

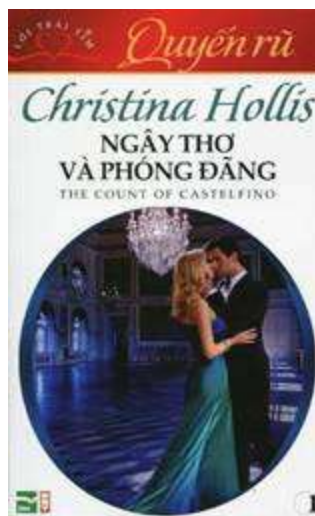
Christina Hollis

**NGÂY THƠ
VÀ PHÓNG ĐĂNG**

THE COUNT OF CASTELFINO

NGÂY THƠ VÀ PHÓNG ĐĂNG

Tác giả: **Christina Hollis**

Dịch giả: **Thu Toàn**

Công ty phát hành: **IPM**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Trọng lượng vận chuyển: **220 grams**

Số trang: **224**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Ngày xuất bản: **23-04-2011**

Giá bìa: **45.000^d**

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type + Làm ebook: **thanhbt**

Tóm tắt nội dung

Niềm say mê phi lý của Meg đối với Gianni là một minh chứng rõ rệt cho câu nói: ***Đàn ông không hư, đàn bà không yêu...*** Ngẫu nhiên gặp gã bá tước phóng đảng ấy trong hội chợ hoa, cô lập tức đem lòng tơ tưởng, chẳng hiểu bởi nụ cười đã được rèn luyện, bởi tài ve vãn thành thạo, hay bởi sức thu hút tự nhiên của anh ta.

Số phận kì lạ đã đẩy Meg bay qua một nửa châu lục đến làm việc tại Địa Trung Hải. Tình cờ thay, ông chủ của cô lại chính là Gianni. Mỗi tương tư cũ được dịp khơi ngọn, Meg không đủ sức cưỡng lại khi Gianni bắt đầu trở tài quyến rũ. Lúc sung sướng nhất đời cũng là lúc Meg phải nếm trải mặt trái tàn nhẫn trong tính cách của bá tước. Giữa cơn đăm đuổi ái ân, anh ta vẫn đủ tỉnh táo nhắc cho Meg nhớ vị trí của cô chỉ là tình nhân, hoàn toàn tạm thời và có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

Nhưng có gì mù quáng hơn trái tim, có gì bướng bỉnh hơn tuổi trẻ? Meg chấp nhận tất cả để nguồn vui trọn vẹn, cho đến một ngày, phát hiện ra Gianni không chỉ không yêu, mà còn xem thường cô lẫn sự nghiệp mà cô coi trọng...

Mục lục

Mở đầu

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Sáu

Bảy

Tám

Chín

Mười

Mở đầu

Meg hầu như không thể tin nổi mình lại may mắn đến vậy. Đêm hội từ thiện tại Triển lãm Hoa Chelsea nổi tiếng thế giới, mà chính cô được đóng góp một phần nhỏ bé vào đó! Những người giàu có, nổi tiếng khắp nơi trên thế giới đáp máy bay đến đây để ngồi vào những hàng ghế đại biểu danh dự. Gian hàng trưng bày hoa nhiệt đới của cô thu hút tất cả mọi người vì thế cô đang có cơ hội chiêm ngưỡng sự giàu sang, phú quý và vẻ ngoài đẹp đẽ của họ. Cô chậm chậm hít một hơi rõ to. Ấy là bởi cô muốn tận hưởng mùi hương ngào ngạt của triệu đoá hoa cùng cả hecta cỏ hoa ép. Công việc của cô có thể bị gián đoạn nhưng mùi hương này thật sự làm cô khoan khoái. Bỗng một chuyển động dứt khoát đến mức lạ lùng lọt vào mắt cô. Một người đàn ông đẹp mê hồn rẽ lối đi giữa những đại gia cùng các ngôi sao điện ảnh. Vỗ vai người này, hôn phụ nữ kia, anh ta cư xử cứ như mình là chủ nhân của nơi này vậy. Cao to, lực lưỡng và di chuyển với nét uyển chuyển rất tự nhiên, anh ta rõ là được sinh ra để khoác lên mình những bộ cánh lịch lãm. Meg không thể nào rời mắt khỏi người đàn ông ấy. Cứ vài giây là vẻ ngoài đẹp đẽ trời phú của anh rạng rỡ lên bởi nụ cười như tỏa nắng khi hết người này đến người khác cố tìm mọi cách lọt vào tầm mắt anh. Meg tự hỏi không biết cảm giác như thế nào nếu được đứng trong hàng ngũ ấy. Cô nhìn anh như đang ngắm một thế giới hoàn toàn khác lạ. Khi đám đông bu quanh che khuất anh, tia sáng soi sáng đêm tối đời cô đã thực sự tắt lịm. Cô đưa mắt nhìn gian hàng Vườn ươm Imsey, quay về với công việc thực tại của mình, tự hỏi lòng không biết sẽ như thế nào nếu mình được ném trái nét quyến rũ của anh.

Mặt cô đơ ra khi cô nhận ra giấc mơ hảo huyền của mình đang biến thành hiện thực. Người đàn ông lý tưởng đang tiến thẳng về phía gian hàng

của cô và mỉm cười. Rõ ràng anh ta đang thu hút sự chú ý của cô. Anh ta đã có được nó. Ngay tức thì.

“*Buona sera, signorina*” [Chào cô (tiếng Ý)] anh nháy mắt, rồi tuôn một tràng giọng Ý đầy sáng khoái. “Tôi cần một số món quà xinh đẹp cho vài người... đặc biệt”. Tôi nghe nói mấy loại cây này được thiết kế rất đẹp...” anh tiếp tục, nhìn xuống quyển sổ tay anh đang cầm. Thoáng cau mày, anh nhướn mắt nhìn vào mắt cô lần nữa kèm theo một nụ cười chết người. “Ừm, tôi đang phân vân không biết cô có thể đọc được mấy chữ viết tay này không?”

Anh chẳng thèm động dậy chút nào để đưa cho cô quyển sổ. Meg không thể với tới nó từ bên trong gian hàng. Có lẽ cô sẽ chẳng có cơ hội nào tốt hơn để tiếp cận người đàn ông như thế này cả. Rụt rè nhìn quanh, cô nhanh chân vòng ra khỏi gian hàng Imsey và bước đến bên cạnh anh. Cô ngượng ngùng đến mức không thể tin nổi nhưng chuyện này cũng đáng. Càng đứng gần anh, cô càng thấy anh đẹp mê hồn. Anh ta không chỉ đẹp thôi, mà còn có mọi thứ. Bộ đồ được thiết kế riêng mới cáu và bảnh bao, chiếc đồng hồ vàng hiệu Rolex phản chiếu làn da nâu không tì vết, và khi anh dịch chuyển, cô như chìm ngập trong làn hương dung dịch cạo râu đắt tiền. “Cả ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên tôi chui ra khỏi gian hàng trưng bày đấy, thưa ông!”

“Chẳng sao đâu, tôi đảm bảo cô sẽ thấy thú vị.”

Meg thật sung sướng khi nghe những lời hứa hẹn đầy ẩn ý trong chất giọng của anh. Đâu cần phải có người đọc suy nghĩ mới có thể hiểu được hết những ý định của anh ta. Nhìn xuống cô, nở một nụ cười tươi rói, anh chìa cho cô quyển sổ. Điều đầu tiên đập vào mắt cô là những ngón tay đang ôm sát quyển sổ bọc da. Những ngón tay dài, rắn chắc và làn da nâu hơn cả làn da mà cô thường thấy ở những người đàn ông làm cùng cô trong vườn ươm Imsey. Chỉ có một thứ duy nhất khác biệt, không giống như những

người đàn ông ấy, anh có móng tay gọn gàng và sạch sẽ. Meg thấy mình đang tự hỏi liệu những phần còn lại trên thân thể anh có láng mịn và hoàn hảo không...

Khách hàng đẹp trai bỗng đặng hăng. Âm thanh ấy rất dịu và lịch sự, chính ý nghĩ đen tối của Meg mới khiến cô giật nảy lên. Cô nhìn lại quyển sổ. Hầu hết các trang chỉ chút những đoạn văn tắt được viết bằng tiếng Ý với nét chữ cứng cáp và rõ ràng. Hàng loạt ký tự bự chẳng viết theo lối cổ nói về cái gì đó mà cô không biết. Meg bèn ghé lại gần vị khách này hơn chút nữa, cố nhìn kỹ xem nội dung của nó. Một chút hương quyến rũ từ nước hoa đắt tiền của người khách tỏa ra trong đêm tối ấm áp. Meg hít một hơi, cố làm ra vẻ như đang tập trung lắm. Đây là khoảnh khắc hiếm hoi trong đời cô. Ngay khi cô phục vụ xong, người đàn ông tuyệt vời này sẽ mãi mãi không còn liên hệ gì đến cô nữa. Cô cố kéo dài giây phút này càng lâu càng tốt.

“Đó là cây lai ghép của Imsey, thưa ông. Hàng độc quyền của vườn ươm gia đình tôi.” cô nói, kéo người trở lại vị trí cũ đầy nuối tiếc. Cô được anh thưởng cho một ánh mắt nhìn mà có chết cô cũng mãi nguyện. Đôi mắt nâu đen của anh ánh lên niềm vui. Meg nhìn vào mắt anh đắm đuối và mê muội. Nụ cười trêu ghẹo của anh cũng hấp dẫn không kém những phần còn lại trên người anh làm cô cảm thấy như cả người cô đang nóng dần lên từng phút một.

Anh ngả người về phía cô cùng một nụ cười tinh quái, “Điều tôi muốn biết là: phụ nữ có thích chúng không kia?”

“Họ không thể nào cưỡng lại chúng được đâu, thưa ông!” Meg cười khúc khích, bản thân cô cũng thật sự ngạc nhiên vì trước đây, cô chẳng bao giờ thấy công việc của mình có gì buồn cười cả. Hoa lan của chúng tôi sẽ là món quà ‘chiến lược’ để lấy lòng một quý cô đấy.”

“Hay cũng có thể là... vài cô chẳng?”

Meg bỏ qua những gì anh nói. Có rất nhiều người trông cậy vào cô ở quê nhà, một lời ong bướm sẽ làm cô lầm đường lạc lối. Tránh né sức mê hoặc của đôi mắt tuyệt đẹp ấy, cô đưa tay về phía gian hàng trưng bày của mình, mời anh chiêm ngưỡng nghệ thuật sắp đặt làm từ những cây tốt, đẹp nhất vườn ươm Imsey. Hàng tá cây cỏ nép mình trên thảm rêu xanh rì, mềm mại. Hàng trăm cuống lá cong cong tươi tốt rung rinh trong làn gió thoảng. Mỗi cọng khoác lên mình hàng chục bông hoa bé nhỏ tuyệt đẹp, có loại chỉ có một màu, có loại nhiều màu sắc hoà trộn thành những hoa văn đẹp đẽ, và hầu hết có màu của cầu vồng. Meg rất tự hào về những tác phẩm của mình, cô cho phép mình được nở thêm một nụ cười.

“Chúng thường được gọi là ‘hoan vũ’. Ông có thấy thích thú không?”

Vị khách đẹp trai của cô nghiêng đầu sang một bên và láu lỉnh nhìn cô. “Còn tùy. Cô có nhảy múa không?”

Meg lại khúc khích cười. Nếu ở thời điểm khác, trong tình huống khác, ắt hẳn cô sẽ chửi rửa bản thân vì bỗng dưng mình trở nên nghiệp dư như vậy. Nhưng tối nay thì không sao. Chỉ nhìn ngắm người đàn ông này thôi, tim cô cũng bừng cháy lên. Có gì đó long lanh, ẩn chứa trong đôi mắt lá răm quyến rũ của anh và cuộc sống như rực lửa trên từng nét mặt. “Tôi không nghĩ là ngài muốn nhảy, với một nụ cười như vậy.” Kỳ diệu thay, hầu như giữa hai người không còn khoảng cách. Meg không thấy anh di chuyển, nhưng rõ ràng là anh đang nhích lại gần hơn. Cô bối rối, nhìn xuống đám cây cỏ của mình. “Tôi không có thời gian nhảy nhót, thưa ông, hay bất cứ thứ gì ngoài việc ươm trồng, thật đấy! Chăm sóc đám cây cỏ này còn cực hơn làm việc trọn thời gian...”

“Vậy chắc hẳn cô rất thành thạo việc này. Mọi thứ trông rất đẹp.” Anh lại ngoẹo đầu sang một bên, và nét mặt không nhằm lẫn được.

“Cám ơn!” Meg đáp lời với giọng hoan hỉ, không còn ngại ngùng nữa. Và rồi cô nhận thấy anh chẳng chú tâm gì đến hoa cỏ ngoài cô cả. Ngay lập tức, một sức nóng hừng hực như lớp dung nham làm tan chảy từng centimet trên làn da cô. Người cô nóng bừng lên khi anh lia một cái nhìn biết tởng sang.

“Tôi sẽ mua một chục. Gởi chúng tới căn hộ Mayfair. Chúng sẽ làm cho đám người đẹp của tôi giữ im lặng một hay hai ngày gì đấy. Tên tôi là Gianni Bellini. Đây là danh thiếp của tôi, và cảm ơn cô, mấy phút vừa qua thật sự rất thoải mái.” Anh nở một nụ cười ranh mãnh, nói với Meg rằng cô hoa đối với anh không mấy quan trọng. “Bây giờ tôi phải trả tiền thôi.” Anh lôi cái ví da bóng lộn ra và moi một xấp bạc đựng cùng mấy tấm danh thiếp làm ăn. Khi anh trao tiền cho cô, một nụ cười thả sáng đôi môi hấp dẫn cùng đôi mắt gợi tình. Người Meg lại đỏ ửng lên khi anh siết chặt tay cô bằng bàn tay ấm áp, nâng tay cô lên và đặt lên đó một nụ hôn êm ái đầy khoái cảm khiến tay chân cô bủn rủn.

“ Và... hẹn gặp lại lần sau, *mio dolce*.” [*Cường (tiếng Ý)*]

Với đôi mắt sâu thẳm sáng rực, Gianni gật đầu chào tạm biệt một cách thận trọng. Rồi chẳng để cho Meg kịp thở, cười, hay nói một tiếng, anh rút tay lại, quay đi và biến vào đám đông...

Một

Meg giật mình tỉnh giấc và nhận ra cô đang ngồi trên ghế máy bay. Tim cô đập loạn xạ trên độ cao mấy ngàn mét. Có quá nhiều chuyện xảy ra kể từ hôm Triển lãm Hoa Chelsea, nhưng hình ảnh của Gianni Bellini vẫn cứ lớn vờn trong đầu cô. Chỉ có nỗi bồn chồn vì sắp sửa làm việc toàn thời gian ở lâu đài Castelfino mới làm cho tâm trí cô ngừng nghĩ đến anh. Mấy tuần qua cô vẫn thường lui tới Tuscany, nhưng từ hôm nay cô mới có thể dàng hoàng xưng mình là Quản lý vườn cây lai ghép của Bá tước Castelfino. Đây là việc làm chính thức của cô với ông chủ người Ý. Mặc dù háo hức với công việc, cô vẫn thấy lo lắng. Đây là lần đầu tiên cô sống xa nhà, nhưng cô không muốn để ba mẹ đơn độc đương đầu với công việc làm ăn. Dù đã ngủ một giấc trên máy bay, cô vẫn thấy chẳng có gì tiến triển khi trong đầu đầy nhóc một mớ bòng bong, và khó chịu nhất là vải ghế máy bay in hằn khắp mình cô.

Uể oải rời khỏi máy bay cùng những hành khách khác, Meg vỗ về bản thân với ý nghĩ sẽ có ai đó đón cô ở trạm đến. Thường thì khi cô đến sân bay, anh lái xe Franco sẽ giúp cô giải quyết đồng hành lý này.

Giữ tự tin trong vài giây ngắn ngủi, Meg đưa mắt nhìn quanh khu chờ. Chẳng thấy bóng dáng Franco đâu cả. Thoáng chút lo âu, cô tự hỏi không biết có chuyện gì không lành xảy ra ở lâu đài Castelfino không. Cô biết chút đỉnh qua những cuộc nói chuyện công việc cùng Bá tước Castelfino và biết rằng ông không mấy hoà hợp với cậu con trai của mình. Meg chưa bao giờ thấy mặt vị *il ragazzo* ấy, như cách gọi đầy miệt thị của ông chủ dòng dõi quý tộc đối với người thừa kế của ông, nhưng cô biết vừa đủ để không ưa anh ta. Bá tước Castelfino mong muốn làm cho mảnh đất của mình có phong cảnh đa dạng với những hàng cây ô liu, những nhánh sồi và những

thảo nguyên đầy hoa dại. Còn con trai ông lại muốn biến nó thành vùng độc canh, chẳng có gì ngoài những giàn nho tươm tất, thẳng cánh cò bay. Nói đến bộ sưu tập hoa cỏ yêu quý của Bá tước, Meg tự cười rầu rĩ. Cuộc sống ở lâu đài Castelfino có vẻ giống một cuộc chiến chưa phân thắng bại giữa cái đẹp và kinh doanh. Sở thích của ông Bá tước già nua luôn có nguy cơ tiêu tan bởi tham vọng của người con trai. Cô chờ mãi, nhưng chẳng có ai đến đón cả. Thật là một khởi đầu tồi tệ cho một con người đang ngập trong nửa tấn hành lý. Thời gian trôi đi. Nhìn quanh quần đám đông, cô thấy một mũi tên chỉ ra chỗ taxi đậu. Phải tự mình hành động thôi, còn hơn là ngồi đợi và lo lắng. Cô đẩy xe hành lý thẳng về phía ấy, và đứng đợi taxi trống trong căng thẳng, đảo mắt bốn phương tám hướng mà chẳng thấy ai giúp đỡ, cũng chẳng có rắc rối nào xuất hiện, nhưng ngay khi chui vào, yên vị trên chiếc taxi, căng thẳng trong cô tan biến mất.

Anh tài xế nhận ra địa chỉ cô đưa, và xô một tràng tiếng Ý đầy hào hứng. Meg mừng quýnh quýng. Cuối cùng cũng sắp ổn rồi. Cô cố giải thích cho anh hiểu tình huống của cô nhưng vốn từ ít ỏi mà cô học bập bẹ trong mấy câu giao tiếp khi du lịch nhanh chóng được cô áp dụng sạch sành sanh. Anh tài xế thấy thật là buồn cười. Không thể nào hiểu được và hoàn toàn cô độc, Meg ngã phịch ra ghế.

Mình không biết giờ này Gianni làm gì nữa. Chắc chắn là không đứng trước cổng đón khách ở sân bay rồi! Meg nghĩ ngợi, tưởng tượng ra cảnh anh đẹp đám bạn gái qua một bên để đến ‘giải cứu’ cô. Cô tự hỏi liệu mình có còn được gặp lại anh nữa không. Chuyện này dường như không có khả năng xảy ra đâu. Hy vọng duy nhất của cô là sẽ thuyết phục được ông Bá tước tổ chức trưng bày cây cỏ của ông ở một trong những cuộc triển lãm hoa lớn tại London. Trong những giấc mơ của cô, Gianni Bellini hào hoa lớn vờn quanh chúng để tìm ra vài món tặng cho đám ‘cung tần mỹ nữ’ của anh.

Cô dành hết thời gian ngồi trên taxi để mơ tưởng cảm giác ‘được’ một người quyến rũ đến thế cảm dỗ. Chẳng có gì ngạc nhiên khi anh ta có cả một đoàn nữ nhi, cô nghĩ. Nụ cười của anh sưởi ấm cô, cảm giác mà cô hoàn toàn không được tận hưởng trong một thời gian dài. Cô là mẫu người chỉ biết đến một người mà thôi, lý trí cô luôn bảo cô giữ khoảng cách giữa cô và người đàn ông như ông Bellini. Nhưng một luồng cảm xúc thú vị tai hại như làn khói len lỏi trong những giấc mộng hão huyền của cô. Trong sự tưởng tượng của mình, cô có thể làm bất cứ những gì cô thích.

Và Gianni cũng vậy...

*

* *

Trong lúc Meg cố kèm chế người đàn ông trong mộng của cô nhìn chăm chăm xuống họng súng. Tuy trông giống miệng bình rượu thủy tinh, nhưng bản chất nó là chết chóc. Gianni Bellini biết rõ rằng rượu cũng như khẩu súng, chẳng giải quyết được gì. Nó chỉ làm anh trở nên lơ đãng mà thôi. Đi một chặng đường dài không ngủ đã đủ khiến anh thảm hại cực cùng, uống rượu chỉ tổ làm cho tình trạng tồi tệ hơn thôi. Nó sẽ gây một loạt tác hại khác cho Gianni, cũng như cho tất cả các nhân viên mà anh mới... thừa hưởng, đến hết những tháng ngày còn lại của đời mình. Anh quyết định chống lại nó.

“Tôi mang cho ông một ít sâm-banh được chứ, thưa Bá tước?” Một người phục vụ trong bộ đồng phục khúm núm cúi chào. Tất cả những gì anh ta được đáp lại là tiếng ư ử cùng cái phất tay cho lui của ông chủ mới.

Gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ sống trong ngục tối cuộc đời, Gianni vẫn đang học cách chấp nhận những chuyện vừa xảy ra. Anh biết rằng đây sẽ là vận mệnh của mình. Phản ứng trước tình huống này bằng cách phát huy tính cách độc lập, anh xác định rõ là không mong đợi gì đến tài sản

thừa kế. Thay vào đó anh phải tự lực cánh sinh nhằm tạo dựng sự nghiệp chói lọi. Lúc cha anh còn sống, cánh đồng nho Castelfino trong mơ của anh bị bỏ xó. Nay là thời điểm thay đổi. Bây giờ Gianni hoàn toàn có quyền thực hiện ao ước đó, việc kinh doanh của anh sẽ là mối quan tâm hàng đầu. Dù kiệt sức, nhưng anh vẫn mỉm cười. Như vậy mới chặn đứng những câu chất vấn, ít ra thì cũng được trong chốc lát. Mọi người biết anh bị ám ảnh bởi ý nghĩ biến Castelfino thành một nơi sản xuất rượu nho hảo hạng nổi tiếng trên toàn cầu. Người ta sẽ nghĩ vì tập trung bành trướng đế chế riêng, anh không mấy hứng thú với việc tìm người nối dõi.

Giờ đây, được thừa kế tất cả đất đai, tài sản của cha, sẽ không có gì cản bước anh được nữa. Mỗi centimet đất Castelfino sẽ được cày xới để trồng nho. Sản phẩm sẽ tăng vọt lên và Gianni sẽ thỏa mãn. Anh thích đích thân mình làm nên chuyện, đạt danh hiệu triệu phú nhưng sẽ chẳng có phụ nữ nào ràng buộc được anh bởi anh là chàng trai phóng túng. Thật là thích thú nếu mỗi đêm có một cô gái, nhưng họ chẳng có gì đặc biệt hơn những chiếc bánh mà anh ăn xong phải trả tiền. Những kẻ chuyên mai mối cứ cố đoán già đoán non ai sẽ là ý trung nhân sẽ sinh cho Gianni đứa con nối dõi tông đường, nhưng Gianni tuyệt đối giữ bí mật về chuyện tình yêu. Cánh đồng nho Castelfino chính là đứa con của anh. Anh chẳng muốn đề cập đến chuyện con cái. Tuổi thơ của anh hoàn toàn rơi vào địa ngục chỉ vì cuộc sống không êm ấm của cha mẹ. Anh không thể nào ‘tiêu hoá’ nổi ý nghĩ làm cho một đứa trẻ vô tội phải chịu đựng.

Qua cửa sổ phòng khách mùa hè, Gianni chợt nhìn thấy một chuyển động khác thường. Nó đang tiến thẳng về phía lầu đài. Gianni nheo nheo mắt đầy bức dọc. Anh thật sự không cần ai thăm viếng lúc này. Buông một tiếng ca thán, anh rút tay khỏi tấm khăn trải bàn bằng nỉ và xoay một vòng. Bộ não thiếu ngủ của anh vẫn còn làm việc chính xác nhưng tay chân thì nặng như chì. Băng qua căn phòng, anh bước qua những cánh cửa kiểu Pháp và ra ngoài thềm nhà. Mặc dù cảm giác không vui nhưng anh thấy mình cần phải có trách nhiệm đón tiếp những người đang đến bày tỏ lòng

tôn kính người cha quá cố của anh. Anh nhắm mắt lại, cố tập trung xem mình sẽ phải ăn nói thế nào cho đúng.

Miền quê Tuscan có vẻ như đang ở đỉnh điểm của một chiều hè oi ả. Quang cảnh lặng như tờ, nóng bức, không một chiếc lá lay động, một con chim gọi bầy, tiếng chiêm chiếp thật đơn điệu, buồn tẻ. Âm thanh duy nhất khác lọt vào là tiếng động cơ xe hơi, một đường khói dày đặc tuôn ra khi nó xé bầu không khí tiến thẳng về phía anh. Mọi thứ khác đều như nín thở. Gianni nghe tiếng xe quay tít hơn nửa vòng và dừng lại trước cửa chính tòa lâu đài. Bối rối không biết chuyện gì, anh mở to mắt, nhận ra không phải xe Limousine sang trọng mà là một chiếc taxi. Chưa kịp hoàn hồn thì anh tài xế chào hỏi rộn rảng và nháy ra mở cốp xe.

Anh ta bắt đầu lôi ra một đồng hành lý và chất thành từng chồng trên nền đất bụi bặm, trong khi vẫn mãi mê tiếp tục nói năng sôi nổi với vị khách chưa lộ diện. Gianni ngó lom lom cảnh tượng không thể tin nổi này. Cái ‘đài phát thanh’ taxi huyền thuyên suốt. Cho đến thời điểm này, chẳng ai trong lâu đài mở miệng nói một lời dù chỉ là thì thầm suốt mấy ngày qua. Những ô cửa sổ đóng kín tránh ánh nắng trên mặt tiền tòa lâu đài rộng lớn trơn tru như rung lên bởi những chuyển động rầm rập kia. Tiếng huyền nào không mong muốn thu hút sự chú ý của đám nhân viên. Gianni biết chắc một trong các phụ bếp đang chạy ào ra từ cửa bên để ‘xử lí’ những người mới đến. Trong khi người ấy xoay sở để anh tài xế giữ im lặng thì vị Bá tước mới tiếp tục nhận thêm một cú sốc nữa.

Cửa sau taxi mở rộng và một phụ nữ đẹp nhất trần gian bước ra. Chiếc váy đã ngăn lại còn bị giật lên cao hơn trong suốt hành trình phô bày cặp giò thon dài, đẹp nuốt nà. Mái tóc vàng đậm buông xõa ngang vai, tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Người phụ nữ có vẻ choáng. Vừa đứng thẳng lên, cô đã lao đảo như thể bị đánh bật trở lại chiếc xe. Gianni nhận ra cô không kịp chuẩn bị đón nhận hơi nóng như lò bát quái hoàn toàn trái nghịch với bầu không khí mát rượi trong taxi. Không biết là, anh nhận định, cô ấy mang vớ

từ khi nào vậy cà? Lầm bầm, anh quay đi. Thân thể anh bừng lên nhựa sống, nó luôn như vậy mỗi khi thấy một cô nàng xinh đẹp. Sao ông trời lại chơi trò trớ trêu với anh như vậy, sao lại là ngày hôm nay kia chứ? Thích thú nhìn ngắm phụ nữ xinh đẹp là chuyện tự nhiên thôi, nhưng ngắm nghĩa kỹ vào lúc này thì thật là lỗ bịch. Gianni nhìn xuống chân mình. Rồi anh nghe tiếng cười của cô. Nó quyến rũ như sức mê hoặc của loài chim sẻ cánh vàng.

“*Signor Bellini!* Ngạc nhiên thật! Tôi không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại ngài, một mình nơi này. Thật là một điều ngạc nhiên thú vị!” [*Signor: Ông (tiếng Ý)*]

Chân cô sai những bước dài, tự tin trên lối đi rải sỏi, từ vị trí quan sát thuận lợi trên thềm nhà, Gianni chỉ nắm bắt cô với một cái nhìn thoáng qua. Khi nhận ra nét mặt cau có, đau buồn của anh, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Chỉ trong chùng vài bước đi mà cô trải qua từ niềm vui đến bối rối, rồi lo lắng. Bước chân cô do dự, và khi nói tiếp, giọng cô ngập ngừng, ngờ vực.

“Ông là người tôi đã gặp ở Triển lãm Hoa Chelsea, phải không ạ?”

“Sì, tôi là Gianni Bellini.”

Gianni thả từng chữ lạnh như băng, nhưng rồi anh nhận ra người quen. Đây là cô gái ở gian hàng hoa. Gianni không bao giờ quên một gương mặt xinh xắn hay một thân hình với những đường cong quyến rũ như cô. Nặng ra một nụ cười, anh gật đầu và chào hỏi ngắn gọn. Những chi tiết về cô dần dần trở lại trong tâm trí anh. Cô không chỉ xinh đẹp mà còn rất linh lợi. Điều này đủ làm nên nét mới lạ trong cô khiến Gianni có ấn tượng đặc biệt lúc ấy, nhưng anh không hề mơ tưởng đến việc gặp lại cô lần thứ hai. Uy lực trong câu trả lời của anh không ngăn cản được cô gái. Cô tiếp tục cười giòn và chìa tay về phía anh chào hỏi.

“Ôi trời ơi, thật không tin nổi. Ông khác đi nhiều quá, mấy cô bạn gái kia chắc hành hạ ông dữ lắm, Signor!”

“Cô làm gì ở đây vậy?” Gianni hỏi với giọng sắc lạnh. Vừa nói, anh vừa nhìn xuống cô trong khi thận trọng bắt tay cô như thể thà cầm đuôi một con rắn còn hơn.

Meg cau mày, nhìn vào khuôn mặt anh như đang tìm ra nét gì đó để nhận ra con người anh lúc trước.

“Tôi làm việc cho Bá tước Castelfino. Hôm nay tôi chuyển đến ngôi nhà nhỏ trong khu vườn. Thường thì sẽ có người đến đón tôi ở sân bay, nhưng vì lí do gì chưa rõ, hôm nay người lái xe không xuất hiện.”

“Vì cha tôi qua đời. Bây giờ tôi là Bá tước Castelfino” Gianni thông báo một cách trịnh trọng. Nụ cười của Meg biến mất, và vẻ kinh hoàng tăng dần trong ánh mắt đăm đăm.

“Ôi... tôi rất tiếc.” Bất lực, cô hết nhìn chiếc taxi rồi đến đóng hành lý đồ sộ, sau cùng quay lại anh. “Tôi đến không đúng lúc tí nào... Tôi có thể biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Cha tôi đột quy cách đây vài hôm, ở Paris. Ông qua đời hôm qua, à không, hôm kia...”

Lắc lắc cái đầu, Gianni đưa tay lên, bài hoãn vuốt mắt. Tiếng lạo xạo của những sợi râu quai nón dưới lòng bàn tay anh kêu lớn đến mức gây chú ý trong bầu không khí đặc quánh, im lặng đến phát sợ.

“Tôi, tôi rất tiếc...” Meg lặp lại, giọng cô dịu dàng, yếu ớt.

Hoàn toàn giống cô ấy, Gianni linh cảm trước khi thăm chửi rủa những phản ứng trong anh.

“Cô đâu có biết chuyện này. Tôi không biết là cô sẽ đến. Bởi vậy không ai đến đón cô cả. Tôi chỉ vừa trở về cách đây có một tiếng đồng hồ thôi.” Quấn trí, anh nhìn chiếc taxi rồi lôi cái ví ra. “Tôi e là cô đã có một chuyến đi vô ích. Cô sẽ phải quay về thôi. Mà làm sao cô qua được mấy tên bảo vệ trước cổng vậy?”

Meg mở to mắt khi nghe anh nói, to đến mức như có hai bầu trời xanh thẳm trong đôi mắt cô.

“Họ đợi tôi đến mà... tên của tôi ở trong danh sách khách đến ngày hôm nay... vì vậy họ chỉ khoát tay cho taxi đi thẳng vào đây...”

Giọng cô lạc hẳn đi. Vì cô càng nói càng ấp úng nên Gianni phải nghiêng người về phía cô để nghe cho rõ.

“Nhưng tôi không thể quay về... tất cả cây cỏ ở đây cần có người đó chăm sóc. Bá tước - Bá tước cũ – muốn chúng phải được chăm sóc đàng hoàng...”

Gianni lắc đầu. “Bây giờ tôi là Bá tước Castelfino, và tôi có kế hoạch riêng rồi. Đây là lúc bắt đầu một chế độ khác. Sẽ không có chỗ cho bất cứ thứ gì không sinh ra tiền, kể cả những dự án trong đầu cha tôi, chúng sẽ không được thực hiện. Bây giờ tôi đang nắm giữ quyền hành, và sở thích của tôi thực tế hơn nhiều.”

Đang nói anh nhận ra thiên đường trong đôi mắt cô bỗng nhạt nhoà đi vì nước mắt. Meg co rúm lại thấy rõ, và khi cất tiếng, giọng gần như thều thào.

“Ông không thể nào có ý như vậy, phải không Signor?”

“Tôi e là tôi có ý đó. Cánh đồng nho Castelfino là mối quan tâm duy nhất của tôi. Tôi chỉ thấy hứng thú với những dự án thiết thực, không phải với những thú vui.”

Nhẹ nhàng nhảy xuống thềm nhà, anh bắt đầu đi đến chiếc taxi. Vì thói quen lâu năm không thể bỏ được, anh vòng tay qua vai cô, dẫn cô đi. “Đừng lo, thưa cô. Tôi sẽ trả tiền taxi cho cô quay về sân bay. Trong lúc cô đi đến đó, nhân viên của tôi sẽ gọi và sắp xếp để cô có vé quay về. Nhân tiện cho tôi hỏi, cô bay từ nơi nào vậy?”

“Heathrow, nhưng...”

Khi họ đến cánh cửa taxi đang mở, Gianni bỏ tay ra khỏi người Meg. Sau khi dúm một mớ tiền cho người tài xế taxi, anh quay gót và bước đi. Khi quay thẳng về tòa lâu đài, anh ngoái đầu lại nói với cô vài tiếng không được mạch lạc cho lắm.

“Tôi rất tiếc là cô đã uổng công đến đây, thưa cô. Tạm biệt.”

Đóng chặt cánh cửa sắt trước mặt cô, anh phải cố dẫn lòng để không nghĩ đến đôi môi mời gọi và đôi mắt xanh, to tròn của cô. Anh phải tập trung vào những kế hoạch làm rượu nho Castelfino, không phải những đam mê khác như... cô.

Nhưng rồi một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng, oi bức.

“Không đâu, cảm ơn, Signor Bellini!”

Anh dừng lại và cau mày. Đó là điều anh không thể ngờ. Nếu cô gái này muốn lên tiếng, thì từ đó lẽ ra phải khác, phải là từ ‘vâng’. Mọi điều trong thế giới của Gianni đều xảy ra như vậy. Người ta làm những gì anh bảo. Trong khi anh đứng đấy tự hỏi tại sao cô ta hiểu lầm chỉ thị của mình như vậy, anh nghe tiếng đập đột ngột vang lên. Sau đó là một tràng âm thanh của những bước chân trong bụi. Gianni ngoái đầu nhìn lại. Cảnh tượng trông thấy càng làm anh phân vân. Cô gái thả hành lý xách tay xuống và đuổi theo anh.

Gianni Bellini, Bá tước Castelfino, nghĩ đến chuyện tất cả các nhân viên sau những ô cửa sổ kia đang chứng kiến thảm họa này. Họ biết tiếng tăm của anh. Cái nơi cũ kỹ này luôn tồn tại những chuyện ngòi lê đôi mách. Tuy là mẫu người ham chơi, nhưng Gianni luôn biết phải làm gì. Anh phải củng cố quyền lực mới được. Nếu cô gái này mà la hét, kích động thì anh sẽ làm cho cô nín bặt chỉ với một tiếng gầm của mình.

Anh hít một hơi thật sâu, nhưng rất tiếc là không được dùng đến nó.

“Tôi không có ý thiếu tôn trọng ông, Signor, song tôi nghĩ là tôi phải ở lại đây.” Meg ‘phanh’ lại, suýt chút nữa thì xô vào Gianni. Giọng cô thều thào. Gianni không mong đợi chuyện này tí nào. Meg căng thẳng liếc mắt nhìn quanh trước khi nói tiếp, cô làm anh sững sốt trong vài giây.

“Ít ra cũng một lúc thôi. Làm ơn đi!”

Vô cùng bối rối và khó xử, Gianni đứng trơ ra trong im lặng. Không phải vì điều cô nói, mà vì cách nói của cô. Một ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu anh. *Hình như cô ta cũng như mình, lo lắng đám nhân viên nghe thấy chuyện... nhưng, không, cô ta không thể...*

Những từ rít qua kẽ răng nghiền chặt của anh như gió tháng Mười một, “Cô còn dám nói đến từ ‘tôn trọng’ với tôi hả? Một phụ nữ cười nói

trong căn nhà đang trong cơn khủng hoảng tinh thần mà gọi là tôn trọng ư?”

Meg đứng rất gần nên cô có thể nghe rõ hơi thở thoát ra một cách khó nhọc từ môi Gianni. Cô sửng sờ, nhưng sự liều lĩnh làm cô thêm vững vàng. Cô hy vọng rằng cô sẽ thuyết phục được ông chủ mới và để ông ta giữ cô lại. Đây là vấn đề sống còn.

“Tôi không có ý đó, Signor. Tôi sẽ không bao giờ làm nặng xị lên như thế nếu tôi biết được tình huống này. Chúng ta không thể dừng lại ở đây và làm lại từ đầu sao?”

Chỉ trong chốc lát, Meg nhận ra sai lầm của mình. Gianni Bellini không bao giờ có... ‘số de’.

Ngay lúc mới đến, cô đã nhận thấy sự việc chẳng dễ dàng chút nào. Giờ thì chuyện này dường như không khả thi. Cô phát ốm vì sợ hãi, nhưng không để anh nhận ra điều đó. Cô cần công việc. Nhiều người nghĩ rằng cô sẽ dễ dàng chịu thua và chấp nhận những thay đổi lạ lùng như Gianni đã nói. Nhưng không còn gì để mất ngoài nhân phẩm của mình, Meg kiên quyết tiếp tục. Cô thông thả hạ mí mắt xuống. Cử chỉ ấy chậm rãi và thận trọng không khác gì hình ảnh một vận động viên nhảy ván chuẩn bị lao xuống nước từ độ cao chót vót.

Cô ngạc nhiên và mừng rỡ vì Gianni cho cô thêm thời gian để nói.

“Khi cha ông còn sống, ông ấy rõ ràng muốn tôi đến đây làm việc” cô giải thích với giọng bình tĩnh. “Tôi là người có đủ năng lực cho vị trí đó. Thiếu những kỹ năng và kiến thức của tôi, cây cỏ của ông ấy sẽ sớm lụi tàn. Cha ông ấp ủ nhiều dự định thực hiện trên mảnh đất Castelfino này. Bây giờ ông ấy... thôi, nói thẳng ra là ông ấy sẽ cần một nơi tưởng niệm phù hợp. Ông ấy lúc nào cũng lo lắng chuyện tương lai, nhiều ý tưởng của

ông rất thực tế. Ông nói về việc một ngày nào đó bộ sưu tập cây cỏ của mình sẽ được trưng bày cho công chúng nhìn ngắm, nó sẽ thu hút khách du lịch trong khu vực đến tham quan. Tôi chắc là ông sẽ tiếp tục tất cả những công việc có ích khác của ông ấy, thưa ông,” cô nói thêm và nhẹ nhõm khi thấy những lời vô tư của cô dường như gây được ấn tượng đối với anh. “Bất cứ người đàn ông nào cũng tự hào khi để lại một gia sản như vậy cả. Tin tôi đi, tôi biết rõ mà.”

Thái độ anh trở nên khó ưa, “Làm sao cô biết được? Chắc vì cô có một đồng bằng cấp?” Anh giễu cợt, rõ ràng là không mấy ấn tượng gì với những điều cô nói.

“Không, tôi có thể khẳng định vì ba tôi cũng giống như vậy,” Meg đáp, giọng đều đều. “Khi cha tôi bệnh trầm trọng, ông gần như lo lắng suốt về chuyện ông để lại được gì, ông không thể yên lòng. Ông ghét bản thân mình. Cha anh cũng vậy, một người tử tế thừa ông. Ông ấy xứng đáng được tôn thờ. Tôi làm việc gần gũi với ông ấy về những dự án ở đây. Ông ấy háo hức được thực hiện khao khát đó, Tôi thật sự nghĩ rằng Ông phạm sai lầm khi hủy bỏ nó lúc này.”

Gianni trừng trừng ngó Meg một lúc lâu. Rồi khóc miệng anh chậm rãi nhếch lên, trưng ra nụ cười mê hồn đã ám ảnh cô trong những giấc mơ kể từ lần gặp gỡ đầu tiên. Anh bước tới một bước, và đưa tay ra. “Cho phép tôi chúc mừng cô, cô...?”

“Imsey. Megan Imsey.”

Một hơi ấm tuyệt vời lan sang những ngón tay Gianni khi anh cầm lấy tay cô. Sức nóng ấy hiện rõ qua màu của đôi gò má cô. “Khá lắm, cô Imsey. Tôi thực sự ngạc nhiên, điều này chưa bao giờ xảy ra đối với tôi cả!”

Meg cười đáp lại. Cô là người nhạy bén. Chỉ trong vài phút thôi mà Gianni Bellini đã biến hoá từ người đàn ông trong mộng của cô thành một người phàm, bằng xương bằng thịt. Người mà cô có thể với tay ra và chạm vào. Cô ngạc nhiên nhận thấy họ có ít nhất hai điểm tương đồng. Đối với anh, công việc là trên hết, và anh giỏi che giấu cảm xúc thật giống cô. Anh đã bắt đầu trở thành người tình tuyệt vời của cô, nhưng lần tái ngộ này cũng giúp Meg nhận ra anh là người thực dụng. Được dưỡng dục bằng tình thương yêu hết mực của cha mẹ, cô khao khát giúp họ thoát khỏi cảnh nghèo khổ. Cô cần công việc này, vì cha mẹ. Nhưng những lý do ấy chưa đủ sức thuyết phục. Thêm một lý do để cô phải có được công việc này là... Gianni quá hấp dẫn. Hình ảnh hào hoa, phóng túng của anh ở Chelsea đã làm cô mê mẩn. Anh có nét đẹp làm say đắm lòng người hơn bất cứ ai cô từng quen biết. Giờ đây anh đang ngồi ở một vị trí đầy quyền lực, cô muốn nhìn thấy những tham vọng của anh được tượng hình từ những kế hoạch thận trọng của cô.

“Hẳn là ông không cần phải quyết định chóng vánh về những thứ tầm thường như công việc của tôi đâu phải không? Giờ này, chắc ông có cả ngàn lẽ một chuyện khác để nghĩ đến.”

Ít ra thì không ai trong hai người tranh luận nữa. Có lẽ Gianni giỏi môn nghệ thuật che giấu cảm xúc, nhưng trong chớp nhoáng, Meg thấy nỗi đau trong đôi mắt anh. Nếu là ai khác thì sẽ không thấy được, nhưng cô thì không bởi chính cô đã từng ở trong những góc khuất lạnh lẽo và tăm tối tương tự. Cô nhớ lại cảm giác của mình khi cha cô đứng giữa ranh giới mỏng manh của sự sống và cái chết. Vô cùng đau đớn, cô đưa tay về phía ông chủ mới, nhưng không thể chạm vào anh một cách thân mật. Thay vì thế cô rút tay lại, và để cho ngôn từ chuyển tải những thông điệp cảm thông đến anh. “Thứ quan trọng nhất cần phải nghĩ đến chính là bản thân ông.” Những cảm xúc của cô hoàn toàn chân thật, nhưng chúng không được đón nhận. Gianni cau mày.

“Không... tôi ổn mà.”

“Trông ông cứ như đêm nào cũng đi chơi vậy.” Meg nói, không biết nên đồng cảm hay thòng thêm vài câu phán xét nữa. Đâu dễ gì mà quên được những loại hoa cỏ mà cô đã gói tặng cho cả đám bạn gái của anh.

“Tôi vắng mặt khi cha tôi lâm chung” Gianni lẩm bẫm, gần như là nói với chính mình. “Tôi ở trong một hộp đêm với hàng ngàn người khác, sẽ chẳng ai quan tâm dù tôi có lăn đùng ra chết trước mặt họ. Tôi đi thẳng tới bệnh viện, ngồi bên cạnh cha, gắng hết sức để cảm nhận một điều gì đó. Chẳng có gì... thế rồi...” Anh ngưng bật.

“Sẽ ổn thôi,” Tiếng nói dịu dàng, lại vươn tay ra. Lần này những giấc mơ của cô không còn quan trọng nữa. Cô nhẹ nhàng chạm vào tay áo Gianni, nhưng anh nhanh chóng lùi lại, tránh né cô một lần nữa.

“Rồi tôi quay lại đây ngay bởi vì nơi này sẽ rối tung lên...” Anh nói khá nhanh, hàng mi trên đôi mắt màu ô liu đậm dường như muốn sụp xuống. Anh nhìn đồng hồ. “*Dio!* Tôi chưa được ngủ mấy ngày nay...” anh nói một cách mệt mỏi đến mức khó tin. [*Dio: Trời ơi (tiếng Ý)*]

“Tôi có thể thấy được điều đó,” Meg nhỏ nhẹ đáp. Trông Gianni giống như thể anh đã mặc nguyên bộ đồ đẹp đẽ của mình để đi ngủ vậy. Khi cô nhìn ngắm anh, anh đưa năm ngón tay lên trán mình chà tới chà lui một cách thô bạo. Meg biết cảm giác bứt rứt đó. Cô đã lo âu cho cha cả ngày lẫn đêm khi ông nằm trong trung tâm y tế.

Ký ức với những ngày tháng đó vẫn còn nguyên vẹn, chúng ùa về và đột nhiên nhấn chìm Meg. Vội tiến tới trước, cô với tay về phía anh. Cô không thể nào kiềm chế bản thân mình được nữa. Gianni đưa tay cản cô theo phản xạ tự nhiên.

“Không, tôi không sao. Làm ơn... đừng.”

Meg dừng lại. Cố kìm nén khao khát vỗ về. Cô lặng lẽ nhìn anh.

“Được rồi, ông lo sợ đám nhân viên dòm ngó chúng ta. Tôi hiểu. Nhưng ông sẽ chẳng làm được gì cho bản thân hay cho bất cứ ai nếu để mình kiệt quệ, Bá tước ạ! Ông cần nghỉ ngơi, ông mà còn không ngủ thì cũng sẽ vào bệnh viện cho coi! Rồi ai sẽ trông nom lâu đài Castelfino và đám nhân viên kia?”

Gianni nhìn Meg hồi lâu. Nét mặt bí ẩn của anh bắt đầu khơi dậy những xúc cảm trong cô. Meg phản ứng lại cái nhìn chăm chăm của anh như một nụ hoa đang cựa mình vươn lên khỏi lớp tuyết. Gianni Bellini không cạo râu và kiệt sức, nhưng anh vẫn lôi cuốn đến mức không cưỡng lại được. Tất cả những hình ảnh tưởng tượng đầy ‘tội lỗi’ về anh mà cô dám mơ đến lại quay về trong tâm trí cô. Meg đã trải qua không biết bao đêm dài cô đơn để ghi nhớ gương mặt, nụ cười cùng mọi nét quyến rũ, hào hoa của Gianni. Giờ thì anh ở đây, ngay trước mắt cô. Meg bắt đầu đỏ mặt. Có gì đó như là sức nóng bắt đầu tăng dần từ bầu ngực, đến gò má, nhuộm lên một màu của hoa hồng... và làm cô nín thình.

“Sao cô lại hành động như vậy, Megan Imsey? Cô chỉ mới đến đây thôi. Sao cô lại quan tâm đến tôi thế? Tôi là một người chủ lạnh lùng và vô cảm. Cô có thể nghe thấy điều đó từ bất cứ người nào trong câu lạc bộ hay bãi biển. Khi tôi dẹp bỏ tất cả những ý tưởng rồ dại của cha tôi, cô sẽ chẳng có việc để làm ở đây đâu.”

Meg nhướn mày lên. Kế hoạch của ông Bá tước quá cố dường như hoàn toàn thiết thực đối với cô. Đây là công việc trong mơ của cô, nhưng chắc chắn sẽ không có chỗ cho những giấc mơ hảo huyền trong thể chế mới của Gianni. Đã đến lúc phải cho anh biết vài sự thật khó nói. “Tôi không thể không quan tâm,” cô đáp với giọng thận trọng, không để lộ cảm xúc gì.

Nếu anh không nhận thấy đó chỉ là sự cảm thông sâu sắc, tức là anh chẳng muốn nó tí nào. “Tôi được trả lương ở đây, trong lâu đài Castelfino, nhưng cho đến lúc này thì chỉ mình ông biết tôi đến vì nhiệm vụ. Nói thẳng ra, nếu như tôi muốn được hoàn trả tiền cho chuyến đi vô bổ này thì tôi nên quan tâm đến ông, Signor Bellini. Có thể ông chỉ thấy được những thứ nhỏ nhặt thôi, và tôi gợi ý ông nên tiếp tục những dự án của ngài Bá tước quá cố,” cô liều lĩnh nói.

Hơi mất thời gian, nhưng nét mặt Gianni dần dần chuyển từ cự tuyệt sang khó chịu. “Tôi còn lạ gì phụ nữ, rốt cuộc thì đối với họ tiền vẫn là thứ quan trọng nhất. Thế mà người ta vẫn tự hỏi không hiểu tại sao tôi lại không có mối quan hệ thân mật với họ!” Cuối cùng anh nhăn mặt. Câu nói của anh như một hồi chuông cảnh tỉnh Meg. Thực tế anh trở thành một con người hoàn toàn khác so với người đàn ông lý tưởng mà cô mong muốn. Tiếc nuối, cô thấy anh cũng giống cô: thực tế, không viễn vông. Bắt đầu thấy công việc là thứ duy nhất trong cuộc đời mình, không còn ảo tưởng về Gianni, cô chỉ còn biết trông mong tương lai của mình được đảm bảo. Bên cạnh những lý do thực tế ấy, cha mẹ cô đã vẫy tay tiễn cô lên đường với nhiều hy vọng. Cô không thể nào chịu nổi việc làm họ thất vọng khi tay trắng trở về.

“Không đơn giản là vì tiền thôi đâu, thưa ông. Ý thức và kinh nghiệm thực tiễn cũng quan trọng không kém. Gia đình đang trông cậy vào tôi, tôi thấy mình cần phải chu cấp cho cha mẹ. Tuy tôi vừa vực dậy công việc làm ăn của họ và lúc này mọi sự đang tiến triển tốt, nhưng chúng tôi đã biết thế nào là thương đau khi mọi thứ biến mất chỉ sau một đêm.”

Khi Meg nói đến đó, Gianni đưa mắt nhìn cô. Anh gật đầu nhưng không nói gì cả.

“Vì vậy tôi cần việc này, thưa ông. Cha ông đã sắp xếp cho tôi ở tại ngôi nhà nhỏ trong vườn. Tôi đã có dịp xem qua rồi, vì vậy tôi biết nó ở

chỗ nào. Ông không phải lo cho tôi đâu.” Cô nói. Gianni Bellini mà lo lắng cho ai ngoài bản thân anh là chuyện hiếm thấy.

“Tôi có thể tự lo được. Tôi sẽ ổn thôi. Mọi việc khác để sau rồi trao đổi. Ông nên nghỉ ngơi đi đã.”

“Không, tôi cần phải tỉnh táo.”

Bộ dạng anh cúi bần đúng y như người thiếu ngủ.

“Tất nhiên rồi,” Meg mỉm cười khi Gianni bắt tay cô. “Đó là lí do khiến ông phải đi nghỉ. Đừng lo. Tôi biết chút ít về cách vận hành công việc nơi đây. Họ sẽ báo cáo tình hình. Ông sẽ không bỏ lỡ thứ gì đâu.” Cô nói như dỗ dành. “Bá tước quá cố luôn nói với tôi rằng ông ấy rất thận trọng khi chọn nhân viên, ông chỉ chọn người tốt nhất mà thôi.”

Gianni dăm dăm nhìn Meg. Thành linh anh cầm lấy tay cô lần nữa, đưa lại gần môi và đặt lên đó một nụ hôn làm tim cô muốn rơi ra ngoài. Nụ hôn từng khiến sống lưng cô tê rần, từng làm cô há hốc kinh ngạc, lại ào ạt ùa về. Lúc này đây, anh nhìn cô, nét mặt lại tràn đầy hứa hẹn như cô còn nhớ trong lần gặp đầu tiên.

Rồi anh chậm rãi đáp, “Phải. Ông ấy là thế. Giờ thì tôi thấy rồi.”

Hai

Gianni mặc nhiên nghe theo lời Meg. Anh quá mệt mỏi, mà thân thể rệu rã thì đầu óc cũng mụ mẫm theo. Để Meg ở lại tự lo liệu lấy, anh lê bước về dãy phòng của mình. Một cách hoàn toàn máy móc, anh đá văng đôi giày ra và ngã phịch xuống giường.

Điều tiếp theo Gianni nhận biết được là mặt trời rọi vào mắt và bụng đói cồn cào. Chộp lấy chiếc điện thoại bên cạnh, anh gọi quản gia mang thức ăn lên. Megan nói đúng, anh thèm nhủ. Anh cần giấc ngủ. Hẳn anh đã bị loại khỏi ‘vòng chiến đấu’ hàng giờ rồi. Sau hai mươi phút cạo râu, tắm táp và có cảm giác khá hơn, anh đi đến phòng ăn trong dãy phòng của anh. Một bữa ăn được dọn sẵn ngay giữa bàn. Đồng hồ sinh học của anh bảo rằng chắc đây là bữa tối, nhưng trông nó chẳng giống bữa tối chút nào. Thực ra, nó chẳng giống bất kỳ món gì trong loạt thực đơn của lâu đài Castelfino suốt ba mươi hai năm cuộc đời anh.

“Thức ăn này trông hấp dẫn đây,” anh nói một cách ngờ vực, cầm tờ báo La Repubblica xếp ngay ngắn trên kệ.

“Vâng, Signor. Hôm nay chúng tôi được mời ăn trưa ở ngôi nhà nhỏ trong khu vườn, người quản lý hoa viên cũng cho chúng tôi ăn món này.”

Chưa kịp hỏi thêm, Gianni chợt thấy có gì đó khác thường.

“Đây là báo thứ Hai. Có chuyện gì với Chủ nhật vậy, Rodolfo?”

“Nhân viên trong nhà có chỉ thị là không được làm phiền ông.” Người này còn nhấn mạnh từ ‘trong nhà’ một cách bất thường làm Gianni lập tức

nghi ngờ. anh đi vòng quanh bàn ăn, quan sát từ mọi góc nhìn bữa ăn khác thường. Có nửa tá bánh sừng trâu, nhiều loại rau trộn và một đĩa thủy tinh đựng cái gì có màu sắc khá dịu ngọt.

“Món này giống món tráng miệng của Anh. Từ ngày rời trường học tôi không còn nhìn thấy nó nữa. Món này ở đâu ra vậy?”

“Cô quản lý hoa viên gợi ý thay đổi thực đơn cho ông đấy.”

Gianni thôi đi qua đi lại. Nhíu mày, anh xua xua ngón tay. “Ban nãy tôi đã định hỏi anh. Tôi không biết là chúng ta có quản lý hoa viên,” anh nói chậm rãi, phân vân không rõ mình biết chuyện này không nữa. Cô gái nọ đã tự vào nhà anh, biến thành con chim cu gáy ngay khi anh vừa quay lưng đi.

“Cô Imsey vừa mới đến đây, thưa ông.”

“À,... là cô ta.” Gianni thều thào nói bằng giọng của người đàn ông có cả triệu nhân viên, bọn họ chỉ biết quấy nhiễu thôi. “Thôi, không sao cả. Cô la sẽ chẳng ở đây lâu được. Tôi thích những kỹ năng thực tiễn hơn là cái mớ bằng cấp. Những kẻ chỉ biết học hành, chả biết gì về cuộc sống luôn sợ làm việc cật lực.” Anh có những ý nghĩ khá tự tin, nhưng nét mặt của Rodolfo lập tức làm anh lại ngờ vực. “Ê, đừng nói là gương mặt, cặp giò, nụ cười của cô ta, suối tóc đó hay đôi mắt xanh trong như trẻ thơ ấy làm anh mù mẫn nha.”

Giọng điệu Gianni yếu ớt đi bởi nhận thức tội lỗi. So áo khoác cho ngay ngắn lại như một anh luật sư bảo vệ trước tòa, anh nhanh chóng quay về hàng ngũ của tổ tiên mình. Không ai trong đám nhân viên được phép làm loạn nơi này. Bất kể cô ta xinh đẹp và quyến rũ thế nào đi nữa. “Hay... có gì hơn thế cũng không được.” Anh quả quyết. “Cô gái đó chỉ có thích

một thứ thôi, cầm tiền lương. Chính cô ta nói với tôi chứ ai, ngay lúc vừa mới đến.”

Anh hầu bàn của Gianni chưa vội đi, rõ ràng là có điều muốn nói. Với tay lấy một cái bánh sừng trâu nữa, Gianni nhìn anh đầy uy quyền.

“Hình như anh có gì đó muốn nói với tôi thì phải, Rodolfo.”

Anh hầu húng hắng một cách lịch sự. “Có lẽ ông cũng muốn biết, bây giờ bà bếp trưởng đang mang bộ mặt của một quả chanh héo, thưa ông.”

Đang cầm cái kẹp từ mâm sang đĩa, Gianni dừng lại khi nghe mấy từ đó. Ý nghĩ Meg tỏ ra dễ thương với anh chỉ vì muốn kiếm tiền làm anh phát cáu. Nụ cười hằn học trên mặt anh quay trở về khi nghe cái tin nóng hổi rằng cô có thể làm cho bà bếp trưởng điềm đạ của anh bực bội.

“Chuyện này đâu không liên quan gì đến cô quản lý hoa viên phải không?” Anh vô tư hỏi.

“Có ạ, thưa Bá tước.”

“Và... tinh thần của những người trong bếp...?” Gianni dò xét, tay phải phủi vụn bánh mì.

“Khá hơn rồi.”

“Tôi đã nói là gia đình Bellini luôn để cho những nhân viên ưu tú tự ý làm những gì mình thích,” Anh nói với chất giọng ấm áp, đầy vẻ hài lòng.

Cho anh hầu lui ra, Gianni ngồi thưởng thức bữa sáng. Anh ăn ngẫu nhiên đến căng cả bụng.

Nếu anh nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên ở lâu đài Castelfino anh đẩy đĩa ăn ra vì no nê chứ không phải vì chán đến nỗi nuốt không trôi. Rồi anh nhận ra mình bắt đầu thấy khỏe khoắn hơn lúc nào hết trong suốt bao nhiêu năm qua. Vì bữa ăn được cải thiện, chỉ trong một ngày mà anh có thể ngủ ngon còn hơn ngủ cả tuần. Nhưng rồi thực tế đâm mạnh vào anh. Cha đã qua đời. Tương lai của hàng trăm hecta đất đai, hàng ngàn nhân viên trên toàn cầu đang nằm trong tay anh, đang trông cậy vào năng lực của anh - một Bá tước Castelfino. Giờ thì công việc kinh doanh của anh có thể bành trướng y như hoạch định.

Gianni vào phòng nghe nhạc, bật nhạc lên rồi ra ban công nối với phòng ăn riêng. Từ đây anh có thể nhìn bao quát toàn cảnh những lúc thư nhàn. Cả vùng đất đai ở phía dưới, những ngọn đồi hiên ngang trải dài mênh mông, giờ đây trở thành trách nhiệm mà anh phải gánh vác. Cho đến thời điểm cách đây vài ngày thôi, đồng nho của anh đã chiếm hơn một trăm hecta trên mảnh đất bao la này. Nó đã sẵn sàng để thay đổi. Gianni nhìn thẳng vào tương lai. Những đêm vui chơi quá đà giờ phải gác lại. Kể từ bây giờ, việc phát triển sự nghiệp làm rượu sẽ luôn hiện diện trong đầu anh những lúc tỉnh táo. Nó giúp anh tránh nghĩ đến một khía cạnh của cuộc sống vương giả như một đám bụi núi lửa che ngang cuộc đời. Anh không muốn là người đàn ông cuối cùng gánh vác cái tên và tước vị này, nhưng cũng không muốn thấy đứa con của mình chịu đau khổ vì chào đời trong gia đình Bellini. Dư vị ấy vẫn còn đắng chát trên môi anh.

Gianni ngồi xuống nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, cố không nghĩ đến điều không thể tránh khỏi. Quang cảnh khá đẹp. Thực sự là trước kia anh chưa bao giờ nhìn ngắm khung cảnh này từ đây phòng của mình. Nó vẫn tồn tại nơi đây bao đời. Bây giờ, mỗi dây nho, mỗi cây ô liu, cây bách đều thuộc về anh. Anh ngồi thư giãn một cách mãn nguyện.

Rồi Megan Imsey lọt vào giữa khung cảnh ấy, đang đẩy chiếc xe cút kít đầy những dụng cụ làm vườn. Cái nón râm rộng vành che hết khuôn mặt

cô, nhưng Gianni vẫn có thể thấy được cô đang rất hứng thú làm việc trong nắng vàng. Trong khi anh ngắm nhìn cô thì cô hết quay đầu sang bên này rồi sang bên kia, nhìn đám cỏ khô phơi vung vãi trên khắp lối đi đầy cỏ dại. Hẳn là cô đang đi về phía bờ tường khu vườn, anh nhận thấy thế. Dự án cuối đời của cha anh đã chạy tốt. Đó là một cái nhà kính trồng hoa to khủng khiếp, đủ mức điên rồ để làm tiêu tan kho bạc của anh. Suy nghĩ của anh về cô trở nên khắt khe. Sao cô ta lại đến đó trong khi anh đã nói cho cô biết anh nghĩ như thế nào về dự án của cha rồi mà? Cô ta là loại người gì mà lại làm việc không cần thiết thế kia? Với ý nghĩ đó, Gianni mỉm một nụ cười khinh bỉ. Anh nghĩ đến những lần về nhà trong tình trạng ngật ngưỡng hơi men khi tia sáng đầu tiên bắt đầu ló rạng. Nhưng anh vẫn ghé qua cánh đồng nho để làm việc. Chính tinh thần đó đã tạo cho anh một sự nghiệp chói lọi trong ngành sản xuất rượu chỉ trong vài năm. Anh đã tự thân vận động để có được nó. Nếu muốn làm việc gì đó cho ra ngô ra khoai, thì phải tự làm. Gianni tự hỏi không biết cô Imsey có hứng thú trong việc kiểm tra chất lượng không. Có lẽ đây là thời khắc tuyệt vời nhất để tìm ra câu trả lời. Trời hôm nay thật đẹp và anh có cảm giác may mắn...

*

* *

Cái nắng ở Tuscan dính chặt vào da Megan. Nói nóng thôi thì chưa đúng, phải gọi là nóng kinh hồn. Bên dưới chiếc sơ mi trắng dài lay, rộng thùng thình từ đầu đến chân cùng cái mũ rơm rộng vành và cặp kính mát của cô là lớp kem chống nắng. Có thể như vậy là an toàn, nhưng cô muốn chết vì ngật thở. Mặc dù cái nóng khiến cô sợ đến mức phải chạy bon bon trong vườn, nhưng cô vẫn luôn háo hức làm việc. Lâu đài Castelfino có một nét lạ vô cùng khiến nó trở nên thật sự đặc biệt. Cách đây một trăm năm, một Bá tước đã xây cho cô vợ trẻ người Anh một khu vườn có tường vây quanh để cô bớt nhớ nhà. Chẳng ai đụng đến nó qua bao năm tháng cho đến khi cha của Gianni ấp ủ dự án làm một nhà kính trồng hoa nghệ thuật thật lộng lẫy. Khu phức hợp mới hầu như đã xong, nhưng trong một buổi sáng

năng tươi thế này, Meg còn hứng thú làm tiếp những phần chưa xong của khu vườn. Nét buồn thảm dần tan biến của nó thực sự cuốn hút Meg. Mỉm cười, cô mở cổng khu vườn và để mình lạc vào giữa thiên đường rộng cả một hecta. Cô đứng một chốc để chiêm ngưỡng thành quả của mình. Đây là những gì mà cô đã dành mấy tháng vừa qua hoạch định và khảo sát trong những lần đến Ý. Một cung điện thủy tinh nằm giữa trung tâm khu vườn bí mật. Vẫn còn vài đường nét cần phải thêm vào, nhưng tòa nhà chính thì gần như đã hoàn thành. Sáng nay, toàn bộ mái nhà được mở toang để gió lùa. Trông nó như con thuyền chiến Tây Ban Nha đang căng buồm. Rạng ngời trước thành công của mình, Meg tự hỏi không hiểu sao Gianni có thể không ưa một thứ dễ thương như vậy chứ. Cô sợ hãi tự hỏi không biết làm cách nào để thuyết phục Gianni cho cô tiếp tục làm việc ở đây. Cô khó lòng chịu nổi khi nghĩ đến chuyện có ai đó can thiệp vào dự án vườn hoa xinh đẹp của mình. Thành công này làm tinh thần cô phấn chấn, còn hơn cả thành công trong việc cứu vãn nguy cơ phá sản cho ba mẹ.

Khả năng họ bị rơi xuống vực một lần nữa trong lúc vắng mặt cô cũng đủ làm cô ăn không ngon ngủ không yên. Sự tự tin trong cô chưa đủ mạnh, nên cô thấy lo lắng nếu dự án này thất bại.

Để tự tưởng thưởng, Meg nhìn ngó hết những khu vực còn lại trong khu vườn. Ngày xưa, nó cung cấp toàn bộ thực phẩm cho lâu đài. Bị bỏ mặc hàng thế kỷ, giờ nó chẳng khác nào một bãi đất hoang um tùm cỏ và đầy cây ăn quả mọc tràn lan. Không được chăm sóc thường xuyên trong một thời gian dài, những nhánh cây uyển chuyển chìa ra đủ hương, tạo thành một vùng bóng mát suốt ngày như mời mọc. Meg dựng cái xe cút kít ở một trong những chỗ khá mát, bên cạnh hồ nước cổ. Rồi cô quay lại và khoá cổng vườn. Ấy là để cho chắc ăn không ai quấy rầy cô. Đi lại chỗ chiếc xe cút kít đầy dụng cụ làm vườn và những thứ dự phòng, cô buộc một đầu dây thừng vào cổ chai nước. Thả nó xuống hồ nước để làm lạnh. Rồi bắt đầu làm việc.

Công việc chuẩn bị để vẽ cấu trúc trên nền đất cứng đã hoàn thành, vì thế việc còn lại là bắt tay vào phần quan trọng nhất. Meg vẽ những luống hoa và háo hức khởi công. Sẽ có những đường biên chạy quanh sát chân tường nhằm tôn lên những tòa nhà trong vườn. Cô đã cân nhắc điều này khá kỹ càng trong một thời gian dài. Giờ thì cô cần thấy nó xuất hiện trên nền đất để xem thực tế trông nó thế nào. Ngay khi có được những chi tiết rồi, cô có thể bắt đầu công việc được. Nghĩa là đến cuối tuần sẽ có thứ thú vị để nhìn ngắm. Càng làm cho Gianni ấn tượng thì càng có nhiều khả năng được anh ta cho ở lại làm việc. Đại loại là như vậy, cô hy vọng.

Meg bắt đầu đo đạc và vẽ phác, nhưng cô thấy vướng víu liền. Thứ đầu tiên phải tháo là đôi giày xăng đan. Đám cỏ lá kim lún phún dưới chân đôi chân trần làm cô nhột, Meg cười thích thú. Cô đang tạo ra một sự gắn kết giữa bản thân và mảnh đất tuyệt vời này, điều đó thật là vui! Meg tiếp tục ngo ngoe mấy ngón chân trong mặt đất nóng, đóng cọc và cột dây để tạo hình cho những luống hoa. Chẳng có tí gió nào lay động, cô cảm thấy ngọt ngào trong hơi nóng, mũ và áo sơ mi dính bết vào người. Meg lưỡng lự trong chốc lát, tự hỏi không biết mình có đủ can đảm để lột hết mớ đồ này ra không. Cô liếc nhanh xung quanh rồi quyết định luôn. Không ai nhìn vào vườn được. Làm việc trong bộ đồ lót không đến nỗi tệ hơn mặc bikini, và cô thường mặc đồ như thế khi làm việc ở nhà. Cánh cửa nơi trú ẩn của cô đã khoá. Không ai trông thấy cả. Nếu cô thận trọng không để bị cháy nắng thì sẽ chẳng ai biết hết.

Hào hứng, Meg cởi hết quần áo ngoài và quay lại làm việc. Khi mặt trời điên cuồng nung nóng làn da, cô lủi vào bóng cây và thưởng thức chai nước mát lạnh. Trong lúc đứng thẳng người lên để đánh giá những đường vẽ đang làm dang dở, cô bỗng giật bắn vì một giọng nói lạ đáng sợ.

“Đây là kiểu ăn mặc của tất cả những người làm vườn Anh quốc à, Megan?”

Meg xoay người lại, tim như ngừng đập. Là Gianni. Một con người thật sự, chứ không phải hình ảnh kiệt quệ cố đuổi cô về nước hai ngày trước, hôm nay trông anh quyến rũ y như lúc ở Triển lãm Hoa Chelsea. Meg như bừng tỉnh.

“Ông làm gì ở đây vậy?” Meg la lên, hai tay bắt lực cố che miệng quần lót bé xíu không đủ ôm kín chỗ nhạy cảm.

Gianni hất đầu về phía lâu đài. “Tôi sống ở Castelfino mà, không nhớ sao?”

Meg hoàn toàn không lường trước được tình huống này. “Tôi xin lỗi... Sao tôi lại quên được kia chứ?” Cô thở hỗn hển. Xấu hổ cũng chẳng chống đỡ được Gianni. Anh tiếp tục nhìn cô với một niềm thích thú lộ liễu.

“Cô vừa mới quên đấy thôi.”

“Tôi không bao giờ nghĩ là sẽ có người tới quấy rầy. Cổng thì khoá. Chỉ mình tôi có chìa. Sao ông lại vào đây được?” Mặt cô đỏ lựng vì xấu hổ và giận dữ.

Đút một tay vào túi quần, Gianni thong thả đi về phía cây sơn trà già nơi Meg móc mũ và áo sơ mi. Anh kéo chúng ra khỏi nhánh cây như đang hái một quả ngọt hấp dẫn và tiến về phía cô. Anh đi thật ung dung. Meg thấy rõ rành rành rằng Gianni đang cô tình đứng đỉnh để cô phải chờ đợi. Meg chẳng còn tâm trí nào mà đùa cợt. Gianni vừa đến gần, cô liền giật lấy mớ đồ từ tay anh và mặc vào. Gianni nhìn cô với vẻ mặt gần như khoái trá. Rồi anh vung tay, lôi trong túi ra một cái chìa.

“Như tôi đã nói, tôi sống ở đây. Tôi có chìa dự trữ của tất cả các phòng.”

Tuy đi chân trần nhưng đã khá tề chỉnh, Meg trấn tĩnh lại.

“Điều đó chẳng lý giải được tại sao ông cần đến đây”

“Không phải là cần, mà là muốn. Tôi muốn gặp cô, Megan.”

Có gì đó như mê hoặc trong đôi mắt anh. Nó hấp dẫn đến mức Meg hầu như không dám nhìn thẳng. Sợ Gianni đọc được những biểu hiện trên gương mặt mình, cô liếc xuống đám cỏ lá kim cứng cứng dưới chân. Dù mọi hy vọng bắt đầu chửa quậy trong cô, nhưng cô chỉ dám diễn tả thành lời một trong số đó.

“Tôi hy vọng ông thấy khỏe hơn, Bá tước.”

Gianni nở một nụ cười rộng ngoác và tươi sáng như viên ngọc, tương phản với làn da màu đồng ấm áp của anh. “Vâng, tôi khỏe hơn rồi, nhưng cứ gọi tôi là Gianni.” Tim Meg lồi mắt một nhịp, nhưng cô mau chóng nhận ra anh ứng xử như vậy với tất cả nhân viên chứ chẳng phải riêng cô.

“Lý do tôi đến đây một phần là để cảm ơn cô,” Gianni tiếp tục. “Cô nói đúng. Hôm cô đến tôi đã quá mệt. Tất cả những gì tôi đã làm kể từ lúc đó là ngủ, và thưởng thức một bữa trưa muộn màng nhưng ngon tuyệt.”

“Tốt,” Meg nói, lòng nhẹ nhõm hẳn.

“Sau đó tôi đi xuống bếp, mới biết bữa ăn mà tôi rất thích là ý của cô. Điều gì khiến cô thách thức đầu bếp của tôi vậy?”

Meg ngược lên thật nhanh để biết chính xác mức độ nghiêm trọng của chuyện cô vừa gây ra. Đáp lại, Gianni mỉm cười, nhướn mày ngằm tán thành. Nét mặt ấy khiến cô run rẩy, mặc dù trời nóng như đổ lửa.

“Trông ông đã rất mệt mỏi! Tôi biết ăn uống nằm ở hàng chót trong danh sách những thứ ông ưu tiên, nhưng khi thấy món bít tết trong thực đơn hôm nay, tôi nghĩ nó quá khó tiêu dưới thời tiết này. Tôi quyết định cho ông nếm thức ăn mà tôi làm, đoán rằng ông thích món gì đó nhẹ nhàng và quen thuộc. Nhờ chuyện trò với các nhân viên, tôi phát hiện ra rằng ông đã học nội trú ở Anh. Thật trùng hợp là dì tôi đang làm bếp trưởng ở đó. Tôi gợi cho dì và hỏi thường thì trường sẽ cho ăn gì vào lúc thời tiết như hôm nay.”

Meg không nói thêm là ai cũng thích món ăn dễ tiêu mỗi khi sức khỏe không ổn, nhưng có thể thấy Gianni cũng tự hiểu. Các sợi cơ quanh mắt anh chùng xuống đã nói lên điều đó.

“Việc này cho thấy cô có óc sáng tạo đấy, Megan,” Anh nói chắc nịch. “Đặc biệt là về những gì đã xảy ra khi cô gợi ý đầu bếp của tôi. Tôi vừa ở nhà bếp ra đây. Kiểm xong thức ăn, bà ấy sẽ đến để xin lỗi cô về những điều bà đã nói.”

Meg chớp chớp mắt nhìn anh. Cô đâu cần được xin lỗi trong tình huống thế này.

“Gì cơ?”

“Nhân viên tôi nói rằng đầu bếp cố dùng uy lực với cô, nhưng cô vẫn giữ vững lập trường của mình. Khá lắm! Cô là nhân viên đầu tiên dám cư xử như thế với bà ấy đấy.”

“Tức là anh không phiền lòng phải không?” Meg dè dặt hỏi. Những người đủ sức thuê người làm vườn thường không bao giờ mất công mở miệng tán dương nhân viên của mình.

“Tôi rất vui, Megan,” Anh kéo dài tên cô một cách du dương.

“Ông chắc là không thấy khó chịu đấy chứ?” cô phân vân. “Ý tôi là, tôi đến đây chưa được bao lâu thì đã làm cho bếp trưởng của ông nổi giận. Bà ấy là người làm trung thành của gia đình Bellini, còn tôi chỉ là người mới đến. Thế mà ông lại bênh vực tôi?”

Gianni nhìn mặt cô dò xét, nhận ra rằng cô không hiểu được điều anh nói. “Nhưng tất nhiên, đó là thái độ duy nhất buộc phải thể hiện. Bà ấy đã sai, cô đúng. Một trong những trách nhiệm đầu tiên mà tôi cần làm với vai trò Bá tước là xem xét lại thực đơn. Nhưng cô đã đi trước tôi một bước, chỉ thế thôi.” Nhận ra mặt cô đỏ ửng lên, Gianni lo lắng vươn ngay tay về phía cô. Đôi tay mạnh mẽ với làn da nâu chộp lấy cùi chỏ Meg để đỡ cô đứng vững. “Megan, sao vậy? Chắc do nắng rồi. Đây, tôi sẽ giúp cô kiếm một chỗ ngồi.”

Meg nhìn xuống mấy ngón tay Gianni. Chúng trượt trên da cô, ôm chặt lấy cô, tạo cho cô cảm giác vui sướng y như cô từng thấy trong những lần tưởng tượng. Cảm giác thật tuyệt vời.

“Không cần đâu... tôi ổn mà.” Meg thở gấp, gần như hụt hơi. Niềm vui sướng trọn vẹn trước sự va chạm với anh khiến cô không thở nổi. “Tôi hơi ngạc nhiên, chỉ có vậy. Tôi... tôi cứ nghĩ những người đàn ông duy nhất không sợ đầu bếp chính là quản lý hoa viên” cô ứng khẩu thật nhanh.

Gianni bực mình, không chịu bỏ cuộc. “Tôi ra luật lệ ở đây. Tất cả. Kể cả việc thuê hay không thuê nữ quản lý hoa viên,” anh nói chậm rãi nhưng chất giọng thật đáng sợ.

Lập tức Meg cảnh giác. “Ý ông là sao?”

Cô thẳng thừng hỏi, nhưng có thể thấy Gianni không dễ bị dụ chút nào. Gianni sẽ không mạo hiểm với cô đâu. Bất kì ai có thể làm cho một

đầu bếp phải dè chừng như cô đã làm thì đều đáng phải cẩn thận. Anh nhìn xuống mặt cô vài giây, lâu hơn mức cần thiết trước khi tặng cho cô một cái nhún vai đầy ý nghĩa.

“Hiểu sao cũng được.”

“Ơn Chúa, vì chức danh của tôi là Quản lý vườn ươm cây ngoại lai. Tôi không phải là quản lý hoa viên, mặc dù tôi đủ khả năng đảm nhận vị trí đó,” Meg nói thêm, “Nhưng khi chứng kiến những thứ ở đây, tôi biết là đầu bếp sẽ không vui lòng nghe gợi ý của người mới, vì thế tôi liều mình mượn cái chức đó một phút. Toàn bộ nhân viên nhà bếp liền xuống nước ngay.” Nói xong, cô cười ngượng nghịu.

Cô ngạc nhiên khi thấy nụ cười mê hồn của Gianni hồi sinh, nhưng anh thận trọng dập tắt ngay.

“Sáng suốt đấy. Cô là một cô gái sáng suốt và chủ động phải không? Cô sẽ tiến xa đấy, cô bé xấc xược!”

Mấy thứ cơ quanh khóe môi anh rung lên nhè nhẹ. Meg nhận ra Gianni đang cố nhịn cười. Cái dở ở đây là anh biết cô đã hiểu được. Cô không muốn đẩy chủ mình vào tình thế đó. Đặc biệt khi ông chủ lại là Gianni Bellini, một người đàn ông chắc chắn có được bất kỳ cô gái nào anh muốn.

Cô lại ngoan ngoãn nhìn xuống đám cỏ để che giấu nụ cười, nhưng không định che giấu tham vọng của mình.

“Tôi đã làm được, thưa ông” Meg nói, cẩn thận che giấu giọng đùa cợt, “Tôi dẫn đầu toàn khối khi tốt nghiệp, cứu vãn công việc làm ăn sắp phá sản của cha mẹ, có một công việc hàng đầu ở đây. Và tôi chưa hoàn thành.”

“Tôi bắt đầu nhận thấy điều đó” Gianni nhỏ nhẹ nói, “Thế, cô Quản lý vườn ươm cây ngoại lai, những dự định của cô cho khu vườn của tôi là gì nào?”

Meg cảm nhận được Gianni đang cố làm cho giọng điệu mình nhẹ nhàng hơn. Dù thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh, cô vẫn quyết định đi một cách thận trọng cho đến khi chắc chắn về vị trí của mình.

“Tôi đến đây để thực hiện dự định của Bá tước quá cố, chứ không phải dự định của tôi” cô cẩn thận lựa lời. “Bây giờ, bộ sưu tập hoa cỏ nhiệt đới của ông ấy đã tràn lan, cái nhà nát ở cuối vườn rau không đủ sức chứa nữa. Chúng sẽ được chuyển đi và bộ sưu tập sẽ sở hữu một khoảng trong nhà kính này ngay khi nó được hoàn thành.”

Cô bắt đầu đi thẳng tới cái tòa nhà dài nhưng thấp tọa lạc sát bức tường phía xa. Gianni không đi theo cô ngay. Anh chần chừ vài bước sau cô.

“Tôi đi nhanh quá hả, Gianni?”

“Không sao,” anh nói thoải mái. “Một ngày đẹp trời, và tôi đang có ‘cảnh đẹp’ để ngắm, sao phải vội vã chứ?”

Cô ngoái lại nhìn và phát hiện anh đang ngắm cảnh đẹp loại nào.

“Signor!”

“Tôi đã nói với cô rồi mà, tên tôi là Gianni.”

“Làm sao mà ông thấy cảnh đẹp được trong khi bận nhìn mông tôi như thế?” Meg phản kháng, tuyệt vọng nhắc nhở bản thân rằng Gianni đã mua

bao nhiêu hoa cỏ trong Triển lãm Hoa Chelsea cốt làm vui lòng những phụ nữ của anh. Cô không có ý định trở thành một phần của đám đông ấy, mặc dù tay chân cô như tan thành nước mỗi khi anh nhìn cô bằng ánh mắt mang đầy ý nghĩa...

Nhà trồng hoa nguyên thủy được xây mở ở mặt tiền. Sau đó, người ta lắp thêm kính vào cánh cổng hình bán nguyệt bằng đá để làm nhà kính trồng hoa. Meg mở cửa, đứng trước một rừng lá hoa tươi tốt đẹp đến nao lòng.

“Đẹp quá phải không?” cô sáng khoái hít một hơi căng đầy không khí ấm áp và ẩm ướt. Một bầu không khí đậm đặc mùi thơm của vỏ cây và hoa nhiệt đới.

“Cô là phụ nữ thế kỷ 21, tôi hy vọng cô chỉ mĩa mai nhất thời thôi,” Gianni theo chân cô đến ngôi nhà và hờ hững nhìn quanh. “Để giữ cho cây cối lộng lẫy đến thế thì tốn kém lắm, cả tiền bạc lẫn tài nguyên. Máy lạnh không phù hợp, Megan à, đặc biệt là với hoa cỏ,” anh nghiêm nghị nói.

“Ô, tôi biết là nhà kính này quá to lớn và cũng lỗi thời rồi,” Meg âu yếm vuốt những cột đá được ghép từ nhiều mảnh vụn. “Đó là lý do tại sao Bá tước quá cố muốn xây cho mình một nhà kính trồng hoa tưởng niệm, để những loại cây mà ông yêu quý có điều kiện phát triển. Điều đó có nghĩa là không khí ở đây sẽ được máy móc điều khiển. Ông ấy muốn gộp cả trang thiết bị lẫn ý tưởng lại cùng nhau, để mọi thứ sẽ được hoàn hảo. Ông ấy có ý định biến đất đai của mình thành nơi trưng bày. Ý tưởng của ông là một phần đất đai Castelfino sẽ trở thành nơi thu hút thêm khách du lịch đặc biệt, và là một ví dụ về điều thực tế nhất.”

“Làm sao mà gọi nó là điều thực tế nhất được khi mà cái chỗ hầm hấp hơi này ngốn không biết bao nhiêu năng lượng?” Gianni ngạo nghễ. “Cha tôi đã nghe đến biến đổi khí hậu bao giờ chưa nhỉ? Tôi ngạc nhiên là một

người hiểu biết nhiều như cô lại không nhắc ông điều đó, Megan à. Cha tôi luôn sống trong quá khứ, ông không biết cũng đúng. Nhưng một phụ nữ học nhiều như cô chắc hẳn phải biết thông tin về những mặt trái của nó chứ.”

Meg hiểu đây chẳng phải là chỗ cho mình tranh luận, nhưng danh dự của cô như đang bị chà đạp. Cô cố găm một cái nhìn trân trân vào anh, nhưng thật không dễ chút nào khi anh ung dung né tránh ánh mắt của cô. “Dường như ông không mấy ấn tượng về trình độ chuyên môn của tôi thì phải, Signor.”

Mặc dù giữ vẻ bên ngoài bình tĩnh, nhưng Meg giận run người đến mức không nói thêm được lời nào nữa. Ánh mắt như xuyên thấu của anh khiến đầu óc cô trống rỗng. Thay vì nói, cô chỉ nhướn mày lên, đơn giản để nhận liếp những lời bình phẩm.

“Theo tôi biết thì người nào càng thành công trong các kỳ kiểm tra thì càng ít có khả năng phải để tay chân mình vấy bẩn. Tôi thích những người tự đi đến thành công theo cách mà tôi đã đi.”

“Cái cách không có sự hỗ trợ của tên họ hoặc địa vị của ông hay của cha ông ấy à?”

Giọng Meg châm biếm. Cô thấy hồi tiếc ngay, nhưng hình như Gianni không để ý.

“Đúng thế!” anh nện một quả đấm vang dội lên nhà kính làm nó rung chuyển. “Cánh đồng nho Castelfino là đứa con tinh thần của tôi, từ lúc thai nghén cho đến lúc đoạt giải thưởng quốc tế. Tôi kiếm từng đồng một, chẳng có việc gì trên đời này mà tôi không thích tự mình làm, và tôi chưa bao giờ lấy một xu từ cha tôi. Hẳn cô phải biết điều đó rồi chứ?” anh nói cộc cằn.

“Tôi và Bá tước quá cố chưa bao giờ nhắc đến ông, Gianni. Cách đây mấy tiếng đồng hồ, tôi không hề biết ông có quan hệ với ông ấy, ông nhớ chứ?”

Mắt anh nheo lại thành hai rãnh đầy hoài nghi. “Ý cô là cha tôi chưa bao giờ than phiền về chuyện tôi chỉ muốn bỏ tiền vào những dự án mang lại lợi nhuận chứ không phải vào những sở thích của ông ấy? Tôi đang xem xét công việc cô đã làm cho ông ấy. Tất cả, và nó bao gồm những con số ngu ngốc được đưa thẳng đến các kế toán của tôi. Cô có dám chối cãi chuyện họ sắp ngăn cản không cho tôi tìm hiểu xem chính xác là cha tôi đã quẳng bao nhiêu tiền cho cái... cái của này không hả?” Gianni cúi tiết, vung tay trở nơi trưng bày hoa lan ngoại lai và tán lá đầy màu sắc.

“Nó hoàn toàn hợp pháp. Những cố vấn tài chính của ông Bá tước quá cố luôn trình những con số chính xác cho kiểm toán. Vì nghĩ rằng ông sẽ phản đối dự thảo ngân sách của mình nên ông ấy đã tách riêng ra, phòng trường hợp ông cần kiểm tra. Chúng tôi không muốn khiến ông lo lắng, thế thôi.” Meg hất đầu lên cùng một cái nhìn đăm đăm như thách thức, nhưng dường như có gì đó đã xảy ra. Ánh mắt họ giao nhau, Meg biết đây là lúc cô phải tiếp tục, không thể thoái lui. Trong đầu cô lúc nào Gianni cũng tuyệt cả. Và lúc này đây, tia nắng vàng long lanh trong đáy mắt anh đẹp đến mức không ngôn từ nào diễn đạt được hết. Hơi thở như tắc nghẹn trong cổ, cô không thể nào thở được. Gianni biết rõ sức mạnh ẩn chứa trong đôi mắt mình. Khi Meg nhìn anh, anh hạ thấp mí mắt xuống một chút như cố mời gọi một âm thanh vô thức thoát ra từ đôi môi vô cùng bối rối của cô.

“Tôi hy vọng cha tôi không làm cô nghĩ rằng tôi là kẻ keo kiệt.” Giọng Gianni nhừa nhựa và chậm chạp tựa cơn gió đang thoảng qua nhà kính trồng hoa. “Ngược lại: tôi có thể là người đàn ông hào phóng nhất nếu công việc đó và... người phụ nữ đó đúng,” anh nói, lờn ám chỉ vào những từ cuối câu.

“Tôi biết. Khi ông ở London tôi đã cung cấp mấy bó hoa cho các cô bạn gái của ông mà, nhớ chứ?” Meg thở ra, cố giữ cho giọng nói bình thường. Cô thấy choáng váng, nhưng không phải vì thiếu oxy. Đứng gần Gianni trong gang tấc, giữa không gian tràn ngập ánh nắng, cô thấy choáng ngợp. Hương chanh nhẹ nhẹ của dung dịch cạo râu thật ngọt lành và mát rượi trong bầu không khí ngập mùi vỏ cây và rêu. Nó làm sống lưng cô tê rần như có nguồn điện chạy qua. Không còn nhận biết được nữa, cô nhẹ nhàng nhích lại gần Gianni, khao khát được tiếp xúc làn da của anh.

“Cô biết tôi định nói gì chứ?”

Môi Meg mấp má, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra. Cô biết điều mình muốn nghe, song cô vẫn lắc đầu.

“Cuối cùng tôi cũng quyết định nhà kính trồng hoa này sẽ là khu tưởng niệm cha tôi. Cô đã gợi ý đúng, rất sáng suốt, và rất... khiêu khích. Chẳng có nhiều phụ nữ thích chăm sóc cây cỏ như cô đâu.” Giọng anh chậm rãi và mời mọc như một dòng sông mát trong ngôi nhà nhiệt đới ngọt ngào vì hơi nóng. Meg thở phào khi nét mặt anh dịu xuống. Nhà kính trồng hoa mà cô coi như của chính mình đang tượng hình. Trông nó rất đẹp và cô có thể làm cho nó đẹp hơn thế nữa. Gianni đã nhận ra và cô như bị thôi miên.

Anh đang ngắm cảnh bài trí những bông hoa đầy màu sắc dịu nhẹ và những tán lá xung quanh chúng, nhưng được một chốc, anh chuyển ánh mắt tuyệt vời ấy sang cô... ít ra cũng được như vậy, cô ước thế.

“Cô sẽ làm tôi tổn bộn tiền đấy,” Gianni càu nhàu, Meg hầu như không thở nổi vì hồi hộp.

“Điều đó còn tùy ông muốn gì. Đây là Tuscany. Mọi thứ đều sẵn sàng để làm hài lòng ông.” Giọng cô khàn khàn.

“Và tất cả đều có giá của nó.” Anh nhìn cô một cách dè chừng, dò đoán xem sức ảnh hưởng của lời nói mình như thế nào.

Meg cố ngăn một tiếng thở dài. “Ông có thấy khó nghĩ như thế này đối với các cô nàng không?” Cô hỏi kèm theo một cái nhìn như biết tỏng.

“Tôi đâu có thấy khó nghĩ gì. Đơn giản chỉ là xem xét. Giá cả cho công trình này là vấn đề nhỏ tôi phải quan tâm. Phụ nữ là vấn đề quan trọng hơn nhiều. Đề cập đến tương lai gia đình tôi thì ngoài tiền bạc, còn có nhiều thứ đang bị đe dọa hơn. Dòng họ Bellini không thể tồn tại lâu đến ngày hôm nay nếu không biết cách chọn lựa đúng đắn. Bởi thế, cha tôi đã không tái hôn sau khi mẹ tôi qua đời, ơn Chúa!”

Meg chẳng nói chẳng rằng. Nhìn cách cô ngọ nguậy khó chịu trong bộ đồ của mình cũng đủ hiểu. Cô thấy nóng lên đến mức không chịu nổi, nhưng nhiệt độ đang tăng lên trong người cô chẳng hề liên quan đến ngôi nhà nhiệt đới này.

“Có lẽ cách nhìn nhận ấy hơi trái tai đối với cô, Megan, nhưng tôi hiểu rõ điều mình đang nói. Bàn đến vấn đề con tim thì cha tôi biết ông không thể nhìn nhận đúng đắn,” Gianni chăm chú nhìn những tán lá hình cánh bướm mềm mại quanh họ. Một cơn gió nhẹ nghịch ngợm xuyên qua cánh cửa nhà kính làm những lọn tóc xoăn đen nhánh của Gianni xoà xuống trán, khiến bộ dạng anh cứ như một tên cướp biển nguy hiểm. Meg bật cười, hơi ngượng ngùng.

“Cha ông chắc chắn đã làm một điều đúng đắn,” cô nhẹ nhàng nói. “Ông ấy sẽ rất tự hào về ông, Gianni à!”

Gianni từ từ quay lại, nhìn vào gương mặt Meg. Tắm mình trong ánh mắt đăm đũa của anh, cô cảm thấy trái tim xao xuyến. Kể từ giây phút đó, cô biết chỉ cần anh khẽ chạm vào cô thôi, là cô không cưỡng lại được nữa. Giấc mơ ấy tuy tuyệt vời, nhưng còn một thứ khiến cô không dám liều lĩnh. Công việc ở đây có ý nghĩa vô cùng đối với cô, và gia đình cô nữa. Cô không định đánh mất nó chỉ vì ý muốn nhất thời của chủ mình. Dù là một ông chủ hấp dẫn...

“Tôi hy vọng cha sẽ tự hào về tôi. Và đó cũng chính là điều tôi định làm. Tôi đã khiến ông đau buồn quá nhiều khi ông còn sống, Megan à. Bây giờ ít nhất tôi cũng nên tôn trọng ao ước của ông. Hy vọng tôi không phải chọn lựa giữa con tim và mớ tài sản thừa kế.” Như thế đang phải chống chọi với quỹ dữ bên trong con người mình, trán anh cau lại.

“Vì sao ông phải chọn lựa?” Meg ngây thơ hỏi, không biết mình đang tự dẫn thân vào chuyện gì.

“Rất nhiều tiểu thư vùng này khao khát trở thành vợ của tôi,” Gianni thở dài. “Bản kế hoạch của gia đình Bellini nói rằng tôi nên chọn đối tượng hôn nhân từ số đó. Cô ta sẽ chính thức đặt chân vào một trong những ngôi nhà tôi đang sở hữu ở thị trấn với cương vị là vợ tôi, mẹ đứa con nối dõi của tôi. Rồi cô ta sẽ tận hưởng những thú vui cuộc sống. Nhưng kiểu sống ấy là của thế kỷ 15, nó không còn tồn tại nữa. Cuộc sống đang xoay chuyển, nhiều chuyện đã khác xưa. Hôn nhân không đơn thuần chỉ là trách nhiệm và danh dự. Còn có những thỏa thuận tiền hôn nhân chặt chẽ về mặt pháp lý nhằm bảo đảm từng thước đất cho một cuộc ly dị không thể tránh khỏi.”

Meg cảm thấy thất vọng, nghe anh ta nói về hôn nhân không khác gì bàn về thỏa thuận trong danh sách “những việc cần làm”.

“Sẽ chẳng có cuộc ly dị không tránh khỏi nào đâu! Chẳng ai kết hôn vì những thứ khác ngoài tình yêu cả,” cô quả quyết nói, đưa những ngón tay lên vuốt một chiếc lá dài, dẻo dai của một nhánh lan *Miltonia*. Meg là người duy nhất sót lại ở đây dám trái ý chủ, nhưng có những lúc cần phải nêu ý kiến dứt khoát. “Ngày nay phụ nữ thường có công việc riêng của họ. Hôn nhân đối với họ không phải là thứ duy nhất trong cuộc sống này. Và chẳng phải ai cũng sống tầm gửi như ông nghĩ đâu.”

“Tôi yêu phụ nữ, đừng hiểu sai ý tôi,” Gianni nói nhanh. “Chỉ là tôi không thấy thích mẫu phụ nữ rặt Ý.”

“Anh sẽ tìm được người khác.”

“Sẽ chẳng có ai khác cả. Tất cả phụ nữ tôi gặp đều cố moi tiền của tôi. Nói thật đấy!”

Đang bận bịu sửa lại dây buộc bảo vệ nụ hoa, Meg đáp trả mà không buồn nghĩ ngợi. “Tôi không phải loại người như thế.”

Gianni thở dài “Bây giờ cô nói thế thôi. Nhưng tôi tự hỏi...” Giọng anh chùng xuống vì hồi hận. Một lời bình chân thành đến mức Meg phải đột ngột nhìn lên. Ngay lập tức dấu vết nụ cười trên khuôn mặt Gianni tan biến. Anh hoàn toàn nghiêm túc và tất cả những hình ảnh lả lơi nhất, cuồng dại nhất về Meg đang hiện lên trong mắt anh.

Cô hầu như ngạt thở. Cô không thể nhìn đi nơi khác và cũng không muốn thế.

Rồi đột nhiên, cô nằm gọn trong vòng tay anh.

Ba

Họ hôn nhau với tất cả đam mê cháy bỏng. Gianni kéo Meg sát vào người mình. Ngón tay Meg bấn loạn trong làn tóc anh, khao khát anh tột độ. Đây là những điều cô đã mơ tưởng, đã ước muốn, đã cần và... hơn thế nữa. Nhưng... dù sao thì chuyện này cũng không được. Thoát khỏi cơn sóng đam mê đang cuốn lấy mình, Meg mất vài giây ngăn ngui để định thần và dừng lại.

“Không! Gianni, thôi!”

Bị từ chối, anh buông cô ra. “Sao vậy?”

“Không có gì... không phải lúc này...”

“Không sao đâu,” anh ôm cô chặt hơn và âm thanh phát ra từ môi anh ngọt ngào như sôcôla khó mà cưỡng lại được.

“Không!” Meg la lên, nhận thức tội lỗi trong cô lại bùng phát. “Anh không có tí nhân phẩm nào sao?”

“Không, khi đứng trước một cô gái đẹp như cô...” Gianni ghé sát mặt mình vào mái tóc cô và bắt đầu mơn trớn, đùa cợt. Meg phải phản ứng nhanh và hoàn toàn chống lại bản năng. Cô đã từng ngưỡng tượng những cảnh hấp dẫn với anh. Giờ đây, cô đang thực sự cảm nhận những màn vuốt ve mà cô gần như không thoát được. Thế nhưng cô phải chống chọi lại cơn thôi thúc được tan chảy trong vòng tay anh, cô chống hai tay vào vai anh và đẩy ra.

“Ôi, sao tôi lại có thể quên được nhỉ? Tất nhiên là anh không có tí nhân phẩm nào rồi!” Meg trả miếng, cố làm cho Gianni bị sốc để phải rút lui, “Rốt cuộc, anh là Bellini, là người đàn ông của phái đẹp quốc tế mà, đúng không?”

Gianni chẳng có vẻ gì là bị sốc cả, đặc biệt là trước những lời nói của một cô gái gần như chỉ bằng nửa người anh. Anh hơi đỏ mặt và thở dồn dập hơn, nhưng không buông tha cô ngay được. Mặc dù vậy Meg cảm nhận mình đã thoát khỏi nguy hiểm. Nụ cười đã trở lại trên mặt Gianni. Nét hấp dẫn khó cưỡng của anh làm anh trở nên nguy hiểm hơn, nhưng lạ là cô nhận thấy anh không còn là mối nguy hiểm với cô nữa, trong chốc lát, ít ra là như vậy. Cô đã biết Gianni Bellini là người chín chắn, biết nghĩ. Anh không phải loại người liều lĩnh dính vào xì căng đan bằng việc cưỡng ép nhân viên của mình, đặc biệt là một nhân viên mới. Nhiều khả năng là chuyện này sẽ bị báo chí làm rùm beng.

“Tôi đến đây để làm việc, không phải để mua vui cho anh,” Meg nói, giọng đanh thép, đề phòng trường hợp anh không tin.

Gianni chẳng nói gì cả, nhưng anh miễn cưỡng thả tay ra khỏi người cô. Cô nhìn xuống thấy anh đút tay sâu vào túi quần.

“Tôi sẽ xem như đây là biểu hiện đồng ý của anh, Gianni.”

Anh ngậm ngừng trước khi trả lời, “Hãy xem như đây là một sự chấp nhận miễn cưỡng.” Anh nói với vẻ mặt láu cá.

Thái độ của anh khiến tim Meg như nghẹn lại.

“Thực sự anh chưa bao giờ bị cãi cự phải không?”

“Đúng thế. Cô sẽ sớm khám phá được điều đó trong đám nhân viên kia của tôi. Xét về mặt công việc thì đó là tác phong, là đường lối của tôi. Tôi muốn xem chính xác cô đam mê đến mức nào để giữ được công việc của mình.”

Bất chấp giọng nói nhẹ nhàng, Meg vẫn phát hiện ra đằng sau lời lẽ của Gianni là một ý đồ đen tối. Cô trải qua cảm giác ngượng ngùng và phẫn khích, nóng ran rồi lạnh cả người vì sợ hãi.

“Có nghĩa là... anh định đi tôi sau chuyện vừa rồi?”

Gianni lộ vẻ sừng sốt, “Tất nhiên là không rồi! Làm như vậy là bất hợp pháp. Cá nhân tôi còn thấy là cực kỳ thiếu tư cách đạo đức. Thế kỷ XXI rồi, tôi là chủ của cô thật, nhưng không vì thế mà tôi ép buộc cô làm những điều cô không muốn. Cô nghĩ tôi là loại người gì?”

Meg mở to mắt, to hơn mức cô nghĩ mình mở được. Gianni đứng trước mặt cô, hiền lành như một mục sư, tay dang ra, dáng điệu không thể tin nổi. Mới hồi nãy đây thôi, anh còn làm cô bùng nổ hoàn toàn vì căm dỗi.

Thấy Meg không trả lời, Gianni chặc lưỡi khó chịu.

Rồi anh vờ tay ra, dịu dàng chạm vào mái tóc bồng bình của cô, vuốt ra sau trán cô.

“Tôi thích có thời gian tuyệt vời, nhưng làm hài lòng phụ nữ là một phần quan trọng trong thú vui của tôi, Megan à,” Ngón tay anh ve vuốt từ trán đến gò má mịn màng của Meg, nấn ná một chút ở đó trước khi bỏ tay ra một cách nuối tiếc. “Hăm dọa hay bắt nạt không bao giờ có trong con người tôi. Nếu cô không thấy sợ hãi những gì vừa xảy ra, nhưng không muốn ngủ với tôi thì cũng chẳng sao. Đó là vấn đề của cô, không phải của tôi.” Anh nhếch khóe môi lên cười chấp nhận một cách buồn bã. Meg lại

như lạc mất lối về. Cô rất muốn ngã vào vòng tay anh, nhưng nhận ra mình không thể nhúc nhích. Tia nhìn trong đôi mắt anh khiến cô như hoá đá. Rồi anh lại nói, và cô lại bùng lên ngọn lửa khát khao.

“Mục đích chính tôi đến đây là để báo cho cô biết là đầu bếp của tôi sẽ tới gặp cô để dàn xếp ổn thỏa. Bà ấy không mong cô sẽ tuyên bố Vòng đấu thứ hai’, bởi vậy chắc cô sẽ không vì chuyện bực bội hồi nãy mà giận cá chém thớt đâu nhỉ?”

Nói xong những lời đó, Gianni bỏ đi.

Meg nhìn anh bước thong thả dọc lối đi trong ngôi nhà kính trồng hoa, một sự thật kinh khủng thôi thúc lòng cô.

Cô muốn ngủ với Gianni Bellini.

Cô muốn thế hơn bất cứ những gì cô từng muốn trong cả cuộc đời mình.

Kể từ giây phút đó, đam mê làm việc trong một môi trường hoàn toàn xa lạ của cô trở nên mãnh liệt hơn. Ý nghĩ về Gianni tô sắc hăng ngày và ám ảnh cô hằng đêm. Anh hoàn toàn mê hoặc cô ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên. Như một người tình lý tưởng trong trí tưởng tượng của cô. Với nét quyến rũ và cái nhìn làm điêu đứng bao trái tim, anh không có vẻ gì là nguy hại. Những lời hăm he của anh vẫn còn nguyên. Tuy nhiên giấc mơ của Meg đang trở thành sự thật, uy quyền của Gianni đối với cô chỉ tăng chứ không hề giảm. Dù rằng từ buổi ở nhà kính, hai người hiếm khi tình cờ gặp nhau, nhưng Meg cứ như ở trên mây. Cô thường mơ tưởng đến những nụ hôn nóng bỏng, nhưng theo như lời Gianni từng nói thì có lẽ nó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Anh không lộ vẻ gì là muốn lặp lại cử chỉ tuyệt vời đó. Hầu hết thời gian, anh khóa mình trong văn phòng tại lâu đài Castelfino. Meg thì ở ngoài vườn và ngoài sân suốt cả ngày. Có nghĩa là cơ hội được

nhìn thấy Gianni thật sự xa vời đối với cô. Nhưng cô không ngừng hy vọng tìm kiếm bóng dáng anh. Lời nói của anh tràn ngập trong tâm trí cô giữa dòng khao khát đang chảy xiết “... Làm phụ nữ vui lòng là một phần quan trọng trong thú vui của tôi...” đầu óc cô tiếp tục quay cuồng, đoán già đoán non ẩn ý trong câu nói ấy. Gianni đã buộc tội cô là đang bực bội vì chuyện tình dục. Nếu cô có như vậy thật thì cũng là tại anh. Chỉ có duy nhất một mối tình lâu dài trong đời mình, Meg không thành thạo gì chuyện lãng mạn. Cô chỉ biết học hành để vượt lên những người khác. Cho đến khi gặp Gianni, Meg mới nhận ra rằng bấy lâu nay cô đã bỏ lỡ khoái lạc. Anh đã châm ngòi khao khát trong cô. Giờ thì cô điên cuồng muốn tìm biết mọi điều về anh.

Gavin, người yêu nghiêm túc duy nhất của cô đã quá độc đoán. Nếu chỉ làm bạn thôi thì anh ta rất tốt, nhưng anh ta luôn thúc ép Meg làm những việc cô không muốn. Hơn tất cả, anh ta còn cố kiểm soát từng phút từng giây thời gian rảnh rỗi của Meg trong khi cô muốn học tập. Meg phật ý vì điều đó.

Sau khi chứng kiến cảnh cha mẹ mình nhạt nhẽo lại mọi thứ, cô biết giá trị của việc có trình độ chuyên môn đẳng hoàng. Cô cũng không tội gì để mất việc chỉ vì dính vào một chuyện lãng mạn. Đó cũng là điều cô tâm niệm trước đây...

Nhưng rồi Gianni Bellini bước vào đời cô và làm rối tinh những kế hoạch quan trọng của cô. Anh khác hẳn những người đàn ông cô từng gặp. Dù chẳng mấy khi hiện ra trong tầm mắt, nhưng anh luôn thường trực trong ý nghĩ của cô. Một hay hai lần gì đó cô thấy anh rảo bước quanh cây bách, nói chuyện điện thoại có vẻ rất chú tâm.

Trong lúc anh mãi mê như thế, cô nhìn ngắm anh. Thật tuyệt vời. Cô chiều lòng mình, nhìn anh say đắm không rời mắt được vài giây. Được như vậy còn sung sướng hơn nhiều so với cái nhìn thoáng qua mà cô đã lén nhìn

khi anh sai bước đi thanh tra đất đai cùng với một trong những tá điền hay quản lý của mình.

Đêm tối dâng tặng Meg vài niềm vui tuyệt vời và cả nỗi thống khổ. Chỗ ở mới của cô không xa lối đi vào tòa lâu đài. Cô biết mỗi khi Gianni ra ngoài vào buổi tối. Cứ qua ngôi nhà vườn thì chiếc Ferrari siêu nhanh lại tăng tốc phóng điên cuồng. Lần đầu nghe thấy tiếng gầm rú không mong đợi ấy, cô giật mình đánh rơi chiếc đĩa đựng bánh ngọt mới nướng. Âm thanh kinh khủng hơn cả tiếng phi cơ RAF diễn tập ở quê nhà. Rồi Meg cũng quen, nhưng không dễ dàng gì mỗi khi Gianni trở về vào những giờ không mấy sớm sủa. Chẳng thể nào quay lại ngủ được sau khi bị đánh thức lúc ba giờ sáng. Cảm giác như người có tội, Meg chui ra khỏi giường, rón rén đi đến bên cửa sổ rồi nấp vào bóng tối, hy vọng sẽ nhìn thấy Gianni. Dù là nhỏ nòi, nhưng cô luôn luôn có cơ hội thấy Gianni lúc anh nhảy ra khỏi xe, phóng lên bậc tam cấp trước nhà rồi lặn mất tăm trong tòa lâu đài. Mỗi đêm Meg nín thở, lo sợ điều tồi tệ nhất xảy ra. Tòa lâu đài này là của anh, vì thế cô cứ ngóng chờ xem anh có mang đám ‘cung tần mỹ nữ’ về nhà mỗi tối không. Nhưng nỗi lo của cô không bao giờ xảy ra. Gianni luôn về nhà một mình.

Meg sẽ thấy thoải mái nếu như không có một chuyện phiền hà. Gianni luôn nhìn lên cửa sổ phòng ngủ của cô trước khi mất hút vào tòa lâu đài. Meg cẩn thận thụt lại, cố làm mọi cách để không bị anh phát hiện. Thật chẳng hay ho chút nào. Hành động cuối cùng của Gianni luôn là liếc về ngôi nhà vườn, cái nhìn như xuyên thẳng vào Meg, khiến cô hoang mang. Chắc có gì đó làm anh cảnh giác, nhưng anh vẫn chưa chốt vấn đề chuyện theo dõi rình mò, thực là lạ. Meg thừa biết Gianni sẽ không kìm nén như vậy. Anh sẽ đến chỗ làm tìm cô để nói chuyện. Vậy mà anh không đến. Meg âm thầm đau khổ, nhưng không được nhìn thấy anh là thử thách quá lớn, cô không thể và không bao giờ chịu từ bỏ những đêm thao thức. Thật thú vị khi nằm trên giường lắng nghe tiếng bước chân của Gianni để thấy người đàn ông trong mơ của cô đang tồn tại, đang thật sự hít thở.

Meg sống trong hồi hộp thêm vài ngày nữa. Cô quan sát những nét chỉnh sửa cuối cùng của vườn hoa đẹp lộng lẫy mà cô đã thiết kế. Gianni không hề đến nữa. Mọi việc thay đổi vào cái hôm Meg hoàn thiện nốt các chi tiết trong dự án về hoa cỏ ở nhà kính. Cô đang cột dây cho một vài nhánh lan trong khu vực hoa nhiệt đới mới để chúng phát triển theo một hướng nghệ thuật thì điện thoại di động réo vang.

“Cô Imsey phải không ạ? Bá tước muốn gặp cô ở văn phòng ông ấy.” Một trong các trợ lý riêng của Gianni thông báo, tim Meg nhảy từng từng như một trái banh.

“Được. Khi nào vậy?”

Sau câu hỏi của Meg là sự im lặng đáng sợ. Cô nghĩ hẳn đây là lần đầu tiên có người làm cho Gianni phải đợi. Người trợ lý trả lời thật ngắn gọn, đơn giản.

“Ngay lập tức, nếu không thể sớm hơn!”

Meg không cần nghe thêm lời cảnh báo nào nữa. Cô tuân lệnh chạy đi, chạy hết tốc lực qua khoảng cách giữa khu vườn rau cũ và tòa lâu đài, rồi vừa lao vào khu văn phòng vừa phủi vôi những mảnh vỏ cây vụn bám ở đầu gối quần Jean đang mặc. Tiếng ồn ào đột nhiên im bật. Cặp mắt của các thư ký và trợ lý đổ dồn vào ‘hành trình’ của đám vỏ nâu rớt như mưa từ áo quần và ủng của Meg. Một phụ nữ đẹp như chim trời nhanh chóng lấy xẻng hót những mảnh vụn ấy. Một cô thư ký khác bước ra phía trước, tay ôm một cuộn thảm cao su. Cô xua Meg về cánh cửa gỗ màu nâu đỏ ấn tượng có tấm biển “Cấm vào” và gõ thật mạnh lên đó.

“Mời vào!”

Meg đã nghĩ rằng mình sẽ căng thẳng. Nay nghe giọng nói trầm ấm và êm dịu của Gianni, tình trạng căng thẳng càng thêm trầm trọng, cô như chết đứng.

Cô thư ký mở cửa và làm một hành động kỳ quặc là thả cuộn thảm cao su vào trong, Meg chẳng hiểu ra sao. Cuộn thảm tở ra, rộng khoảng 45 centimet, bảo vệ sàn gỗ bóng như gương trong phòng làm việc của Gianni.

Meg chỉ muốn phá vỡ bầu không khí thử thách đầy căng thẳng.

“Không có thảm đỏ cho tôi à?” Cô bứt rứt cười hỏi.

“Không, chỉ có thảm bảo vệ thôi,” cô thư ký nạt lại, xua cô vào.

Meg tiến vào trong. Gianni đang ngồi sau bàn làm việc to lớn của mình đặt ở đầu bên kia căn phòng, lưng quay ra cửa sổ, đầu cúi xuống chăm chú với công việc, dáng vẻ hết sức nghiêm nghị. Meg không biết phải làm gì. Cô nhìn lại lối vào, đúng lúc đó cánh cửa đóng sập, cắt đứt hy vọng trốn thoát của cô.

Meg tiến tới trước, rồi dừng bước ở một khoảng cách lịch sự ngay trước vạch màu bạc trên “con đường cao su”. Cô đan chặt hai bàn tay vào nhau trong tâm trạng đầy tội lỗi và chờ đợi, cảm giác những sợi thần kinh của mình bị buộc một đầu vào ngòi bút của Gianni, tay anh di chuyển càng xa trên tờ giấy thì chúng càng căng ra.

Mà anh thì đang viết một câu dài kinh khủng.

Bên ngoài, đàn chim én chao liệng và kêu inh ỏi. Luồng nắng xuyên qua sàn nhà sáng như gương đầy ắp những hạt bụi li ti. Nóng nực tăng lên, thân nhiệt Meg cũng tăng. Bên ngoài, tiếng chó sủa đâu đó trong làng vọng

lại. Đồng hồ kêu tích tắc. Chó lại sủa. Gianni bỗng chà chà chân vào nền nhà dưới gầm bàn làm việc.

Anh đang thử xem sức chịu đựng của Meg thế nào. Đột nhiên, cô không chịu nổi nữa.

“Tôi xin lỗi là đêm nào cũng theo dõi anh qua cửa sổ, nhưng đó là do xe hơi của anh luôn làm tôi thức giấc khi nó chạy ngang qua chỗ tôi ở, sau đó tôi không tài nào ngủ lại được nữa. Lâu dần tôi thành thói quen trở dậy và nhìn ra ngoài xem mọi chuyện ổn không, tình cờ anh luôn nhìn lên không đúng lúc...”

Gianni dừng viết ngay khi Meg cất lời đầu tiên. Những lời tiếp theo làm anh nhắc bút và ngẩng đầu lên. Tới lúc giọng cô nhỏ dần rồi im bặt anh vẫn nhìn cô đăm đăm bằng ánh mắt tò mò trắng trợn.

“Thú vị đấy, Megan. Chuyện này vô cùng thú vị.” Cuối cùng, Gianni lầm bầm trong miệng, giọng kéo dài khiến Meg lúng túng. Đoạn anh quăng cây bút xuống bàn, ngồi ngả người ra sau ghế, châu mày đầu ngón tay lại với nhau và nhìn cô chăm chăm.

“Chắc cô không ngờ là tôi hoàn toàn chẳng biết chuyện này đâu, Megan nhỉ?”

Meg càng lúng túng.

“Thật ra tôi gọi cô vào đây vì lý do hoàn toàn khác. Tôi muốn biết cô làm tới đâu rồi, chỉ thế mà thôi. Có lẽ cô muốn đi ra ngoài một chút rồi trở vào đây và chúng ta sẽ bắt đầu nói chuyện lại?”

Meg ngoái đầu nhìn ra cửa một cách e ngại. Nó là vật duy nhất đứng giữa cô và sự hủy hoại hoàn toàn lòng tự trọng của cô.

“Tôi có phải làm thế không?”

Gianni bật cười khẽ, giọng khàn khàn, không chú ý lời cuốn hay quyển rũ Meg. “Tôi không được nghiêm túc cho lắm.” Gương mặt anh thể hiện tất cả sự khoái trá đầy thu hút mà cô đã từng nếm trải ở Triển lãm Hoa Chelsea. Giờ đây nó cũng cảm dỗ chẳng kém, giúp xoa dịu thần kinh căng thẳng của Meg đủ để cô nhoẻn miệng cười.

“Chắc là anh đang khoái chí lắm, Gianni! Quả là một thử thách đối với tôi khi bị đám nhân viên văn phòng xinh đẹp của anh coi thường vì không đủ thời gian tắm tấp, thay đồ hay trang điểm chút đỉnh.”

“Nhìn bề ngoài của cô có gì là không ổn đâu.” Gianni nghiêm túc nhận xét, mắt chậm rãi nhìn khắp người Meg.

“Nhưng họ nghĩ thế đấy,” Meg căng thẳng nói. “Thế nên họ mới trải cái này ra cho tôi đấy.” Cô chỉ tay xuống tấm thảm bảo vệ.

Một lần nữa, Gianni bật cười.

“Đừng bực mình. Tất cả nhân viên làm việc ngoài trời vào đây đều phải dùng đến nó. Ngoài trại nho, tôi còn thừa kế các đồn điền ô liu, cam quýt cùng nhiều trang trại nữa. Nếu không trải thảm thì bao nhiêu người ấy sẽ rải đủ rác rến ra sàn nhà.”

“Nhân viên văn phòng của anh không ưa những người làm ngoài trời.” Meg nói, vẫn chua chát vì những ánh mắt khinh miệt lúc nãy.

“Nhân viên văn phòng của tôi chẳng làm sao cả, chỉ tội lộn xộn.” Gianni hất đầu ra ngoài cửa rồi nhanh chóng nói thêm “Nhưng đừng lo, cô

không phải mối bận tâm của họ, mà họ cũng không coi cô như mối đe dọa đối với họ đâu.”

Meg chẳng cảm thấy thoải mái chút nào.

“Có nên lấy làm mừng không?” Cô uể oải hỏi.

“Tất nhiên là có. Bây giờ bàn việc chính thôi. Công việc của cô thế nào, Megan? Tôi kiểm tra cô mấy ngày qua, nhưng hễ nhìn thấy cô thì cô lại biến mất. Đó là lý do tại sao tôi gọi cô tới đây. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc.”

“Tôi cũng muốn thế đấy, Gianni!” Meg buột miệng, không kịp kìm lại.

Gianni tỏ vẻ thích thú.

“Nghe rất hứa hẹn! Mời cô ngồi.” Anh trở chiếc ghế bọc da dành cho khách đặt trước bàn làm việc của mình. Để đến được chỗ cái ghế, Meg sẽ phải bước ra khỏi tấm thảm cao su. Thấy cô liếc hết bên này sang bên kia mấy lần liền, Gianni phá lên cười. “Đừng lo gì đến cái sàn. Thường thì tôi không để nhân viên tạp vụ nhàn rỗi. Mấy dấu chân nhỏ bé của cô không khiến họ chết được đâu.”

Meg bước tới, ngồi xuống ghế. Gianni chống cùi chỏ lên bàn làm việc và chồm tới trước, nụ cười tươi rói càng lúc càng nở rộng. Meg đã mất bao nhiêu thời gian để hình dung những điều cần nói và thái độ ứng xử khi gặp lại anh, thế mà giờ đây cô ngây như phỗng. Những lời thú tội ngu ngốc vừa rồi hoá ra là một sai lầm nghiêm trọng. Bây giờ Gianni có làm gì cô cũng không cưỡng lại nữa. Run rẩy chờ đợi động thái tiếp theo của anh, cô giữ cho mình ngồi yên trên ghế, mắt nhìn xuống hai tay đang hồi hộp vịn vịn nhau trên đùi.

“Tiện đây, Gianni, tôi có một đề nghị. Nếu không phiền, bằng cách nào đó mong anh hạn chế bớt tiếng ồn mỗi đêm khi về nhà, được không?” Meg nói thật nhanh cho xong, thẹn đỏ như cả mặt. Bối rối vì cách thổ lộ cho Gianni biết về những đêm thao thức của mình, cô đợi anh cười nhạo.

Nhưng Gianni chỉ ngả người ra lưng tựa ghế. Một khoảng lặng thật lâu, thật căng thẳng hình thành giữa họ, rồi anh nói với vẻ lãnh đạm “Tôi đã cân nhắc ngay điều đó khi nghe cô đề cập. Cô là người đầu tiên lưu ý tôi về việc khiến mọi người thức giấc. Không ai khác dám than phiền chuyện này cả.” Meg cố pha trò cho vấn đề bớt nghiêm trọng, “Chắc họ sợ anh quá đấy mà!”

“Còn cô thì không à?” Gianni có vẻ tò mò hơn là bực mình. Meg bạo gan ngược lên. Gianni rất điềm tĩnh, đôi mắt đẹp sẫm lại vì thắc mắc.

“Tôi... tôi phải suy nghĩ đã.” Cuối cùng Meg lên tiếng. Thật sự là vậy. Gianni Bellini có thể đáng sợ, cũng có thể nồng hậu và vui vẻ, cô không sao lường được cảm xúc của anh.

“Đừng để mất nhiều thời gian đấy nhé?” Gianni nói, giọng pha tiếng cười. Meg bất giác nhìn lên lần nữa. Gianni mỉm cười với cô trên hai nắm tay siết chặt của anh.

“Thế là tôi đã phá hỏng giấc ngủ ngon của cô, phải không nào? Nếu không thấy thoải mái thì không để gì nói ra. Và sẽ chẳng ai biết được. Có bao giờ cô nghĩ thay vì đứng nhìn ngắm tôi, cô cứ yên vị trên giường và nghỉ ngơi thêm chút nữa không?”

“Chẳng có ích gì vào giờ đấy cả. Tôi không nghĩ đến ngủ lại. Có thể dậy xử lý giấy tờ rồi ra ngoài làm việc.”

“Tôi biết,” Gianni nói, giọng pha chút ăn năn. “Lúc tôi cởi hết quần áo chuẩn bị ngủ thì cô ra ngoài, đi thẳng đến vườn làm việc.”

Meg nhướn mày vẻ trêu ghẹo. “Sao anh biết nhỉ?”

Gianni chỉ cười, để Megan tự hiểu lấy ý anh. Cũng không mất nhiều thời gian để suy luận. Lối đi từ ngôi nhà tranh cô ở đến khu vườn rau củ nằm dọc một phía tòa lâu đài. Hẳn là từ dãy phòng riêng, Gianni có thể nhìn bao quát cả khu của cô. Bỗng dưng Meg hình dung ra cảnh tượng hấp dẫn trong đó Gianni trần như nhộng đứng ngắm cô từ ban công phòng ngủ của mình. Lẽ ra cô đã bắt gặp hình ảnh quyến rũ ấy nếu như có lúc nào trong mấy ngày qua cô ngược nhìn lên. Nhưng cô đã bỏ lỡ cơ hội. Trạng thái bối rối thất vọng của Meg hẳn phải rõ lắm, vì Gianni hồi đáp bằng một nụ cười ngụ ý chòng ghẹo làm tâm trí cô xuất hiện bao nhiêu khả năng có thể xảy ra.

“Đừng lo. Bây giờ tôi là Bá tước rồi, tôi sẽ bớt tiệc tùng và ở lại tiêu khiển trong biệt thự thường xuyên hơn. Sắp tới cô sẽ không bị tôi làm phiền nhiều vào buổi tối nữa đâu.” Gianni nói một cách láu cá như thể thừa biết là Meg sẽ buồn. “Tôi sẽ rất bận. Nhân thế, nghề nghiệp của cô là một lý do nữa tôi yêu cầu cô đến đây. Những lời cô nói ngày đầu vẫn còn nguyên trong tâm trí tôi. Nhân viên của tôi đã kiểm tra về cô, cô Megan Imsey. Có phải cô từng nói với cha tôi là cô quá xuất sắc, trình độ chuyên môn quá cao nên cô chê công việc ở hoàng gia Anh không?”

“Không, tôi chẳng bao giờ nói như thế cả, thậm chí đó là sự thật đi nữa!” Meg bối rối xoa tay. “Tôi không hề chê bai, chỉ là không thể nhận việc. Có sự khác nhau đấy. Một ngày sau khi tôi được tuyển vào vị trí đó, cha tôi bị truy tìm. Tôi đã nhận lời, song không thể thực hiện. Cha mẹ cần tôi giúp đỡ trong lúc khó khăn. Còn nhiều khu vườn khác ngoài vườn cung điện, chứ cha mẹ thì chỉ có một thôi. Con người quan trọng hơn công việc.”

Gianni phớt lờ. “Tôi nhận ra cô làm ở đây thật là lãng phí tài năng.”

Cỗ họng Meg nghẹn lại. Ý anh ta là sao?

“Cái chức Quản lí vườn ươm hoa ngoại lai đang giam hãm cô trong vườn rau, giữa bốn bức tường cao 3 mét của nhà tù kính kia. Tôi muốn trả tự do cho cô, Megan. Cô sẽ đảm nhận vị trí Quản lý hoa viên tại lâu đài Castelfino. Nếu cô làm tốt công việc như tôi mong đợi, sẽ có cơ hội cho cô thăng tiến tới vị trí Tổng quản hoa viên toàn bộ sự sản của tôi ở Barbados, Đảo Kim cương, Mahattan, và những nơi khác nữa.”

Meg hầu như không lĩnh hội ngay được. Điều Gianni đang nói thật lạ lùng, nhưng công việc anh miêu tả quả là đáng mơ ước.

Gianni đứng dậy, đẩy ghế ra sau và thong thả đi vòng ra trước bàn. Anh ngồi ghé lên góc bàn, một chân thòng xuống đung đưa, mũi giày da thủ công chỉ cách đầu gối Meg có vài centimet. Nhìn cô từ vị trí thuận lợi này, anh cố làm cho cô an tâm nhưng lại phản tác dụng. “Tất nhiên sẽ có nhiều lợi ích khác.”

Gương mặt đẹp đẽ của Gianni sáng bừng lên bởi nụ cười đầy hàm ý. Meg nhìn anh đăm đăm. Công việc tương lai của cô nằm trong tay người đàn ông khêu gợi và đầy mê hoặc này. Cái nhìn trong đôi mắt ma thuật ấy đang đẩy cô tới cách đếm nóng tột cùng chỉ một nhịp đập con tim.

“Đầu tiên trong danh sách là tiền phụ cấp mua váy,” Gianni thông báo.

Meg nhìn xuống trang phục của mình. Chiếc áo thun đơn giản phô làn da rám nắng tuyệt đẹp, cả áo lẫn quần Jean của cô đều không còn mới, nhưng được cái chúng rất thoải mái.

“Nhưng đây là đồ phù hợp nhất cho công việc của tôi.” Cô càu nhàu.

Gianni nhăn mặt, “Có thể chúng phù hợp ở Anh, nhưng ở đây cô là một phần trong dự án mới của lâu đài Castelfino. Tôi vừa quyết định rằng dự án đồng nho và những dự án phát triển du lịch của cha tôi sẽ bổ sung cho nhau. Thay vì chỉ thu hút thành phần sành sỏi rượu, một khu tham quan dẫn khách từ đồng nho đến những địa điểm hấp dẫn khác sẽ mở rộng, dù vẫn phân loại, đối tượng viếng thăm. “Tôi dự định để toàn bộ nhân viên của mình làm đại diện, đồng nghĩa với việc ai cũng phải là một phần của dự án. Khi tôi mở dạ tiệc đầu tiên ở đây trên cương vị Bá tước, những người phụ trách tất cả các bộ phận sẽ tham dự. Đó sẽ là một đêm thật hoành tráng, vì thế tôi muốn vẻ ngoài của cô phải tuyệt vời như mọi thứ quanh đây.” Gianni nhìn khắp phòng làm việc sang trọng với vẻ mặt hài lòng. “Đặc biệt là cô, Meg. Vì cô sẽ giới thiệu cho khách của tôi về thế giới nhiệt đới thần tiên mà cô đang mở rộng.”

Meg cảm thấy thư thái. Nếu mọi nhân viên đều được đối xử như nhau, cô sẵn lòng chấp nhận phụ cấp mua váy mà không phải băn khoăn.

“Tôi nảy ra ý này từ việc nghiên cứu lịch sử, sau khi người của tôi trình lên hồ sơ về cô.”

Gianni tiếp tục, “Cách đây một trăm năm, giới quý tộc Anh đã từng dẫn những vị khách quý của mình tham quan khu vườn rau. Cô có biết chuyện đó không?”

“Có...” Meg ngập ngừng nói, chưa tiên liệu được câu chuyện sẽ đi tới đâu. “Nhưng đây là nước Ý thời hiện đại,” Cô nói thêm, rồi sức nhớ Gianni đã quyết thì chỉ nên nhìn thẳng về phía trước chứ không nhìn lại.

“Tôi biết. Tôi đã dành trọn cuộc đời mình để thoát khỏi hình ảnh lạc hậu của dòng họ Bellini. Bây giờ đây, gánh tất cả những trách nhiệm cổ lỗ sỹ trên vai mình, tôi đang tìm cách làm cho cuộc sống dễ chịu hơn. Các bá

tước thời xưa không bao giờ chịu ngồi sưng tậ hưởng đống của cải của mình. Họ luôn leo lên cao hơn nữa, tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tôi vừa biến vài chục héc-ta đất trống nho đang xuống cấp thành một thương vụ trị giá vài triệu bảng. Tôi làm việc này vì không muốn phụ thuộc vào tài sản của gia đình. Tôi chẳng cần phải chứng minh nữa bởi nó đã quá rõ ràng.

Bây giờ tôi bắt đầu thử nghiệm ý tưởng sản xuất những đặc sản địa phương khác. Vùng Castelfino cũng sản xuất thực phẩm địa phương và dầu ô liu với chất lượng hàng đầu. Tôi muốn biến tòa lâu đài này thành một nơi thật đẹp để tôi, bạn bè tôi và các đối tác kinh doanh cùng nhau làm ăn. Có thể tất cả bọn họ sẽ đến và chứng kiến mọi việc được thực hiện thế nào, đồng thời giúp mật dịch địa phương phát triển. Vì vậy tôi bắt đầu triển khai ý tưởng để bằng mọi giá đạt mục tiêu củng cố vị trí xã hội của mình. Sau khi Quản lý hoa viên chinh chiến của tôi dẫn khách đi một vòng ngoài sân và giới thiệu hết mọi thứ, họ sẽ được chiêu đãi một bữa tiệc xa hoa. Tất cả những thứ trưng bày ở đây đều có thể được cung cấp từ chính mảnh đất Castelfino, từ thức ăn, rượu, đến hoa của cô... tất cả những thứ khiến tôi tự hào sẽ được thể hiện qua các mặt tốt đẹp nhất. Vì vậy tôi muốn tạo ấn tượng thật sâu đậm trong lòng khách về ngôi nhà và khuôn viên của tôi, Megan à!”

Bốn

Về mặt lý thuyết, Meg thích ý tưởng ấy. Nhưng thực tế cô thấy lo ngại cho những bữa tiệc do một kẻ ưa đàn đúm như Gianni tổ chức, cảm giác không khác gì tuần đầu tiên ở Triển lãm Hoa Chelsea.

“Tôi không thể cãi anh chuyện này,” cô nói nước đôi.

“Tôi rất vui mừng, Megan à!” Anh tặng cô một nụ cười tinh ý. “Lúc nào cũng được, cô có thể nghỉ cả ngày để mua sắm và tìm một vài bộ đồ phù hợp.”

Meg cự quạ không yên trên ghế. Cô chẳng có chút kinh nghiệm nào trong việc sắm áo quần, ở nhà, tiền bạc luôn eo hẹp nên cô thường thiên về hướng mua những thứ bền chắc hơn là hợp thời trang.

“Không cần phải phung phí nguyên một buổi chiều đẹp đẽ để mua sắm đâu. Tôi sẽ vào thị trấn trong ngày nghỉ sắp tới của mình.”

Gianni lộ vẻ ngạc nhiên thích thú trước quyết định của Meg, nhưng những lời kế tiếp làm anh không hài lòng chút nào.

“Hay là... tôi có thể mặc tạm váy ngắn với cái áo khoác mà tôi mặc hôm đến đây” Meg nói, nhẹ nhõm với ý nghĩ cô sẽ tránh được ‘vấn nạn’ mua sắm. “Trông nó dễ thương và lịch sự.”

Gianni thở mạnh, vẻ băn khoăn “Megan à! Nó màu đen mà! Bộ đó cũng hợp với hợp hành, nhưng tôi đang tổ chức một bữa tiệc. Và không ai trong số nhân viên của tôi ‘mặc tạm’ cả. Cô cần một món đồ mới tinh và

quyến rũ... ừm, phù hợp với đôi mắt xanh này, tôi nghĩ vậy. Ừ, nó sẽ tôn vinh một cách hoàn hảo những màu sắc khác trên thân hình cô. Còn về phong cách thì, cái váy cô mặc hôm đến đây được đấy, rất đẹp” Anh lặp lại ra chiều thích thú. “Nó phô được toàn bộ vẻ đẹp của cặp giò cô.”

“Cả anh lẫn những vị khách của anh không nên thích thú với cặp giò của tôi,” Meg gượng gạo nói.

“Tôi là đàn ông mà. Cô để ý thấy điều đó từ lâu rồi phải không?” Gianni đáp trả vẻ mặt không hài lòng của Meg bằng một nụ cười đắc thắng. “Cô là người phụ nữ duy nhất đảm nhận vị trí quản lý ở đây. Tôi phải có một vài niềm vui nho nhỏ trong đời mình chứ. Việc ngắm cô nâng váy như một nàng công chúa sẽ bù đắp cho sự từ bỏ thú vui trong những hộp đêm Horence của tôi, và làm cho nhà này tràn ngập những tên thương gia mập ú, nhàm chán, Megan.” Khi Gianni nói tới đây, khả năng nhận thức của Meg bay vèo qua cửa sổ. Cô phải vận dụng hết sức lực đó giữ mình khỏi rơi vào hàng ngũ hậu cung của anh. Có đoán hẵn anh đã nhai đi nhai lại câu chuyện tương tự với mỗi cô gái mới mà anh gặp mỗi đêm. Nhưng sự thực ấy rất dễ bị quên lãng trước những lời nói, ánh mắt thẳng thắn và dáng vẻ đậm chất Địa Trung Hải kia. Meg tự cảnh tỉnh rằng đó là những điểm chết người. Gianni đang làm cô mềm lòng, làm cô suy yếu trước khi tiến đến hạ gục cô...

Meg biết cô phải gắng biến niềm thích thú của anh thành lợi thế của mình. Lấy hết sức bình sinh, cô cố nói một hơi mạch lạc.

“Làm đại diện cho anh là một cơ hội lớn để tôi thể hiện những kỹ năng của mình trước nhiều đối tượng khách khác nhau. Tôi sẽ đặt quan hệ với những người có thể có ích cho cả hai ta. Đây là một ý tưởng tuyệt vời. Anh có gợi ý nào về việc ăn mặc của tôi không?”

Đây là lần thứ hai lời nói của Meg làm Gianni sửng sốt thấy rõ. Ánh nhìn của anh bớt căm dỗi, mà nhuộm màu cảnh giác nhiều hơn.

“Ừm... Tôi bắt đầu nghĩ rằng có lẽ tôi đã đánh giá nhầm cô đấy, Megan. Nếu cô không giỏi về khoản áo quần lắm thì cần có chuyên viên tư vấn. Tôi sẽ không mạo hiểm để cô tự đến những cửa hàng mua sắm, dù nó sang trọng cỡ nào đi nữa. Cô có khả năng biến một bao khoai tây trở nên hấp dẫn, nhưng chuyện trang phục thì khác hoàn toàn. Khi tôi tổ chức tiệc, lâu đài Castelfino phải thật sự ấn tượng. Những nhãn hiệu thiết kế sang trọng sẽ làm cho cô trở thành người phụ nữ đáng được nhìn ngắm.”

Gianni đứng lên và đi vòng ra sau bàn, ngồi vào ghế. Sau khi nói nhanh yêu cầu của mình qua hệ thống liên lạc, anh khoanh tay trên bàn làm việc. Ở vị trí đó, cả con người anh toát lên sự viên mãn thành đạt. Meg chỉ biết trở mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông gợi tình biến thành đại gia, nhưng vẻ ngoài lạnh lùng nhẫn tâm ấy cũng không che giấu nổi tâm hồn thật sự lấp lánh bên trong.

“Rồi, có một vài cửa hàng thời trang thượng hảo hạng rất đáng tin cậy ở Florence. Tôi có tài khoản ở tất cả các cửa hàng này...” Gianni mở ngăn kéo bàn làm việc, lôi ra một bìa hồ sơ, thả xuống bàn và hồ hởi nói “...tôi thường gửi phụ nữ đến đó để tha hồ mua sắm đồ đẹp.”

Meg hy vọng Gianni đang nói đến đồ công sở cho các nữ nhân viên của anh. Gianni lấy tờ đầu tiên trên tập hồ sơ, khước môi nhếch một nụ cười bí hiểm như trên người khiến Meg vô cùng băn khoăn.

“Bất cứ chỗ nào trong số này cũng sẽ làm cô hài lòng với một bộ cánh hấp dẫn nhưng vẫn phù hợp.”

Gianni đẩy tờ giấy sang. Meg nhặt lên, trên đó in ngay ngắn tên họ của một loạt các nhà thiết kế mà trước đây cô mới chỉ trông thấy trong những tờ

tạp chí bóng loáng ở phòng nha bên Anh. Cô nhìn trần trối, tự hỏi làm sao mình dám bước qua thêm những cửa hàng trên danh sách này.

“Có ý kiến gì không?” Gianni lơ đãng hỏi.

Meg không biết diễn tả thế nào. Những món nợ của cha mẹ đã gián tiếp cho cô cơ hội tìm được một công việc như mơ. Bây giờ cô vừa thăng tiến tới một vị trí tốt hơn, không biết trong tương lai nó có làm cho cô điêu đứng không nữa?

“Mấy chỗ này có vẻ... đắt quá,” Cô ý tứ nói.

“Cô không nghĩ là tôi có thể mở tài khoản ở những nơi hoàn hảo à?”

Meg mím môi. Cô đã một lần thuyết phục Gianni không ‘đi’ cô. Nếu lần này cô từ chối, chưa chừng anh sẽ đổi ý. Nỗi sợ hãi ánh mắt khinh bỉ của những cô bán hàng chảnh chọe đang vật lộn với nỗi khiếp sợ về sự nghèo khó. Cô đã thấy nghèo khó làm tan nát nhiều cuộc đời như thế nào. Cô không thể đối mặt với nó lần thứ hai. Khoản thù lao làm việc trên đất Castelfino sẽ trở thành một khoản tiền ‘ấn tượng’ khi được gửi về nhà hàng tháng.

Mặc dù vườn ươm cây giống của gia đình Imsey đang phát đạt nhưng Meg biết khoảng cách giữa an nhàn sung túc và tai họa thật mong manh. Mẹ và cha cô đã chao đảo như đi trên dây trong một thời gian dài. Cô muốn chắc chắn rằng họ phải có một khoản ngân quỹ đủ để chống chọi với những tai ương mà họ có thể vướng vào trong tương lai. Công việc này là một cơ hội lớn để xây dựng tổ ấm cho gia đình. Nhờ nó, cô chắc rằng phá sản sẽ không rình rập quanh mình.

“Tất nhiên là không, tôi chỉ lo lắng chi phí thôi,” Cô thú nhận. “Tôi cần từng đồng một trong khoản thù lao của mình. Những cửa hàng mua

sắm trên danh sách này có khi còn tính phí nhìn ngó vào cửa sổ đấy chứ!”

Gianni chồm người qua bàn, nhăn trán. “Thế mới cần dùng đến những tài khoản, Megan. Mọi thứ sẽ được tính tiền cho tôi. Cô không phải trả một đồng nào hết.” Anh dùng cách nói chậm rãi, rõ ràng thường dùng để nói với con nít.

Meg hầu như trút được gánh nặng. Rồi cô chợt nhận ra mình đang bước thẳng vào cạm bẫy. Miếng mồi như mật ngọt, nhưng cô có lý do đặc biệt để không ăn. Chính xác là Gianni sẽ muốn cô biết ơn như thế nào đây? Thân thể cô khao khát được tiến gần đến anh hơn nữa, khao khát mãi không thôi. Điều này sẽ cho anh một cơ hội vàng để cám dỗ cô hơn nữa. Vì thế lý trí cô kiên quyết giữ mình. Kinh nghiệm với bạn trai cũ Gavin giúp cô hiểu thấu đàn ông rồi. Đàn ông không bao giờ để người phụ nữ tiêu tiền của anh ta được quyền lên tiếng. Chấp nhận sự hào phóng của Gianni có thể dẫn đến nhiều rắc rối...

Một lần nữa, Meg nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, đầy nhục cảm của Gianni. Sẽ chẳng chết ai nếu đón nhận sự hào phóng của anh, thân xác cô thủ thủ. Một nụ cười làm gương mặt cô nóng bừng, cô nhìn lên, rời mắt khỏi danh sách trên tay.

“Như thế là hơn cả những gì tôi mong đợi, anh thật tử tế Gianni,” Cô nói và được ban tặng một tiếng cười làm lòng ấm áp, an tâm. Nó cho cô đủ nghị lực để một lần nữa đối mặt với ánh mắt tò mò của những cô trợ lý quyến rũ đáng sợ bên ngoài. Cho rằng Gianni đã nói xong, cô đứng dậy. Nhưng vừa cô quay đi, anh liền nhìn đồng hồ.

“Khoan đã, tôi định đến văn phòng ở Florence. Tôi có thể cho cô quá giang. Trong khi tôi bận công việc, cô cứ đi mua sắm. Xong xuôi gặp nhau, tôi sẽ chờ cô về.”

Meg dừng bước, muốn tan chảy vì những lời Gianni nói. Được ở riêng với anh trong văn phòng này là một chuyện, đi với anh lại là chuyện khác.

“Tốt, nh... nhưng tôi phải thay đồ đây!” Cô lắp bắp, sắp ra đến cửa.

“Không có thời gian đâu. Trông cô tuyệt như vốn dĩ thế,” Gianni nói, nhưng Meg nhận thấy thật ra anh đâu có nhìn cô.

“Còn công việc của tôi nữa. Tôi không thể tự dưng biến mất mà không nói gì với nhân viên của mình, Gianni à! Sao anh không chuẩn bị xe trong khi tôi quay về và hướng dẫn một số điều cho máy anh làm vườn nhỉ?”

Gianni nhe răng cười và rút một chùm chìa khoá kêu leng keng ra khỏi túi quần. “Ồ, không đâu, cô không phải làm thế đâu! Tôi biết tổng phụ nữ đi rồi. Nếu tôi lơ là, cô sẽ chạy thẳng về cái nhà tranh kia và ở đó trì hoãn tới hai giờ đồng hồ chứ chẳng chơi, mà tôi thì đã sẵn sàng, tôi sẽ đi cùng, theo sát cô từng bước.”

Meg không định ngăn cản. Sự hiện diện của anh khiến tâm hồn cô reo vui đầy hy vọng. Gianni theo sát khi Meg về vườn hoa và hoàn tất việc kiểm tra một cách kỹ càng. Meg biết là Gianni nhìn cô suốt, ánh mắt chăm chú chạy khắp người cô như giọt thủy ngân. Nó chỉ trôi tuột đi mỗi khi cô cố tình bắt cho được ánh mắt anh.

“Vườn ươm Imsey ra sao trong khi cô thích thú làm việc ở Ý thế này?” Gianni hỏi. Lúc ấy họ đang bước ra khỏi vườn và đi đến chiếc xe của anh.

“Tôi gọi về nhà mỗi ngày để biết tình hình. Tất nhiên là bằng điện thoại di động của tôi,” Meg nhanh chóng chú thích để anh không nghĩ cô làm cho anh thêm nợ. “Mẹ và cha tôi nói họ đang đối phó nhưng tôi vẫn

thấy lo lắng. Tôi sợ họ không cho tôi biết sự thật Chuyện xảy ra lần trước cũng bắt nguồn từ đó.” Cô cắn môi.

“Nghe có vẻ hơi lạ khi cô chọn làm việc xa nhà trong khi cô luôn hết lòng với họ.” Gianni bứt một cọng cỏ trang trí khi đi ngang qua và vò nát mấy lá mầm trong tay mình.

“Tôi phải làm thế.” Meg nhìn mớ lá mầm bị vò nát trong tay anh, nhớ lại. “Việc cha anh đồng ý tuyển tôi vào là một cơ hội tuyệt vời. Giúp cha mẹ tôi thành công làm tôi thêm tự tin trong việc tìm kiếm thử thách mới. Tôi có thể tự đi trên đôi chân mình và bắt đầu xây dựng lại sự nghiệp.” Cô nói chậm lại, nhớ về một dấu ấn giúp khởi động cuộc sống mới của cô. Đó là cái đêm ở Chelsea, lần đầu tiên cô gặp Gianni, rồi mơ tưởng đến anh suốt mấy tuần kế tiếp. Tới khi được mời làm việc ở đây, cuộc sống của cô đã thay đổi hoàn toàn, bây giờ cô đang đi giữa Tuscan, sánh bước bên anh. Một giấc mơ có thật... gần như vậy. Meg cố không chú ý đến những tia nắng lấp lánh trên mái tóc đen nhánh của Gianni, hay nụ cười đẹp mê ly trên mặt anh. Cô thật sự gặp khó khăn trong công việc bởi đầu óc lúc nào cũng nghĩ về chúng.

“Tôi đã giữ được việc kinh doanh của cha mẹ, đó là lúc tôi lại tỏa sáng” cô nói thêm, kéo mình trở về thực tại. “Đồng thời, thật bất ngờ tôi nhận được thư của cha anh, cho tôi cơ hội thử thách mình ở vị trí Quản lý vườn ươm hoa ngoại lai. Ông ấy có ấn tượng tốt với tôi. Chúng tôi đã nói chuyện rất lâu ở triển lãm hoa. Tôi chưa bao giờ ngờ rằng anh có quan hệ với ông ấy, nay nghĩ lại, tôi chắc chắn viết trong sổ tay là của ông ấy rồi.”

“Đúng thế Cha bảo tôi đến tìm cô, vì vậy hẳn là ông có ấn tượng tốt với cô.” Gianni gật gù.

“Cha và mẹ tôi nói họ không cần tôi giúp ở vườn ươm ở quê nữa, vì vậy tôi đến đây.”

Hai người tới chỗ chiếc xe. Chiếc Ferrari đậu trên nền sỏi giống một chú mèo rùng, trông đẹp tuyệt. Meg không nén nổi nụ cười thích thú. “Trước khi đến Ý, tôi chưa bao giờ được lại gần những thứ như thế này,” cô hít một hơi rồi thở ra.

“Tại sao? Thế cô lái xe gì?”

“Tôi không lái, không lái xe ở đất nước này. Tôi sẽ sợ chết điếng nếu lái sai bên, ý tôi là phải đi xe tay lái nghịch.” Cô nhanh miệng sửa lời trước cái nhìn khinh khỉnh của Gianni.

“Vậy thì bây giờ là lúc cô có thể tập tành chút đỉnh.”

Không nói thêm lời nào, Gianni thấy chùm chìa khoá kêu leng keng để dụ dỗ cô. Meg cúi xuống nhặt chìa khoá lên. Gianni dựa vào cánh cửa dành cho khách với một cái nhìn tinh ranh.

“Anh muốn tôi lái xe của anh à?” Meg thở gấp.

“Ai sống trên đất nước này đều phải lái xe cả. Nếu cô bắt đầu lái từ bây giờ thì tốt quá còn gì. Tôi để cô lái con bé này vài kilomet cho tới khi ra đường chính. Tôi chưa đến nỗi hoàn toàn mất trí.”

“Nhưng lỡ tôi đâm vào đâu đó thì sao?”

Anh nhìn cô như thể cô bị ngớ ngẩn. “Tất nhiên tôi sẽ bảo hãng sản xuất gửi chiếc khác tới. Nguồn cung cấp không bao giờ cạn kiệt, họ nói với tôi thế. Thôi, đừng có đổi đề tài. Chúng ta đang nói chuyện về cô. Tôi tưởng cô nói là cô hạnh phúc ở quê nhà chứ?” Anh chế giễu, diễn lại một vài động tác khi cô rời khỏi nước Anh. “Cũng không mất nhiều thời gian để cô lại đặt chân vào con đường danh tiếng và giàu sang nhỉ?”

“Nếu anh chịu khó nghe kỹ một chút, anh sẽ hiểu được ý tôi.” Meg ngồi vào xe, cố tìm một vị trí lái thoải mái, gò má đỏ bừng. Gianni hơi bối rối, rồi nụ cười trở lại gương mặt anh khi anh hiểu ra câu chuyện.

“Cô đã... *khá* hạnh phúc, nhưng không phải hoàn toàn hạnh phúc,” Anh gật gù. “Có gì đó như là mất mát trong đời cô.”

“*Một người*... Meg nghĩ. Một cơn đau nhói bên sườn làm cô như ngừng thở. Cảm giác này giống cảm giác cô từng chịu đựng lúc còn ở Anh, mỗi lần nhìn thấy ai đó thấp thoáng từ xa, cô nghĩ có thể là Gianni, hay tưởng mình đã nghe loáng thoáng tiếng cười của anh. Mỗi lần như thế tim cô đập nhanh như đi tàu lượn trên không. Cô ngỡ không còn điều gì đau khổ và tuyệt vọng hơn nếu không được nhìn thấy anh lần nữa. Nhưng gặp lại anh còn khổ sở hơn là làm vỡ đồ trong trung tâm mua sắm. Cô cảm thấy anh đang hoài nghi động cơ của cô.

“Tôi muốn đi đến thành công bằng chính đôi chân mình...” cô nói một cách khó khăn.

“Tôi có thể hiểu được điều đó.”

Câu nói của anh chất chứa cảm xúc khiến Meg lập tức muốn biết nhiều hơn nữa. Nhưng không để cô kịp hỏi, Gianni quăng một danh sách đầy những chỉ dẫn sang cô để khởi động và dỡ dành nó đi ra đường lộ.

Meg hết hy vọng. Đây là bài học lái xe đầu tiên của cô. Bỗng nhiên, cô sợ hãi và tưng tưng. Cô nắm chặt tay lái bọc da với một quyết tâm vững chắc khi cá hai nảy tung tưng trên đường. Sự việc quá sức chịu đựng của Gianni. Sau ba mươi giây anh đập cả hai tay lên đồng hồ đo tốc độ.

“Thôi, thôi, dừng lại!”

Meg nhẹ cả người. Trình độ dừng xe khẩn cấp của cô hẳn sẽ giúp cô qua khỏi bất cứ vòng sát hạch bằng lái nào. Cô vừa đạp phanh, Gianni đã nhảy ngay ra ngoài. Đi vòng hết tốc độ qua capo xe, anh mở cửa cho cô chui ra.

“Tôi sẽ đến văn phòng và sắp xếp cho cô vài buổi học lái để cô quen với những điều kiện ở đây, rồi sẽ thu xếp để cô có một chiếc xe.” Gianni nói ngắn gọn và chui vào ghế tài xế.

Meg đi vòng qua bên kia để ngồi vào ghế khách. Gianni đặt hai tay lên vô lăng. Meg chẳng nghĩ gì cả, tưởng anh đang đợi cô thắt dây an toàn, nhưng khi cô thắt xong và yên vị, anh vẫn ngồi yên thêm vài giây. Rồi anh làm hết những bước anh đã bảo cô, theo một trật tự chính xác và hoàn hảo.

“Tôi có làm hỏng cái gì không?” Meg liếc hỏi và ngả người ra lưng ghế bọc nệm.

“Chỉ có mấy cái dây thần kinh của tôi bị hỏng thôi.” Gianni liếc sang cô rồi kiểm tra trong kính chiếu hậu. “Xe cộ cũng giống như phụ nữ vậy. Phải chăm sóc cẩn thận và tôn trọng nó.”

“Tôi xin lỗi,” Meg nói lí nhí. “Tôi sẽ trả chi phí cho việc sửa chữa bất cứ bộ phận nào hư hỏng.”

Gianni phá lên cười, thả lỏng cơ thể, cho chiếc Ferrari chạy ra đường cao tốc.

“Tôi nghĩ làm việc cho gia đình Bellini chắc cô kie61m được bọn tiền lâm đây.”

“Tôi quý cha anh. Ông là một ông chủ tốt,” Meg nói, nghiêm túc trong từng lời.

“Và cô hy vọng là tôi sẽ tiếp tục truyền thống của gia đình này hả, *bambola*?” Gianni lè nhè nhả từng chữ một. “Tôi không chắc lắm đâu. Tôi khác cha tôi một trời một vực. Thêm một điều nữa là cha tôi khao khát kết hôn. Hoá ra đó là sai lầm nghiêm trọng nhất đời ông, tôi đã rút ra bài học từ đó. Mẹ tôi mất trong khi vượt cạn, thực là một sự mỉa mai tột bực. Toàn bộ sự việc làm tan nát cuộc đời cha tôi đến mức ông mất ba mươi năm ngồi gặm nhấm những vết thương ấy. Tôi định từ từ hẳn chọn cô dâu cho mình. Những người nổi tiếng dở hơi không dành cho tôi, họ sẵn sàng ‘hút cạn máu’ tôi trên danh nghĩa vợ chồng,” Gianni nói một cách cay độc.

“Tôi nghĩ anh rất khôn ngoan.”

“Vậy sao?” Anh nhe răng cười với cô. “Bởi thế cô đồng ý đi nhờ xe tôi? Chứ không phải vì cô đang cân nhắc một cuộc đàm phán lại công việc của cô hả?”

Ánh mắt Gianni cho Meg biết chính xác ngụ ý của anh trong câu nói vừa rồi. Tâm trí anh, cũng như tâm trí cô, đang có hơi hướng tiến đến nụ hôn thứ hai. Vẻ mặt nồng nàn của anh nói với phần sâu kín nhất, ham muốn nhất trong lòng Meg, và cô đáp lại bằng gương mặt đỏ lựng, biết rằng hễ còn một hơi thở, cô sẽ còn khao khát Gianni.

“Trong lúc tôi ở lâu đài Castelfino, tôi không có hứng thú với bất kỳ thứ gì khác ngoài công việc,” Meg thông báo, cẩn thận nhìn chằm chằm ra ngoài cảnh đồng quê để tránh nhìn Gianni. “Khi tôi nói tới chuyện nhận tiền để làm việc, anh nhìn tôi như thể tôi là một kẻ đào mỏ. Tôi phải đánh giá thế nào về người đàn ông đã đối xử với nhân viên của mình như vậy vào ngày đầu tiên cô ta đi làm?”

Đề tài tiền bạc cấm kỵ lại được châm ngòi. Các cơ trên người Meg căng ra. Trong một phút hồi hộp, cô nghĩ Gianni sẽ quăng cô ra khỏi xe vì cô gan cùng mình, chỉ biết quan tâm tài khoản ngân hàng của mình có được bao nhiêu thôi.

Thấy anh không làm gì, cô bắt đầu đưa tay lên vuốt cho thẳng mái tóc rối bù vì gió. Quan tâm ngoại hình của mình dễ dàng hơn là nói một lời xin lỗi. Liếc qua khước mắt, cô thấy Gianni nhún vai. “Thật đáng buồn là nhiều phụ nữ không cùng suy nghĩ như cô. Tất cả những cô nàng mà tôi gặp chỉ giỏi bòn rút tôi thôi. Tôi chắc chắn sẽ không tìm loại phụ nữ giống kiểu người đã hủy hoại cuộc đời cha tôi và tôi. Cho đến bây giờ, tôi vẫn tự hào khi bảo tôi không phải mẫu người của hôn nhân.”

“Tôi mong là anh không bao giờ dùng những từ vừa rồi với bất cứ phụ nữ nào ở Anh. Nó có nghĩa là anh không ưa họ,” Meg cảnh cáo.

Gianni co người lại, “Tất nhiên là tôi không phải vậy. Dù thế nào đi nữa, người phụ nữ ở cùng tôi sẽ biết chắc 100% tôi là đàn ông.” Anh nhìn Meg với ánh mắt không nhằm vào đâu được, cái nhìn dây dưa đầy ẩn ý khiến Meg phải đấu tranh với cơn thôi thúc được vươn tay ra và chạm vào anh. Rồi cô nhìn thấy chiếc xe tải to đùng đang bóp còi vang như sấm tiến về phía họ. Thay vì bám chặt vào chỗ ngồi, cô la lên.

“Gianni! Cẩn thận!..”

“Khỉ thật, đúng là đàn bà! Cô nghĩ tôi sẽ ẩu tả để dính tai nạn à? Nhất là trên chiếc xe mới cấu thể này?” Anh nói thật nhanh, không để cô kịp đọc được bất cứ cảm dỗ nào trong lời lẽ của mình.

Gianni cẩn thận thả Meg xuống một điểm gần cửa hàng đầu tiên trên danh sách. Phớt lờ những tiếng còi bấm inh ỏi quanh mình, anh đậu xe lại, chui ra và mở cửa cho cô.

“Anh muốn boa bao nhiêu đây?” Meg tinh nghịch hỏi, vẫn còn ngồi trên ghế, tay khoanh trước ngực.

“Tôi sẽ cho cô trả góp nhé.”

Trước gương mặt cảnh giác của Gianni, tim Meg gần như ngừng đập. Gianni nắm lấy tay cô, đặt lên một nụ hôn, Meg hoàn toàn ú ớ, không nói được lời nào. Nếu anh không nhảy ngay vào xe phóng đi, chắc cô sẽ lập tức tự ngã vào vòng tay của anh mất. Nghệt thở vì sững sờ, cô đứng trên lề đường, mắt vẫn còn mở trân trối một hồi lâu sau khi chiếc Ferrari tới góc đường và biến mất. Một buổi chiều nghỉ làm để đi mua sắm ở một trong những cửa hiệu ăn chơi nhất thế giới đã là chuyện khó tin. Được Gianni hôn lên tay như anh đã làm ở Chelsea là chuyện chỉ có trong mơ mà cô chưa bao giờ dám tưởng tượng nữa. Cô cảm thấy như cao thêm vài centimet, thậm chí bắt đầu thấy háo hức khám phá thế giới mua sắm.

Người đàn ông này thật là kỳ diệu.

Meg thường coi việc mua sắm như là nỗi thống khổ trong đời mình. Hôm nay thì khác. Hôm nay cô được Gianni chỉ thị mua thứ gì tùy thích, và anh là người trả tiền. Thường ngày, cô chen lấn, cắm mặt xuống đất và đi hối hả. Hôm nay, cô thong thả bước, tận hưởng một buổi chiều đẹp trời trong nắng hanh vàng. Cái chạm của đôi môi anh vẫn còn rịn rã trên ngón tay cô. Chỉ có một bóng mây bé xíu đang treo lơ lửng trên tầm nhận thức của cô. Đó là ý nghĩ về những điều có thể khiến cô lúng túng đang chờ sẵn cô trong những cửa hiệu xinh đẹp mà cô sắp ghé vào.

Mất một hồi thu hết can đảm, Meg mới đặt tay lên cánh cửa của shop đầu tiên trên danh sách. Sau đó, những chuyện gì xảy ra cô không nhớ rõ và cũng không kịp hoàn hồn. Cánh cửa vội vàng mở toang ra một bên nhưng một giọng nói từ trong cửa hiệu đon đả.

“Cô Imsey?”

Meg ngạc nhiên nhìn lên, bắt gặp gương mặt thanh tú của một thiếu phụ Florence, cô ta đang giữ cánh cửa cho cô vào.

“S... sao cô biết tên tôi nhỉ?” Meg lắp bắp.

“Bá tước Castelfino đích thân gọi điện dặn chúng tôi đón tiếp cô. Cô vào đi, ở ngoài này nóng lắm!”

Meg được phục vụ chu đáo đến nỗi cô cảm thấy thoải mái như ở nhà, mặc dù xung quanh toàn tên tuổi của làng thiết kế. Cô gần như thất vọng vô cùng khi mới có vài phút đã tìm được chiếc váy hoàn hảo. Đó là một chiếc đầm lụa màu xanh da trời ôm sát người. Sát nách và cổ khoét sâu phù hợp với chiếc áo khoác, nó sẽ tôn lên làn da mới bắt nắng của cô. Nhân viên bán hàng giúp cô chọn một đôi giày lụa hở gót cao chót vót đi kèm với bộ đồ, hứa rằng sẽ nhuộm đôi giày cho đồng bộ kịp thời gian Gianni tổ chức tiệc. Đi khệnh khạng qua lại những tấm gương to lớn, Meg kinh ngạc trước sự thay đổi của mình. Cô cảm thấy vô cùng hài lòng, hiệu quả của nó thật rõ ràng. Cô đỏ ửng mặt vì thích thú - bộ đồ này làm cô như giảm đi mấy cân, khiến cô tự tin hơn nhiều! Chưa bao giờ cô tưởng tượng được là mình xinh đẹp như vậy. Đây là lần đầu tiên cô say mê ngắm mình trong gương.

Thay vì coi bữa tiệc sắp đến của Gianni như một thử thách khó khăn, giờ đây cô bắt đầu hào hứng để được tham gia vào. Tự tin ngày một lớn dần, cô hồ hởi báo là sẽ lấy chiếc váy và đôi giày này - những thứ sẽ được tính vào tài khoản của Gianni.

Cô quản lý cửa hàng lắc đầu một cách nghiêm túc.

“Chưa đâu, thưa cô. Trước khi bán, tôi được lệnh hỏi cô đã đi được bao nhiêu cửa hàng rồi.”

“Đây là nơi đầu tiên,” Meg thành thật trả lời. Một nhân viên khác nhẹ nhàng lấy chiếc váy màu xanh tuyệt đẹp ra khỏi tay cô và lui vào phòng phía sau.

“Đừng lo. Chúng tôi sẽ giữ kỹ nó cho cô. Nhưng cô biết tính của Bá tước rồi đó, phải làm theo lệnh của ông ấy đúng từng chữ một.” Meg tin điều đó. Tim cô rưng rưng. Tất cả những gì cô muốn làm là quay về ngôi nhà nhỏ trên đất Castelfino, nơi duy nhất khiến cô cảm thấy thoải mái trên mảnh đất xa lạ này, nơi cô thấu hiểu cây cỏ và tất cả, còn mua sắm là một việc huyền bí mà cô chưa bao giờ có đủ tiền để nghiên cứu. Cô chỉ hơi lo lắng khi nghĩ đến những chi phí Gianni sẽ phải trả.

“Ôi không... có nghĩa là tôi phải lặp lại chuyện này à? Từ đầu đến cuối phổ sao?” Meg ngó trừng trừng tờ giấy mà Gianni đưa, mặt cô chảy ra, dài không khác gì danh sách đó.

“Có lẽ không đến nỗi tệ đâu, thưa cô. Cố kiên nhẫn nào!” Cô bán hàng lộ vẻ thông cảm. Meg bưng tỉnh trước lời nói của cô ta.

“Trời ơi, nghe tôi than vãn thế nào người ta cũng tưởng đây là một công việc khó khăn vô cùng! Muốn anh ta hài lòng, tôi phải kiếm đại vài bộ trên giá đồ thôi. Tôi không đủ thời gian để lựa chọn chùng ấy nơi đâu!” Cô nói.

Xem ra dự định của Meg không mấy thành công. Cô sầm sập lao vào và lao ra khỏi các cửa hàng kế tiếp, nhưng càng xuống dưới danh sách, thời gian cô ở lại trong shop càng lâu, cảm giác càng thư thái. Mặc dù cô không tìm thấy món nào hợp hoàn toàn với thị hiếu của cô và của Gianni như bộ đầm màu xanh, nhưng thật ra cô bắt đầu thích thú. Tất cả các cô bán hàng

xun xoe quanh cô như thể cô là dân quý tộc. Cô được mời nước, bánh kẹo ở bất cứ chỗ nào ghé qua. Thử áo quần dần trở thành niềm vui chứ không còn là nghĩa vụ bắt buộc nữa. Meg hiểu rằng mớ vải vóc đắt tiền đó được làm ra để nhìn ngắm và thích thú, chứ không phải để chui vào lột ra ào ào. Đến cửa hàng cuối cùng trên danh sách, Meg ngạc nhiên nhận thấy mình buồn vì phải rời xa nơi này. Rốt cuộc, sau khi chìm ngập trong café và bánh quy cô cũng quay về, kết thúc hành trình với bộ đồ ưng ý.

Cô hẹn gặp Gianni gần Ponte Vecchio. Anh đã đứng đó tự khi nào, cười vang trong điện thoại. Nhìn thấy cô, anh tắt máy, bước tới cùng nụ cười mỉm và chìa khoá xe ra.

“Cô đi không lâu như tôi nghĩ!” Gianni nhìn Meg từ đầu đến chân, miệng cô gái trở nên khô khốc. Buổi chiều quá nóng nực khiến Meg phải kìm hãm thân nhiệt của mình để nó không thể tăng hơn nữa. Sự tương phản giữa màu ô liu và trắng tinh khôi của những chiếc sơ mi anh thích luôn khiến Meg ngượng mồm. Hôm nay cô được thết đãi hậu hĩnh. Gianni không chỉ xắn tay áo lên để lộ cẳng tay rám nắng mịn màng mà còn tháo ca-ra-vát nữa, vài chiếc cúc mở phần cổ đủ để phơi khuôn ngực phủ những sợi lông hấp dẫn. Meg không thể kiểm soát được mình nữa, nhịp tim bắt đầu phóng nước đại, khao khát lộ rõ trên khuôn mặt cô.

“Đừng lo, Gianni. Tôi đã có hết mọi thứ cho bữa tiệc vì công việc rồi, đúng y như chỉ thị của anh. Cám ơn anh nhiều. Anh tin nổi không - tôi gần như có hết sau khi đi hết một vòng, trở về vị trí của cửa hàng đầu tiên mà tôi ghé! Họ sẽ chuyển đồ tới ngay khi chỉnh sửa xong một vài thứ. Bây giờ thì chúng ta về thôi. Tôi muốn về nhà lắm rồi, để quăng đôi giày ra và...”

Cô ngừng lại, nhận ra mình đang thở gấp gấp.

Gianni nhướng đôi mắt đẹp như thiên đường và chặc lưỡi.

“Phụ nữ! Khi ở nhà thì muốn ra ngoài mua sắm. Còn khi ra ngoài rồi thì muốn về nhà. Tất cả đều cùng một giuộc.” Anh nói bằng giọng Ý đặc sệt quyến rũ.

Tôi không giống thế. Tôi thích được nấn ná bên anh ở đây hơn. Ồi, giá mà anh biết được... Meg nghĩ ngợi, nhưng cô kịp ngậm miệng để không thốt ra thành tiếng. Đây không phải là lần đầu mà cũng không phải là lần cuối.

*

* *

Những ngày chuẩn bị tổ chức bữa tiệc đầu tiên của Gianni trôi qua thật nhanh.

“Tôi biết tôi đã không sai lầm khi quyết định thuê nữ Quản lý hoa viên,” Anh vô tư nói. Bây giờ Meg đang quỳ trên hai chân để trang trí hoa trước lò sưởi. Nghe anh nói, cô ngồi thẳng lên.

“Vậy ai đã hù dọa là không cần người lúc tôi mới đến ấy nhỉ?” Cô nói móc, không nhìn anh.

Gianni giả lơ như không nghe thấy gì. Anh đang bận quan sát những rèm hoa trang trí quanh phòng tiệc. “Tôi hỏi cô, người nào tạo ra được những thứ đẹp đẽ thế này?”

“Cụ tổ của tôi và những người cùng thời khởi xướng ra đây,” Meg nói, xịt thêm một ít nước lên những cánh hoa lan bó xiu trang trí trên khúc gỗ mục khảm râu và địa y để gần lò sưởi. Cô thiết kế mọi thứ, từ nguyên tắc phối màu đến từng bó hoa kết bằng tay. Điều đó khiến cô vô cùng hài lòng. Những lời tán dương của Gianni còn làm cho cô hài lòng bội phần, và cô mỉm cười khi làm xong lò sưởi hoa. Kết quả là một khối hoa đỏ và vàng

lóng lánh, tất cả được nâng niu trong môi trường tốt của vườn hoa mới tinh trên vùng đất này. Thêm một niềm tự hào nữa của Meg. Chính cô đã thực hiện tất cả.

“Cách đây rất lâu, nghệ thuật hoa là một phần trong bản mô tả công việc của một quản lý hoa viên dù anh ta có cứng cỏi và nam tính thế nào đi nữa,” Cô tiếp tục. “Còn ngược thời gian về trước nữa thì nó là một kỹ năng đáng giá của những tay kiếm Nhật Samurai đấy.”

“Tôi lại thích geisha hơn.”

“Tôi biết chắc là anh sẽ nói vậy mà,” Meg quay đầu quăng câu nói về phía anh. Hình ảnh đập vào mắt khiến cô khựng lại. Dù vẫn chưa tới giờ đón khách nhưng Gianni đã áo quần tề chỉnh. Trông anh thật trịnh trọng. Đúng y phong cách của một quý tộc thế hệ thứ 10, anh nhìn cô làm việc với niềm tự hào khôn xiết. Meg nhìn anh đăm đăm với ánh mắt ngạc nhiên hầu như không che giấu được. Gianni cười toe toét.

“Những chuyện cô nói hấp dẫn đấy, nhưng cô không còn thời gian để quanh quẩn bên lò sưởi này nữa, cô bé lọ lem à! Gần một tiếng nữa sẽ đến thời khắc quan trọng của cô, và tôi muốn tất cả nhân viên của mình phải đúng giờ.”

Meg từ từ đứng lên. Đâu phải lúc nào cũng được ở gần bên Gianni chứ. Cô thích thú trước lời bào chữa hiếm hoi này. Chưa muốn đi, cô vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên áo quần mình để kéo dài thêm chút thời gian bên anh. Gianni nhận ra ngay.

“Tôi có cảm giác là cô không mấy hào hứng với bữa tiệc này.”

Meg nhăn mặt. Đầu óc cô quay cuồng bao nhiêu là thứ nhưng anh chỉ thấy đúng nỗi lo lắng này thôi. Cô nghĩ chẳng mất mát gì nếu nói thẳng ra.

“Tôi lo quá, thật đấy.”

“Tôi cũng vậy.”

Meg đứng như trời trồng và nhìn anh trần trối, ngờ vực. Ngoài ba từ này thì có ba từ khác mà người đàn ông này gần như không biết tới, đó là “anh yêu em.” Bất ngờ vì anh lại nói như thế, Meg gần như bật cười.

“Nhưng bản chất anh là mẫu người giao thiệp rộng. Sao anh lại thấy lo lắng về chuyện tiệc tùng được?” Cô giễu. “Làm sao tôi tin được chứ!”

Gianni đang mài rút sợi chỉ lòi ra ở tay áo. Nghe giọng khoái trá của cô, anh nhìn lên.

“Đây không phải là tiệc tùng ăn chơi. Đây là công việc, Megan. Trong đầu tôi không có chuyện vừa chơi vừa làm. Ngày xưa tôi chỉ biết chơi xả láng. Bây giờ tôi phải có trách nhiệm với đất đai của Castelfino và bao nhiêu là nhân viên lao động, tôi không thể bỏ qua một cơ hội nào để làm cho nó ngày một lớn mạnh.”

“Ồn Chúa, nhờ thế mà tôi có được công việc yêu thích.” Meg nói bằng giọng châm biếm khiến Gianni bật cười. Loáng một cái, anh rút ngắn khoảng cách giữa hai người, vỗ nhẹ lên vai cô, anh mỉm cười như động viên, đặc biệt dành cho cô.

“Đừng lo, Megan. Sẽ ổn thôi. Rồi cô sẽ thấy.”

Meg không thể nào tự tin như Gianni, dù chút ít. Cô tắm rửa và thay áo quần dự tiệc rất nhanh, nhưng nỗi lo lắng trong lòng cứ tăng dần. Cô do dự không biết chọn nước hoa nào, và có nên tô son môi hay không. Đó là trường hợp trì hoãn thông thường mỗi khi cô rời khỏi nhà. Chỉ có ký ức về

nụ cười của Gianni và những lời dịu dàng của anh mới kéo được cô ra khỏi nơi ẩn náu của mình.

Lúc Meg rời ngôi nhà nhỏ thì chiếc xe đầu tiên cũng xuất hiện ở đằng xa, đang tiến vào cổng chính.

“*Bravissimo*, trông cô thật choáng ngợp!”

Một giọng chào nồng hậu từ đâu bay đến bên Meg, làm cô giật nảy.

“Gianni!”

Nhìn lên, cô thấy anh đang tựa vào những chấn song chạm trở hoa văn trên ban công. Cô chợt dạ khi nhớ ra có lần anh nói về chuyện nhìn cô từ cửa sổ phòng riêng. Bóng tối phía sau chắc là phòng ngủ của anh. Vẫn còn ấm và còn phảng phất mùi hương sữa tắm, toàn thân Meg rộn ràng một niềm thích thú lạ thường.

“A - anh làm gì ở trên đó vậy?” Meg hỏi, cố che giấu cảm xúc muốn biết vô cùng.

“Đợi cô xuất hiện chứ làm gì. Tôi định mười giây nữa mà cô không đến thì tôi phái một đội quân tìm kiếm cô đó.”

Ánh mắt ngưỡng mộ của anh làm cô thấy can đảm hơn.

“Anh quả là một người chủ tận tâm, Gianni à, tôi lại tưởng anh chỉ thích tự mình làm mọi việc cơ chứ.”

Anh chun mũi lại vẻ khinh khỉnh. “Không, tất nhiên là không đâu. Tới ngôi nhà nhỏ trong vườn ấy sẽ cần nhiều thời gian. Mà thời gian lại là thứ tôi đang thiếu. Nếu phải làm thì tôi sẽ đợi đến lúc kết thúc buổi tiệc.”

Giọng anh chậm rãi và đầy ngụ ý. Đến lúc đó Meg tìm mọi cách để cơn khao khát anh không thể thành công. Giờ này cô thấy sứ mệnh của mình. Nó được viết trong đôi mắt anh và sức nóng trong người cô tụt xuống. Chỉ có một thứ làm cô hài lòng lúc này thôi, và anh biết điều đó. Cô nhìn thấy nó trong dáng đứng và thái độ tự tin của anh. Anh hoàn toàn thoải mái, thư giãn. Đúng là liều thuốc kích thích nhất mà Meg mơ ước.

Một làn gió làm xào xạc những lá tre trang trí, đồng thời mang theo âm thanh của động cơ đặt tiền trườn đến gần trong tích tắc.

“Tôi, tôi phải về vị trí của mình ở vườn hoa thôi.” Meg quay lưng, đi về phía khu vườn, nhưng ánh mắt cô cố nấn ná trên người Gianni được chút nào hay chút đó. Môi anh nở nụ cười nổi tiếng của Bellini, một tài sản thừa kế chắc chắn báo hiệu thảm họa cho hàng tá nữ nhi.

“Đừng lo, *mio dolce*,” Anh nói, giọng tự tin và hân hoan.

“Tôi sẽ không bắt đầu mà không có anh đâu.”

Năm

Meg bứt rứt cả ngày hôm nay. Bởi vì công việc của cô là dẫn khách đi một vòng quanh khu vườn mới làm lại và nhà kính trồng hoa trước khi khai tiệc. Làm sao để giữ được bình tĩnh trước hàng tá khách giàu có và sang trọng là điều cuối cùng còn sót lại trong đầu cô lúc này. Trong khi chờ đợi để tiếp đón những vị khách đầu tiên đến chỗ làm việc của mình, đầu cô nóng như sốt vì bao nhiêu là ý nghĩ lớn vờn. Những tên quý tộc và triệu phú ấy chẳng có nghĩa gì đối với cô. Tất cả những gì cô nghĩ đến là chủ nhân của buổi tiệc này. Trong khi cô kẹt bên ngoài vườn, thì Gianni ở bên trong chào đón khách. Anh chỉ cách cô khoảng bốn mươi mét thôi, nhưng cô không thể nào thấy được anh dù chỉ là thoáng qua. Cô nhắm mắt lại và hình dung những gì đang diễn ra bên trong kia. Chắc chắn là Gianni hư hỏng, ăn chơi đang quyến rũ mọi người. Cô biết chính xác dáng vẻ anh, ánh mắt hồn hậu không thể dò đoán, và cả làn da hoàn hảo tương phản với hàm răng trắng bóng của anh. Toàn thân cô như chao đảo vì khao khát, mắt cô mở to trước cảm xúc ấy.

Trong cơn tuyệt vọng, Meg cố tập trung vào thử thách đang chờ đón mình. Cô đếm từng giây một để đến lúc được nhìn thấy Gianni lần nữa. Cô đã thuộc lòng sơ đồ chỗ ngồi trong phòng tiệc. Cô được xếp đối diện với anh và hai thương gia địa phương quan trọng nhất cùng những người đứng đầu các bộ phận đang làm việc cho Castelfino, nhiệm vụ của cô là thuyết phục họ tham gia vào dự án những nhà cung cấp địa phương. Còn Gianni sẽ chăm sóc hai vị khách quyền cao chức trọng ở bên kia bàn bằng khả năng mê hoặc của mình. Một trong hai người đó là cô Ricci. Không cần biết gì về người phụ nữ này, bản năng mách bảo Meg người này thuộc loại không thể ưa nổi. Để nhận được thiệp mời tham dự sự kiện tuyệt vời của

Gianni, người phụ nữ này nhất định phải giàu và có mối quan hệ tốt. Nếu cô ta còn đẹp và quyến rũ thì sao nhỉ? Tái mặt vì ghen, Meg rút vào nhà kính, nơi cô cảm thấy an toàn nhất. Gầm gừ một cách bồn chồn, cô nhìn đồng hồ. Phải chờ một tiếng nữa mọi người mới tập trung vào phòng khai tiệc. Meg không biết làm gì để chịu đựng sự trì hoãn này.

Cô cần phải thoát khỏi cảnh lo lắng. Khi những vị khách đầu tiên lác đác xuất hiện ở cổng vườn hoa, một niềm tự hào dâng lên trong lòng cô. Trong lúc cố gắng làm cho mọi người thấy được nét rực rỡ của một khu vườn nghệ thuật, cô không biết thời gian đã trôi qua. Ai cũng thích thú vì có một buổi tối thật tuyệt. Bao nhiêu tiền bạc của Gianni sẽ tùy thuộc vào kết quả buổi tối này, và công việc của cô cũng có thể bị đe dọa lắm, thế nên cô quyết tâm đạt được thành công, không muốn để mình hay ai đó thất vọng. Cô nhẹ cả người vì không ai có cùng ý kiến với Gianni rằng nhà kính trồng hoa xa xỉ tốn kém, cũng không ai nhắc đến mấy chữ “tác hại môi trường”. Tất cả đều thích phần triển lãm tuyệt vời mà cô đã xây dựng, và thích cảm giác thoải mái khi đi bộ trong khu rừng nhiệt đới thu nhỏ này. Meg thanh thản vì biết mình đã làm đúng. Đến lúc vài vị khách cuối cùng vào phòng tiệc, cô có thêm một lý do nữa để gặp mặt Gianni. Cô trông mong đến lúc được báo với anh rằng mọi thứ đã diễn ra một cách tốt đẹp như mong đợi. Một buổi tối mùa hè nóng nực và hình ảnh anh đứng trên ban công đã làm nỗi sợ hãi gây ra hậu quả của cô tan biến trước cơn khao khát anh. Toàn thân cô bây giờ thèm muốn anh hơn bất cứ món ăn nào. Cô đỏ ửng lên vì phấn khích cũng như vì thành công vừa rồi.

Tầng trệt của lâu đài chật cứng vì hàng trăm người chen chúc. Meg đưa mắt quét một vòng đám đông, tìm kiếm hình dáng không thể nhầm lẫn của một người. Cô mỉm cười khi nhận ra Gianni. Anh đang làm việc và có vẻ anh gây ấn tượng một cách dễ dàng. Những người phục vụ mặc chế phục nhanh nhẹn đi qua đám đông, kiểm tra sâm banh, mang ra những khay bạc to dùng đẩy các món ăn nhẹ, không ai được phép đứng quanh đây mà không cầm một món gì đó. Gianni là một chủ nhà phóng khoáng, nét quyến

rũ nổi tiếng của anh khiến cho không khí buổi tiệc luôn sôi nổi. Meg có những năm giây nhìn ngắm anh nỗ lực hết mình trước khi thử thách của cô bắt đầu. Tiếng công buổi tối vang lên và những người phục vụ bắt đầu hướng dẫn mọi người tiến vào phòng tiệc lộng lẫy với trần nhà cao ngất. Mặc dù mọi người đều mỉm cười với cô và nhiều khách nam ra hiệu để cô vượt qua họ, nhưng Meg lắc đầu. Cô nán lại, cẩn thận để tất cả khách vào phòng tiệc trước mình.

Đột nhiên Gianni đứng bên cạnh cô lúc nào không hay. “Sao vậy?” Thật là nhẹ nhõm khi không còn phải mỉm cười với khách nữa, Meg khó lòng tìm được cảm giác thật sự của mình.

“Tôi thấy lúng túng quá! Tôi không quen ai cả.” Cô vụng về nói.

Anh xoa thái độ của cô bằng một cái khoát tay.

“Cô quen tôi, thế là đủ.”

Anh nhắc vạt áo khoác lên, phô ra chiếc áo gi-lê vừa vặn với thân hình và chiếc áo sơ mi trắng như tuyết bên trong. Tim Meg đập rộn ràng. Tất cả những lời lịch thiệp, quyến rũ và dí dỏm cô chuẩn bị để nói trốn biệt dấu mất. Trong cơn bối rối, cô chỉ còn nước nhìn anh đăm đăm. Chiếc sơ mi bánh bao làm nổi bật làn da và đôi mắt thăm thẳm của Gianni. Anh mỉm cười với cô, để lộ hàm răng trắng muốt đẹp rné hồn. Meg cảm thấy một cơn thèm muốn rộn lên trong lòng. Giật mình nhận ra không phải chỉ có mình cô cảm thấy thế. Đằng sau vẻ lịch thiệp ấy, cô cảm nhận được điều khác trong anh. Đó là thèm muốn trần trụi và sống sượng. Cảm xúc của cô mệt đừ vì không kiểm soát nổi. Bỗng dưng cô muốn nhào về phía trước, để những ngón tay mình được vò những lọn tóc xoắn rối bời của anh và hôn anh lần nữa, mà không cần một câu hỏi nào.

Thay vì thế Meg đỏ mặt, đưa mắt nhìn xuống đất và chà chà chân trên nền đất để đánh trống lảng. Gianni biết cách ban thưởng bằng một cái chạm đầy cảm dỗ. Anh chậm rãi bước tới gần và đưa tay lên ôm trọn hai má cô.

Meg ngẩng đầu lên. Đôi mắt họ giao nhau trong cái nhìn hoàn toàn không phù hợp với một nơi trịnh trọng. Nhưng Gianni Bellini chẳng nghĩ gì về bữa tiệc nữa, bằng ánh nhìn, anh thách Meg dám nhúc nhích. Cô không dám. Thay vào đó cô vui sướng tận hưởng sự vuốt ve khi ngón tay anh lướt nhẹ qua quai hàm cô, tạo ra những cơn trớn mạnh mẽ và tuyệt vời. Nếu đó là cái vuốt ve của một người đàn ông khác, cô sẽ rụt lại. Nhưng đây là Gianni. Cô mỉm cười và anh cũng thế.

“Tôi chưa bao giờ thấy một phụ nữ nào đáng yêu hơn,” anh lầm bầm, “Hay ăn mặc đẹp hơn thế này.”

Meg máy môi, nhưng lời nói như đông cứng lại trong đầu. Cô chà tay lên nếp gấp trên chiếc váy lụa, cô nặn ra một nụ cười. May thay, mấy sợi cơ quanh miệng vẫn hoạt động mặc dù những phần còn lại trên thân thể cô đã bị Gianni ‘điểm huyết’. Cô chỉ còn nước hy vọng những biểu hiện này nói hộ lòng cô. Ý nghĩ ấy khiến cô mỉm cười.

“Hay đấy! Cô không cần phải làm gì, chỉ cần mỉm cười thôi là sẽ trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, Megan à.”

Chẳng thể vuốt ve lâu hơn được, Gianni ngừng lại, và tìm Meg chùng xuống. Gianni cầm lấy cánh tay Meg, ngón tay chầm chậm trượt qua cẳng tay, xuống tới bàn tay cô, rồi anh nghiêng đầu về phía phòng tiệc. “Và bây giờ, thưa cô Imsey, chúng ta sẽ...?”

“Tôi rất vui lòng, Signor Bellini.” Meg mỉm cười, những lời cô nói xuất phát từ cảm xúc thật sự.

Tâm trí cô quay cuồng khi theo Gianni tới phòng tiệc. Sự gần gũi của anh khiến cô như say thuốc. Làm sao cô có khả năng nói năng lịch thiệp suốt buổi tối trong khi bị cảm giác này bủa vây kia chứ? Cô căng thẳng đến mức không dám liếc nhìn Gianni, chỉ cố lạc quan hơn. Cô ngượng ngùng vì anh quá tuyệt vời. Anh là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng thấy. *Và có vẻ mình cũng gây ấn tượng được với anh tối nay*, cô nghĩ ngợi và đỏ mặt. Gianni sẽ nghĩ gì nếu biết cảm xúc của cô nhỉ? Mặc dù cô kiên quyết chống cự lại đôi mắt ướt và bàn tay cảm dỗ ấy, ánh nhìn và sự vuốt ve của anh vẫn chiếm hết tâm trí cô.

Meg lại mơ tưởng đến việc hôn Gianni lần nữa. Ý nghĩ làm cô ngượng đỏ cả mặt, Gianni nhận ra ngay.

“Đừng lẩn tránh nữa! Có chuyện gì thế? Phải chăng đã bị ông khách nào quyến rũ trong lúc cô dẫn họ đi quanh vương quốc nhiệt đới của cô à?”

Tim Meg đập càng nhanh. Trên đời này chỉ có duy nhất một người quyến rũ nổi cô thôi, và đó chính là anh.

“Đừng nói với tôi là có gã dê xồm nào vừa làm chuyện mất lịch sự với cô nhé?” Gianni nói một cách hăng hái.

“Không! Mọi người đối xử tốt với tôi mà. Chỉ hơi lo lắng rằng nước Ý đầy rẫy những tên Don Juan chuyên phát mộng, nhưng thật may mắn, hoá ra không phải như vậy, tuy nhiên...”

Cô đang nói dở dang thì ngưng lại, ré lên, mắt cô mở to sừng sốt. Tay Gianni đã trườn xuống hông cô và bóp một phát. Vừa mỉm cười gật đầu chào những vị khách đi ngang qua để đến phòng tiệc, anh vừa nghiêng người lại gần Meg hơn và thì thầm.

“Thật xấu hổ nếu cách cư xử của mọi gã đàn ông đêm nay đều khiến cô thất vọng, *mio dolce!*” Anh làu bàu. Với một cái nháy mắt khó đoán nổi, anh bỏ tay ra khỏi người cô, chuẩn bị vào chỗ của mình ở bàn chính.

Meg không buông xuôi ở đây được.

“Đừng bỏ tôi chứ, Gianni!” Mấy từ này thoát ra bất ngờ đến nỗi cô không kịp kìm lại. “Tôi không thể bị bỏ ngang thế này được.”

“Tất nhiên là được.” Tay anh lại hướng về phía cô, nhưng lần này chỉ là một cái vỗ thân thiện như động viên mà thôi. “Vào trong và ngồi xuống. Có nhớ tôi đã ấn tượng thế nào khi nghe cô nói ở Triển lãm Hoa Chelsea không? Hãy nghĩ đến chiến thắng tuyệt vời của cô. Tập trung vào những thành tựu mình đạt được, đừng để ý đến lo lắng. Nếu việc hôm nay mà hỏng, thì xem lại trình độ chuyên môn của cô nhé,” anh nói với vẻ hài hước khô khan, rồi thình lình ghé sát vào Meg đến mức hơi thở anh thoảng ngay bên tai cô. “Cô có nhiều thứ đáng tự hào hơn những người nổi tiếng này đây.” Anh lè nè. Đoạn xoa xoa cùi chỏ cô, anh biến mất.

Meg há hốc miệng. Lẽ nào đó là sự thật? Đầu óc cô quay cuồng với những gì Gianni vừa nói. Thân thể cô như bốc cháy trong cơn khao khát anh ngay từ lần gặp đầu tiên ở Chelsea. Bây giờ cô lại bốc cháy vì một lý khác nữa. Cô có việc phải làm, và nó là mục tiêu của cô. Giúp Gianni xúc tiến những kế hoạch của anh về Castelfino cũng là đảm bảo cho cô một tương lai ở lâu đài này. Có khi anh còn đặc biệt biết ơn cô nữa ấy...

Những lời tâm bốc của Gianni thật sự có hiệu quả. Meg bước đi trong phòng tiệc, đầu ngẩng cao trong sự cổ vũ tinh thần của anh. Khi cô lướt nhìn dăm đông toàn những người châu Âu có tầm ảnh hưởng nhất, chỉ có một người khiến cô phải nhìn thôi. Gianni thể hiện tất cả những sở trường của mình. Cao ráo và tao nhã, anh đứng sau ghế ngay giữa chiếc bàn ăn dài 15 mét, đang chuyện trò với mọi người. Meg thèm được nếm trải kỹ năng

chiều khách của anh. Cô rạo rức chờ đợi giây phút để được ngồi đối diện với anh, nhưng đám đông trước mặt cô di chuyển chật vật chậm chạp. Họ thích thú với những bức chân dung bằng kích thước người thật của gia đình Bellini treo trên tường. Meg thỏa thích ngắm nhìn Gianni từ xa khi anh bàn luận với khách của mình một cách chuyên nghiệp. Cô đã không được thưởng thức kỹ năng của anh lâu hơn. Chắc anh có cảm giác cô đang nhìn anh bởi vì đột nhiên anh dừng lại và gửi một nụ cười sang cô.

“Thưa quý vị! Lời đầu tiên, xin cảm ơn nữ Quản lý hoa viên lâu đài Castelfino, cô Imsey. Ngoài những công việc thường ngày của mình, toàn bộ nghệ thuật hoa trang hoàng quanh quý vị tôi nay đều do chính cô làm.” Nói xong, Gianni bắt đầu vỗ tay. Các vị khách vỗ tay theo. Tất cả đều nở nụ cười thân thiện với Meg, dù thực chất đó chỉ là điệu cười hạ cố. Meg cố hít thở đứng lên trong ánh đèn chiếu lung linh, muốn chết vì lúng túng, nhưng rút lui không phải là lựa chọn lối này. *Gianni rất thích tác phẩm của mình, anh đang nói cho mọi người biết thế. Có lẽ mình giỏi như anh ấy nói thật.* Cô tự nhủ, vẫn giữ nụ cười rạng rỡ, cô đứng thẳng người hết mức và ưỡn ngực lên.

Đám khách ồn ào đang bao vây cô giờ dạt ra mở đường như một phép màu. Meg thêm tự tin, sai bước thẳng đến bàn ăn. Cô vừa đến nơi, một anh phục vụ kéo ghế ra giúp, đợi cô ngồi xuống thì cầm cái khăn ăn hồ cứng từ đĩa lên, giữ cho thẳng và đặt lên đùi cô. Gianni quan sát toàn bộ diễn biến với niềm vui thật sự.

“Tôi đã nói là cô sẽ trở thành ngôi sao trong đêm triển lãm của tôi mà, Megan,” Anh nói nhỏ.

Một cặp hơi mập, mặt đỏ au lạch bạch ngồi vào chỗ của mình, làm gián đoạn cuộc đàm thoại của hai người, Meg không kịp đáp lại nữa, chỉ cười bối rối.

“Anh không thể để những cô gái được yên một phút sao, Gianni?” Người đàn ông khò khè một cách vui vẻ.

“Chùng nào anh mới có ý định lập gia đình như chúng tôi, sau tất cả những đồng nợ và trách nhiệm ngất ngưỡng của anh?” Người phụ nữ thêm vào rồi ngồi xuống ghế cạnh Gianni. Đây chắc chắn là quý cô Ricci. Meg những tưởng cô ta là một siêu mẫu trẻ trung, ngược lại, cô ta là một phụ nữ đứng tuổi, mặt trang điểm phấn dày cả tắc và nặng chắc cũng bằng hai chục hòn đá cộng lại. Meg thở phào nhẹ nhõm. Mặc cho quý cô Ricci thể hiện sự kiêu kỳ của mình, Meg nở một nụ cười ấm áp đặc biệt dành cho cô ta. Gianni đặng hăng nhẹ. Luôn luôn vui mừng vì có lý do để nhìn anh, Meg ngó sang bên kia bàn. Gianni nhìn cô với một nụ cười, khoái chí, cái nhìn của anh như bảo cô giữ bí mật.

“Không bao giờ, nếu phải trả lời về vấn đề này.”

Vẻ mặt Gianni rút hết hơi thở của Meg. Không nghi ngờ gì nữa, anh đã có ý nói như vậy. Đây là một lời nhắc nhở kiên quyết. Tặng cô một cái nháy mắt như bảo cô giữ bí mật, anh chào đón những vị khách này bằng nét hấp dẫn đặc biệt của mình. Meg cố không nhìn nhưng không thể nào bỏ ngoài tai những cuộc đàm thoại của họ, và ngay lập tức cô rơi vào một cảm giác pha lẫn giữa sững sốt và ngưỡng mộ. Gianni có thể làm cho những ngôn từ của mình trở nên thuyết phục y như vẻ mời gọi của anh. Cô phải nói là tán phục anh về điểm này. Giá cô cũng có thể mê hoặc người khác dễ dàng như thế thì cô đã vực dậy vườn ươm Imsey trong vài phút chứ không phải vài tháng. Cô sẽ có thời gian tập trung vào công việc riêng của mình. Cô đã có thể nhận công việc ở hoàng gia ... nhưng nếu thế thì cô đâu có gặp được Gianni...

“Anh không định giới thiệu ‘bạn’ mới của anh cho chúng tôi một cách đàng hoàng sao, Gianni?” quý cô Ricci đột ngột nói to. Cô ta không muốn bị lái sang chuyện khác ngoài việc tra xét Meg, và nhìn cô như thể cô là thứ

cận bã tìm thấy trong mấy cái trung tâm săn sóc sắc đẹp. “Mặc cho chúng tôi vật vã để nhớ hết tên những phụ nữ của anh mà tôi thật sự chẳng biết là ai thì anh vẫn sẽ tìm được thêm một cô khác trước khi buổi tối kết thúc cho coi. Tôi cá đấy.”

Meg không biết phải làm gì. Cô ước sao có thể nghĩ ra được những lời thật cay độc, nhưng vụ làm ăn này quan trọng đến mức không nên để cơn nóng giận lọt vào. Cô nóng mặt và ngồi co rúm trên ghế nhưng Gianni đi thẳng đến bên cạnh để ‘giải cứu’ cho cô. Anh đứng thẳng lên với vẻ hiên ngang. Mọi người xung quanh thở gấp. Với chiều cao trên một mét tám mươi, trông anh nổi trội hơn hẳn các vị khách. Ngay lúc này, anh đang vận dụng hết thân hình cường tráng của mình để tập hợp những điều muốn nói.

“Đó chỉ là ý nghĩ của cô thôi, thưa cô Ricci!” Gianni nghiêng rằng, đôi mắt căm đờn đen sẫm lại. “Bây giờ tôi có quyền ở đây, tôi quan tâm hàng đầu đến mảnh đất Castelfino. Toàn bộ những thứ khác không quan trọng. Toàn bộ nhé! Trong lúc này, nếu có chơi bời thì tôi sẽ làm thật bí mật.”

Câu nói ấy không làm thỏa mãn những kẻ quấy nhiễu. Họ cười ồ lên. “Ôi không, anh sẽ không bao giờ thay đổi đâu, Gianni! Thật tội nghiệp cha anh đã không hiểu anh và không nhận ra sự thật. Lẽ ra phải có ai đó nói cho ông ấy biết. Cái lối sống vội của anh sẽ làm tan nát vùng đất xinh đẹp này, và anh thậm chí còn không thêm cho ông ấy một đứa cháu trai để nối dõi trong lúc ông ấy còn sống!” Mụ Ricci cười hô hố.

Tới lúc này thì Gianni bực mình thật sự. Meg thấy nét mặt anh có sự thay đổi rõ rệt. Nghe những lời đụng chạm tới cha mình, anh thở một hơi dài bực bội và hất cao cái cằm cứng như đá hoa cương vẻ thách thức.

Mấy sợi cơ quanh cổ anh căng ra. Giận dữ loé lên trong đôi mắt anh. Vị khách này đã tìm được điểm yếu của anh đằng sau vỏ bọc ngọt ngào.

Anh nhìn xuống cô Ricci qua chiếc mũi quý tộc của mình và buông một câu trả đũa.

“Chuyện này dễ thôi mà.” Anh lạnh lùng. “Ngay khi những dự án dành cho vùng đất Castelfino khởi động trơn tru, tôi sẽ kết hôn. Và tôi sẽ rất vui nếu cô tôn trọng một chút nữ Quản lý hoa viên của tôi, *Signora*.”

Cách cư xử của anh thật tuyệt, nụ cười vẫn lịch sự như thuở nào. Ngoài những chi tiết đó, toàn thân anh cứng đờ và mấy khớp ngón tay của anh trắng bệch nắm chặt chiếc ghế. Cảm giác vừa lo âu vừa sợ hãi chạy trong mạch máu cô. Mụ Ricci không thấy sợ gì cả.

Mụ ta cười thật to.

“Anh sẽ kết hôn hả Gianni? Anh sao?”

“Naturalmente [*Đương nhiên (tiếng Ý)*]. Truyền thông có ý nghĩa vô cùng trong gia đình tôi. Tôi phải có một đứa con, bằng mọi giá.”

Trong một thoáng lóe lên, Meg thấy cái giá mà anh sẽ phải trả đắt vô cùng. Những lời của anh như những mũi tên giận dữ thấy rõ. Xuyên qua mụ Ricci như xuyên qua một trái bong bóng. Meg xiù xuống trước giọng điệu của anh, mặc dù cơn thịnh nộ của anh không phải chĩa vào cô. Ngay lúc anh nhận thấy phản ứng của cô, anh ngồi xuống và gọi rót rượu. Từ bên kia bàn, anh dành cho cô những lời nói, tuy không ai chú ý nhưng cũng đủ làm cô vui sướng phát điên.

“Không sao đâu, Megan. Vui vẻ lên, mục đích tối nay là để mọi người có cơ hội vui vẻ, đừng quên điều đó!”

Thấy cô mỉm cười, tâm trạng của Gianni khá hơn. Đây không phải là câu lạc bộ đêm ở Rome hay New York mà là một buổi tiệc, chỉ thế thôi.

Anh đã làm đúng sở trường của mình. Có thức ăn hảo hạng, rượu nho và một cô gái hấp dẫn nhất trần gian ở phía đối diện. Mỗi lần nghe anh nói, gương mặt xinh đẹp của Meg bùng lên một sự hứa hẹn thể hiện rõ trên khắp người cô. Ánh nến chờn vờn trên làn tóc gợn sóng màu nâu mật của cô, hắt lên những ánh lấp lánh màu vàng đồng. Cử động của cô dịu dàng như cơn gió thoảng, mời gọi anh với bao nhiêu ý nghĩ đến niềm hoan lạc đang chờ đón.

Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, anh thán phục nghĩ, nhưng hôm nay cô ấy cư xử như một quý cô thanh lịch đến hoàn hảo. Anh lại mỉm cười khi cô bị rơi vào một cơn hoảng sợ nhất thời khác. Chiếc khăn ăn của cô trượt xuống sàn nhà bởi bề mặt trơn bóng của chiếc váy cô mặc. Nhấc chiếc khăn vuông thêu kiểu Ả Rập khỏi lòng mình, anh thấy nó sang cho cô trong tiếng sột soạt của tấm vải được hồ cứng.

“Không sao, Megan. Cô có thể dùng khăn của tôi.” Mắt anh lấp lánh. Cô phản ứng bằng khuôn mặt đỏ ửng, và cảm ơn anh. Gianni thích điều đó. Anh chưa bao giờ phải cố gắng trong việc gây ấn tượng với phụ nữ, nhưng trong đầu anh bỗng dưng nảy ra một ý nghĩ căm dỗ. Anh cảm thấy một niềm thôi thúc biến buổi tiệc này thành buổi hẹn hò đầu tiên của hai người. Những lúc như thế này thì nên đi xa hơn một chút.

Có tiến bộ đây! Anh nghĩ, lưu ý cách Meg nói lời cảm ơn anh. Những bóng hình nhảy múa hắt ra từ ánh sáng của những ngọn nến lung linh làm nổi bật khe ngực sâu gợi tình của cô.

Mặc dù căn phòng ấm áp nhưng hai núm vú cô đã nhô cứng lên dưới làn vải lụa mềm mại của chiếc váy cô mặc. Thân thể Gianni nóng bừng. Một ý nghĩ khác lại hình thành trong tâm trí hoạt động không ngừng nghỉ của anh. Cô ấy tham vọng. Anh muốn chiếm hữu xác thịt cô. Có thể đó là cách làm cho cả hai cùng thỏa mãn. Nụ cười lịch lãm của anh gây cảm xúc mãnh liệt. Buổi tiệc làm ăn chán phèo này đã cho anh những ý tưởng thật

hay. Biến đổi từ một tên ăn chơi sang một anh chàng quý tộc là một bước tiến vượt bậc mà có thể coi đó là một sự hy sinh to lớn nhất trong cuộc đời của anh.

Sáu

Rượu được rót thêm. Meg bắn khoản nhìn lên nhãn chai rượu mốc meo trước mặt, rồi đưa mắt ngó Gianni như muốn hỏi về nó.

“Đó là rượu tignanello dự trữ trong lâu đài dành cho những dịp đặc biệt,” Gianni giải thích, gạn cái muỗng trên thành tô súp “Đừng để nước dùng nguội đi chứ Megan. Nó hấp dẫn đấy, đừng bỏ qua món này.” Ánh mắt anh bắn sang phía cô. Meg hiểu thấu suốt ý anh như nhìn xuyên qua lọ nước thủy tinh đặt trước mặt hai người. Nó như nói lên rằng: Và cô cũng vậy...

Gianni là một tay chơi chuyên nghiệp, trong khi chưa hứng thú với chuyện hôn nhân, anh lại quyết tâm đoạt được cô, làm cho cô rõ anh đã sẵn sàng để cô đón nhận! *Anh ta như một cơn bão táp ập đến đời mình và cuốn phăng đi mọi suy nghĩ trong tâm trí mình. Đó là một lời biện hộ hoàn hảo. Sao mình không buông thả được nhỉ, chỉ lần này thôi mà? Có Chúa biết, mình xứng đáng được như thế. Cho đến tận bây giờ, mình đã hy sinh mọi thứ vì sự nghiệp - Chắc chắn đã đến lúc phải tìm ra thứ mình đã bỏ lỡ bao nhiêu năm nay rồi!*

Cô nhướn mắt lên và nhìn Gianni qua chiếc bàn ăn.

Không có người phụ nào có thể thoát khỏi tay anh. Vì thế không ai trên thế gian này nữ kết tội mình vì đã để cho anh mê hoặc...

Cô dao động. Bỗng nhiên Gianni chú ý đến cô phục vụ xinh xắn bé bỏng vừa đến để dọn đĩa súp anh đã ăn xong. Một nụ cười quyến rũ như bao nụ cười khác giờ đây dành cho cô phục vụ. Meg bừng tỉnh. Một giọng

nói trong đầu bảo với cô rằng con cọp này sẽ không bao giờ chịu dừng chân. Cô nghe thấy nó từ chính đôi môi của anh, chỉ cách đây có vài giây thôi. Nó đã ở đâu trong những giấc mơ mờ mịt của cô về một tình yêu chân thành? Nhưng gào thét đòi lý giải hay léo nhéo thế nào thì cũng chẳng có cơ hội. Thể xác, tâm trí và linh hồn của cô đã bị những ý nghĩ về Gianni xâm chiếm hết. Khả năng suy nghĩ của cô đã tan biến đi. Mọi thứ về anh như nhấn chìm cô, từ mùi hương ngây ngất của dung dịch cạo râu cho đến chất giọng du dương. Cô thèm khát anh, cho dù anh có vượt khỏi tay cô như một tia nắng, dù sau này tim cô có tan nát đi chẳng nữa, cô vẫn chắc rằng ít ra một giây phút hạnh phúc ngắn ngủi cùng anh cũng đủ làm cô mãn nguyện rồi.

Ngay lúc ấy, vẻ mặt Gianni thay đổi. Mắt anh nheo lại. Một nụ cười đắc thắng trên người nở trên môi. Anh trở nên thận trọng như một con báo. Thay vì cảm nhận ánh mắt anh ve vãn, Meg có cảm giác một bàn tay vô hình đang lái cô theo ý anh. Vẻ mặt Gianni càng chắc ăn thì Meg càng cảm thấy xiêu lòng. Mình đang mất phương hướng rồi! Cô tuyệt vọng nhận ra. Mình không thể cho phép bản thân rơi vào tay một người đàn ông mà anh ta sẽ buông rơi mình ngay lập tức! Anh ta sẽ nghĩ gì về mình?

Thậm chí đúng lúc bối rối ấy, giọng nói tinh quái của cám dỗ lại gọi cô lần nữa. Đây có thể là một đêm tuyệt vời nhất trong đời mình. Nếu không liều một phen thì mình sẽ không bao giờ biết. Miễn là cả hai giữ bí mật, thì có gì là rắc rối chứ? Giọng nói thật to và rõ ràng. Lòng can đảm đột nhiên dâng lên trong tâm trí, hàng mi cô sụp xuống. Khi cô nhìn sang bàn bên kia chỗ Gianni ngồi thì ánh mắt cô đã hoàn toàn đổi khác.

Các món ăn ngon được chọn từ những thực phẩm tốt nhất sản xuất trong vùng đất Castelfino được dọn ra và được ăn sạch. Meg hầu như không chú ý đến điều đó. Cuộc đàm thoại như một con sóng dịu dàng cuốn cô đi. Cuối cùng, khi đĩa bánh ngọt cuối cùng bốc hơi hết, rượu sâm banh lại được mang ra. Gianni đẩy ghế ra sau và đứng lên để nói lời cảm tạ. Anh

nói trước toàn thể mọi người trong phòng như con người dày dạn chuyên nghiệp của anh, nhưng Meg cảm thấy từng lời cảm ơn và tán dương như đang dành cho riêng cô. Trông anh điềm đạm và thoải mái, vui vẻ với tất cả mọi người. Cô theo dõi anh từng khoảnh khắc, từng cử chỉ, dáng điệu. Mắt anh nhìn khắp căn phòng nhưng anh không một lần nhìn vào mắt cô. Tuy nhiên, cô thêm muốn anh dữ dội sau khi được anh chú ý. Anh gọi thật nhiều bánh mì nướng, nhưng hầu như không đụng đến ly Taittinger nổi bọt của mình. Trong lúc căng thẳng, Meg uống cạn hết hai ly. Khi Gianni ngồi xuống, một phục vụ đến để rót thêm cho cô. Chủ nhân buổi tiệc nhanh nhẹn với tay sang bên kia bàn và gỡ ly rượu thủy tinh ra khỏi tay cô. “Tối nay uống bao nhiêu đó đủ rồi, cô không nghĩ vậy sao? Cô cần phải giữ tỉnh táo khi ra sàn nhảy.” Lời nói của anh làm nụ cười trên mặt cô vụt tắt. “Tôi quên khuấy mất chuyện đó. Tôi đang mong được thoát khỏi chỗ này, chạy về vườn hoa của tôi thôi.” Meg lầm bầm, nhìn không khí buổi tiệc với cặp mắt thù địch.

“Vườn hoa của ai nào?” Nét mặt kiêu kỳ của Gianni hơi dịu lại, anh nhướn mày lên. “Đừng lo. Chỉ còn hai tiếng đồng hồ nữa, khiêu vũ với tôi, rồi cô sẽ được thưởng. Cô đã hứa là sẽ dẫn tôi đi một vòng quanh vương quốc mới vô cùng đẹp đẽ và sang trọng mà cô vừa tạo ra, nhớ không? Tôi là người duy nhất chưa được nhìn thấy những giống cây ngoại lai mới của Castelfino đấy, thưa quý vị!” Anh giải thích với toàn bộ quan khách ngồi trong tầm nghe. “Buổi tối hôm nay thật là thành công, tôi sẽ cần thời gian thư giãn, hóng gió sau bữa tiệc. Cô không ngại nếu lát nữa tôi sử dụng thiên đường nhiệt đới của cô chứ, Megan?”

Giọng anh đầy cảm dỗ y như biểu hiện trên nét mặt anh. Lời hứa hẹn đó thật đen tối, nguy hiểm và hoàn toàn khó cưỡng. Cô chỉ còn biết gật đầu đáp lại mà thôi. Gianni mỉm cười, mắt lóe lên điều gì đó, có thể là một sự đắc thắng. Meg thấy trong người rạo rức nhưng cái nhìn ấy cảnh giác Meg nên kiên nhẫn. Đây là buổi tối của Gianni. Sự tự tin và điềm đạm của anh

giúp anh kiểm soát được bản thân cho đến phút chót khi hai người được ở riêng với nhau...

Meg khao khát cái vuốt ve của anh, ánh mắt nhìn của anh. Thời gian sao đến chậm quá. Cô phải nhìn anh làm việc trong căn phòng này giống như hồi anh quyến rũ mọi người ở Triển lãm Hoa Chelsea. Anh có nụ cười và lời nói thân thiện dành cho mọi người ngoại trừ Meg. Cô tiếp tục liếc nhìn quanh phòng trong khi vẫn chú ý đến những gì người khách đang nói với cô. Cô không phải là mẫu người sang đàng sang nẻo, nhưng cô có thể làm khi cần thiết. Gianni là một bậc thầy, và đêm nay anh chỉ huy nguyên một lớp cao học. Khi anh đi một vòng quanh phòng và dừng lại chỗ cô, người cô bốc lên cơn hừng hực khao khát.

“Ơn Chúa anh đã trở lại, Gianni! Tôi hết biết nói gì nữa rồi.”

“Ồ, tôi không tin đâu,” Gianni chặc lưỡi. “Cô tỏ ra rất tự nhiên, Megan. Tôi vẫn quan sát cô đấy chứ. Cô đã phỉ phạm khả năng của mình. Lẽ ra cô đã trở thành một phần quan trọng trong hoàng gia Anh rồi.”

Mặt đỏ như gấc, Meg mở miệng để gạt câu nói đùa của anh nhưng Gianni khoát tay dẹp những lo lắng của cô sang một bên.

“Đừng đôi co với tôi, Meg. Tôi không có thời giờ cho những chuyện nhảm nhí đại loại như ‘sự dè dặt của người Anh’. Ngượng ngùng sẽ chẳng giúp cô thành công đâu.” Miệng nói nhưng mắt Gianni nhìn quanh phòng khiêu vũ. Anh là một chủ nhà hoàn hảo không chê vào đâu được. Mặc dù tập trung vào những vị khách của mình, nhưng anh vẫn nhận ra điều gì đó ngay khoảnh khắc bắt đầu dìu Meg trên sàn nhảy.

“Khen cho cô chưa hề giẫm lên chân những khách hàng của tôi. Không có nhiều cô gái nhảy đẹp như cô đâu Meg.”

Nhớ những lời của anh ban nãy, cô đón nhận những lời khen tặng một cách duyên dáng. “Cảm ơn, Gianni. Đây là một kỹ năng giao tiếp có ích.”

“Và cô còn khá nhiều kỹ năng nữa. Cảm ơn cô đã giúp tôi trong bữa tối hôm nay.” Gianni thôi không quan sát khách khứa của mình nữa và nhìn xuống Meg. Nụ cười của anh đầy toan tính đến mức đôi mắt anh không còn ấm áp, nhưng cô không thể nào thoát được nét quyến rũ của nó.

Một hơi ấm chạy khắp người cô như dòng sô-cô-la tan chảy, chậm rãi và ngọt ngào. Tất cả những lời khen ngợi dành cho cô về công trình nghệ thuật ở khu vườn cuối cùng đã được đón nhận. Gianni đánh giá cao những nỗ lực của cô. Khách của anh thích tác phẩm nghệ thuật của cô. Không thể nào có chuyện tất cả mọi người đều khen đẹp chỉ vì lịch sự. Chắc chắn họ nói thật lòng. Những lời tán dương ấy cùng hai ly sâm banh làm cho cô có một đêm khá dạn dĩ.

“Tất cả chỉ là diễn thôi mà,” Meg thú nhận.

“*Mai [Không đời nào (tiếng Ý)]*” anh bật cười. “Tôi không tin cô đâu. Giả sử, nếu tôi ôm cô trong vòng tay mình và cuốn cô đi trên sàn như thế này...”

Bằng một động tác mạnh mẽ, Gianni kéo Meg lại sát người anh và đẩy cô về giữa căn phòng. Những cặp nhảy khác tản ra. Ngạt thở vì kinh ngạc, Meg được anh dìu từng bước nhảy bằng khả năng điêu luyện, ôm chặt cô trong tay như thể cô là chiếc bình sứ quý giá. Chiếc váy mới xinh đẹp của cô lung linh như những chiếc lông công rực rỡ dưới ánh sáng của hàng ngàn ngọn nến. Khoảnh khắc lấy lại được nhịp thở, cô ngược lên nhìn Gianni và thấy những ngọn đèn chùm rực rỡ phản chiếu trong đáy mắt anh.

“Gianni... Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có được cảm giác như thế này...” Cô thở hỗn hển. Nụ cười của Gianni rộng đến tận mang tai. Meg linh cảm

mình đã phạm một sai lầm khi nói ra điều này. Đây là Gianni Bellini. Sự im lặng của anh đã làm cô hết cả hồn khi đứng trong văn phòng của anh. Còn bây giờ, vòng tay chắc chắn của anh cùng những bước chân dứt khoát đang dìu cô vào vùng nguy hiểm hơn thế nữa. Đầu óc cô quay cuồng trong điệu waltz. Chỉ có cách im lặng mới là thượng sách. Nói với anh cô cảm giác như thế nào chẳng khác nào làm cho Gianni tin rằng anh quả thật là một tay sát gái. Cô đã bị rơi vào đôi tay của một tay chơi thứ thiệt. Ghét bản thân mình đang hoàn toàn mềm nhũn ra trước thân thể anh, Meg vẫn không thể nào dừng lại được. Cái chạm của anh dịu dàng nhưng cô không đủ sức cưỡng lại. Trong khi tay trái anh nắm chặt tay cô, những ngón tay phải của anh xòe ra như tạo một sự bảo vệ, che chắn sau lưng cô. Anh tiếp tục siết chặt hơn, ngực cô ép sát vào khuôn ngực lực lưỡng của anh khi cả hai liên tục xoay quanh phòng. Meg tỏa sáng trong vòng tay anh, trình diễn hết những ưu thế của mình ở từng bước lướt. Khi khúc nhạc của Strauss kết thúc, Meg cảm thấy mặt mình xù xuống vì thất vọng. Rồi những tràng vỗ tay vang lên. Nhìn quanh ngơ ngác như người mộng du, cô nhận ra mọi người đang vỗ tay - kể cả Gianni.

“Thưa quý vị: Xin giới thiệu đây là nữ quản lý hoa viên chuyên nghiệp nhất, lanh lợi nhất và xinh đẹp nhất trong lịch sử nghề làm vườn!” Gianni nói.

Meg đưa hai tay lên ôm mặt, cố che gương mặt đỏ vì ngượng của mình. Đám đông thì thầm tán thành và Gianni chìa tay về phía cô. Meg nhìn anh mắt long lanh. Tất cả những gì anh làm là vỗ vỗ vai cô.

“Thấy chưa, tôi đã bảo là cô có thể làm được bất cứ chuyện gì mà!” Anh nói kèm theo một cái nháy mắt, còn đám đông thán phục đang ngăm anh một cách thích thú.

“Gianni...” Meg bắt đầu lên tiếng, nhưng lại thôi ngay vì anh đã bước đi. Khách khứa bắt đầu trở vào sàn khiêu vũ. Cô nhanh chóng bị nhấn chìm

trong dòng lũ những cặp nhảy. Tất cả đều mỉm cười và gật đầu chào Meg như thể cô là một nữ anh hùng kể từ lúc đó. Ban nhạc tiếp tục chơi, Meg cố bước đi một cách vững vàng ra khỏi sàn nhảy, đầu ngẩng cao. Gianni đã dìu cô vào chốn thiên thai, nhưng cô không thể để đầu óc mình lâng lâng như trên mây được nữa. Kết quả tốt đẹp sẽ không bao giờ đến nếu công việc và thú vui nhập nhằng với nhau. Khi còn là sinh viên, việc học của cô đã bị xuống dốc khi cô để cho Gavin quyến rũ mình. Cô sẽ không phạm sai lầm như thế một lần nào nữa. Kiểu gì thì cô cũng không nên làm thế. Đây là công việc tốt nhất mà bất cứ người nào trong nghề của cô đều ao ước. *Và một ông chủ tốt nhất nữa*, cô đảm chiêu nghĩ trước khi nghĩ được một lý do xác đáng và khôn ngoan. *Mình không nên phá hỏng cơ hội làm rạng rỡ sự nghiệp mà mình tâm huyết.*

Với Meg, phần còn lại của buổi tiệc trôi qua trong cơn hồi hộp đau khổ. Bồn chồn với lời hứa mà Gianni nhắc đến, cô sợ các vị khách sẽ đoán ra điều gì đó. Cô cảm thấy mình phát sốt lên được. Nhìn thấy một dáng người cao lớn trong những chiếc gương cổ gắn xung quanh phòng tiệc, phải mất vài giây cô mới nhận ra đó là chính mình. Cô từng nhìn thấy một con chuột nhắt lỗi thời ngó cô lom lom trước đây. Nhưng đêm nay cô thấy một sinh vật khác hẳn. Chiếc váy mới và đôi giày cao gót khiến cô cao ráo và yếu điệu, nhưng đó chỉ là nghệ thuật hoá trang thôi. Meg thật rạng ngời trong trang phục sang trọng này. Mắt cô mở to, sáng long lanh, má cô ửng hồng và mái tóc đầy sức sống cô ôm ấp bờ vai cô.

Gianni có vẻ như không quan tâm tới những gì xung quanh. Tự tin và điềm đạm, anh hoàn toàn thu hút quan khách của mình. Không ai muốn rời khỏi đêm tề tựu vui vẻ này và anh cũng chẳng để lộ một dấu hiệu nào là muốn tiễn khách cả. Sốt ruột và bị bỏ rơi, Meg cảm thấy nổi bồn chồn trong mình mỗi lúc một tăng. Cuối cùng, cô không thể chịu nổi nữa. Nếu anh ta quá bận bịu với khách khứa thì rõ ràng là anh ta không thèm đếm xỉa đến cô. Trong cơn phẫn nộ, cô bắt đầu tiến ra cửa, nhưng kiên quyết đi

chưa được ba bước thì Gianni ở đâu bỗng dừng xuất hiện và nắm lấy cánh tay cô.

“Định đi đâu vậy, *mio tesoro* [*Báu vật của tôi (tiếng Ý)*]?”

Đôi chân mày rậm đen của Gianni nhướng lên. Không cần biết câu trả lời. Những ngón tay anh chạm vào bắp tay cô, khá lỏng nhưng không thể thoát nổi.

“Không nhân viên nào được rời khỏi đây trước khi đích thân tôi cho phép giải tán. Chưa đến lúc cô đi đâu, Megan. Cô còn phải dẫn tôi tới chỗ vườn hoa nổi tiếng của cô nữa mà, nhớ chưa?”

Meg lưỡng lự, không biết nghĩ thế nào. Sao anh lại đủ sức nói chuyện công việc trong khi thừa biết tâm trí, thể xác lẫn tâm hồn cô khao khát được anh vuốt ve.

“Nếu anh năn nỉ,” Cô đáp lại, nhưng nỗ lực giữ gìn nhân phẩm hoàn toàn tiêu tan trước hành động tiếp theo của Gianni. Ngón tay anh siết chặt cô hơn, rồi từ từ tuột xuống cánh tay và cầm lấy bàn tay cô. Anh giữ nó chỉ trong khoảnh khắc, chưa đầy một nhịp đập con tim. Giây phút ngắt ngậy ấy khiến Meg cảm nhận được sự hứa hẹn ngầm không thể nhầm lẫn. Cuộc gặp phía trước sẽ không đơn thuần là cuộc gặp thông thường giữa ông chủ và người làm.

Gianni dành thời gian chúc khách của mình có một đêm ngon giấc. Anh biết là nên làm thế. Megan Imsey thật nóng bỏng. Anh muốn thưởng thức sự mong đợi ngọt ngào trong thân xác bé bỏng của cô càng lâu càng tốt. Khi đám đông thưa thớt đi, anh bắt đầu giải tán nhân viên. Cuối cùng, khi những người làm ca đêm đến dọn dẹp những gì còn sót lại của bữa tiệc, Gianni thong thả bước đến một trong những chiếc bàn giải khát. Anh rót hai ly café. Bóng anh đổ lên Meg khi anh bước đến gần cô hơn. Xoay

người lại anh cầm một ly đưa cho cô. Ánh mắt cô thể hiện hết những gì anh muốn biết. Ngủ với cô chỉ còn là vấn đề thời gian. Chỉ còn chờ anh quyết định hành động khi nào, ở đâu và như thế nào nữa thôi. Cảm giác quyền năng bất bại trỗi dậy khiến thân thể anh căng cứng lên với niềm hân hoan, anh mỉm cười. Meg là một cô gái thông minh. Anh chắc chắn là cô sẽ đồng ý đề nghị của mình. Anh biết trước sẽ chẳng có rắc rối nào cả. Chẳng phải cô đã nói với anh vào hôm đầu tiên cô đến rằng cô chỉ hứng thú được trả lương đấy sao? Cách nói thẳng thắn ấy xứng đáng được tôn trọng. Gianni biết rõ mình đang ở đâu với những người phụ nữ như thế. Mẹ anh từng là bậc thầy trong chuyện tình cảm. Meg háo hức ngay từ giây phút anh đến bên cô. Phụ nữ luôn như thế, nhưng giai nhân Imsey thể hiện hơi khác một chút. Anh quan sát cô đang chăm chú nhìn ly café. Nếu anh không điều luyện trong nghệ thuật cảm dỗ hẳn anh sẽ tưởng cô chỉ e thẹn. Thay vì thế anh lại hiểu rõ ánh mắt e ấp kia là sản phẩm của một cô nàng khêu gợi lão luyện, anh thở dài. Phụ nữ chẳng bao giờ để anh yên thân, phút thanh thoi duy nhất mà anh có được bên một người đẹp lại chính là sự hào hứng của Meg khi cô nói về cái nhà kính trồng hoa trời đánh kia. Tệ không khác gì cha anh! Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn trong Gianni trước suy nghĩ về người cha quá cố, nhưng tội nghiệp là điều duy nhất anh nói được thành lời. Anh đã mất bao nhiêu thời gian cố tránh nghiệp chướng của cha mà cũng chẳng khá gì hơn. Anh chơi bời, kiên quyết không mạo hiểm để con tim mình rung động với một phụ nữ nào. Tình yêu đã khiến cuộc đời của cố Bá tước hầu như bị giam lỏng suốt gần ba mươi năm. Không đời nào Gianni để mình bị mê hoặc như thế.

Anh vươn tay ra, ngắt một trái dâu rừng từ đám hoa trái trang trí dọc bàn giải khát. Một nụ hoa e ấp nép vào trái dâu chín đỏ. Cuống dâu mịn như sợi chỉ thêu. Chăm chú quan sát nó như một chuyên gia, anh nhìn thấy một bông hoa bé bỏng tuyệt đẹp, bị tách lìa khỏi bố mẹ quá sớm. Nó sẽ không bao giờ còn cơ hội để trưởng thành và làm tròn chức năng của nó. Anh đưa nó cho Meg.

Cô lắc đầu. “Không có nhiều trái cây chín đâu. Anh ăn đi”

“Không. Tôi vừa có đầy đủ mọi thứ hoàn hảo. Trái dâu này có thể ngon như bề ngoài của nó, nhưng không phải lúc nào cũng được như vậy.” Gianni nói và nghĩ lại cuộc đời mình. “Nó là của cô đấy.” anh đưa trái dâu lên môi Meg. Ngoan ngoãn, cô cắn một miếng. Cảm giác thật diệu kỳ khi nếm trái sự mềm mại, ngọt ngào, thơm tho, và tất cả những hương vị của một quả dâu. Cô thở ra khoan khoái. “Tôi không tin là có thứ gì ngon hơn.”

Gianni cảm thấy sự cảm dỗ đang hùng hực trong nụ cười của mình. Không mấy kiên quyết phản đối những ý nghĩ xuất hiện trong đầu, anh ngăn Meg. “Ồ không có ư? Nhưng tôi còn có món thứ hai dành cho cô, *cara* [*Em thân mến (tiếng Ý)*]. Đừng nói là cô quên bég rồi nhé!”

Rung động chất chứa trong giọng nói anh cho Meg biết anh chẳng hề cập đến trái cây. Meg chờ đợi trong con sóng khao khát thấy rõ. Gianni bắt đầu đi thong thả, ngoái lại, thả vài từ qua bờ vai.

“Đi nào, Eva. Đi tìm vườn địa đàng của cô nào.” Khu vườn quanh lâu đài trở thành một chốn thần tiên trong màn đêm. Những chiếc lồng đèn được thắp sáng bằng nến thơm treo trên các cành cây khắp vườn. Trong ánh sáng dịu dịu ấy những bông hoa mà Meg đã chăm sóc cẩn thận trông thật thanh tao. Những vòm cỏ roi ngựa và những cây thuốc lá trong gió lộng mờ mờ hư ảo. Khi Gianni dẫn cô vào khu nhà kính mới, bóng họ nhảy nhót trong ánh sáng hắt ra từ hàng ngàn bóng đèn đẹp như tiên giăng khắp ngọn cây. Không còn biết mình đang làm gì nữa. Meg nhấn nút chỉnh hệ thống thông hơi và tăng thêm chút gió.

“Tôi đâu có đưa cô đến đây để làm việc,” Gianni nghiêm nghị nói. “Chẳng phải dự án của cha tôi phô trương những hệ thống tự động khắp cung điện pha lê này rồi còn gì.”

“Nhưng theo tôi thì không gì thay thế được bàn tay con người.” Meg nói mà không nghĩ ngợi gì, rồi ngay lập tức lo lắng Gianni lại hiểu ý cô theo nghĩa đen tối thì gay go. Khi thấy anh im lặng, cô bắt đầu nói thật nhanh để xua đi sự im lặng. “Anh thấy khu tưởng niệm của cha anh thế nào? Anh có cần ánh sáng thích hợp để đánh giá những giống cây này không? Tôi sẽ bật công tắc và tắt hết mấy ngọn đèn màu này đi...”

“Không, đừng làm thế. Tôi phải nói là hiệu ứng này thật hoàn hảo.”

Meg bước đi giữa khu nhà kính. Gianni theo sau cô. Meg dừng lại. Gianni cũng dừng bước khi đến sát bên, hơi thở phả lên đỉnh đầu Meg.

“Tôi có một đề nghị với cô,” anh nhẹ nhàng nói. Meg xoay người lại. Gianni mỉm cười nhìn xuống như thể đã trả lời hết những câu hỏi cam lạng của cô.

“Đề nghị gì vậy?” Meg cố gắng lắm mới thốt lên được thành lời.

“Một đề nghị tốt,” Dứt ánh nhìn đăm đăm khỏi Meg, Gianni đảo ánh mắt phê phán quanh nhà kính cao ráo và thoáng mát. Thiết kế của Meg thật hoàn hảo, trông ngôi nhà như một khu rừng nhiệt đới thu nhỏ. Những nhánh cây treo đầy hoa lan và hoa hồng dứa, thảm rêu mịn như nhung lác đác vài bông hoa bé xíu màu sáng ẩn mình trong bóng những viên hổ phách, hồng ngọc và đá hồng. Tiếng nước nhỏ tí tách trên mặt đá trôi vào hồ nước cạn làm tăng thêm vẻ đẹp nơi đây. An toàn sau những bức tường vây quanh khu vườn, Meg và Gianni là hai người duy nhất trong thiên đường lý tưởng này.

“Cô có nóng không, tôi thấy nóng quá?” Gianni đưa tay quạt trán, thở hắt ra. Meg không chịu nổi khi nghĩ đến hai vạt áo đang hủy hoại nét đẹp của chiếc váy mới. Cô cởi áo khoác, mặc lên nhánh cây gần nhất.

“Trước bữa tiệc cô bảo là cô không tự tin, giờ thì cô đang cởi đồ ra kìa,” Gianni nhẹ nhàng trêu chọc. “Đừng nói là bông hồng nước Anh bé bỏng, xinh đẹp của tôi đang biến thành một tay ‘sát trai’ nhé.”

“Vì đây vẫn là nơi làm việc xinh đẹp của tôi mà” Meg lúng túng đáp, không được thoải mái. “Tôi thấy vướng víu quá!”

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng có thể cởi áo khoác ra được chứ?”

“Tất nhiên là được.”

Gianni lập tức cởi áo, mở nút thắt cà vạt và để nó treo lỏng lẻo trên cổ.

“Tôi không biết nói sao cho phải về cách cư xử của cô Ricci đối với cô tối nay, Megan à. Thật không thể tha thứ được mặc dù cô ta đủ lý do để gay gắt. Cô ta muốn tôi.” Gianni giải thích, không một chút ngượng ngùng.

Đàn bà nào mà chẳng muốn anh, Meg nghĩ ngợi, đặc biệt là tôi...

“Tôi hiểu, qua cách cô ta dành hết buổi tối để liếc mắt đưa tình với anh,” Meg nói. “Tôi cũng thấy cô ta chẳng thêm nghĩ gì đến tôi mấy.”

“Chính vì thế tôi muốn bù đắp cho cô, Megan. Cô là một nhân viên lý tưởng, tận tụy, kín đáo và hành xử tuyệt vời. Đêm nay cô đã thể hiện hết khả năng tuyệt vời của mình, ở những bông hoa lần cách cô xử lý trước áp lực. Tôi muốn đề nghị cô một vị trí cao hơn, chúng ta sẽ nói chuyện này nhé?” Lời nói khá nghiêm túc, nhưng đôi mắt đẹp đẽ của Gianni lại như đang giễu. “Thực ra, tôi muốn cô kiêm nhiệm luôn vai trò quản gia, *carissima* [Em yêu quý (tiếng Ý)].”

Từ cuối cùng là một sự mơn trớn khêu gợi không khác gì sự đụng chạm của anh. Gianni đặt nhẹ hai tay lên vai áo Meg. Thấy cô không nhúc nhích, anh cho phép đầu ngón tay mình lang thang xuống dưới lớp vải của chiếc váy sát nách cô đang mặc.

“Tôi vẫn chưa hiểu anh nói gì...” Meg đánh bạo và cô chọc cười. “Ý tôi là, anh không định lôi chiếc nhẫn đính hôn ra đây chứ?” Cô ngược nhìn anh, mắt không hề chớp, hoàn toàn trái ngược với con tim đang lồng lên bất kham.

“Tất nhiên là không rồi, nhưng cô đang đi đúng hướng đấy. Hẳn cô phải biết là tôi định đề nghị điều gì rồi, phải không?” Gianni nhìn sát vào cô. Dưới ánh sáng của hàng chục ngọn đèn màu, mắt anh sáng long lanh như hai hạt huyền, nhưng nó lu mờ đi khi anh nhận ra cô chẳng hiểu anh nói gì cả.

“Vậy là... cô không hình dung được điều tôi sắp đề nghị à?” Anh chậm rãi hỏi.

Meg lắc đầu và quan sát Gianni. Rõ ràng những tính cách tốt đẹp trong con người anh đang quyết sống mái với điều gì đó dữ dội và bất kham. Anh nhìn lên, nhìn xuống nhà kính lờ mờ. Mũi dưới anh cụp vào hàm răng dưới, kìm nén để không buông ra nhận định nào. Meg nhìn về kiếm chế ấy, cuối cùng cô hết chịu nổi.

“Gì vậy, Gianni?” Cô dịu dàng hỏi.

“Tôi muốn cô hiểu rõ những ý định trong đầu tôi dành cho cô, Megan. Đây không phải hôn nhân, mà là một giao kèo khác hoàn toàn. Thậm chí, tôi không hề nghĩ đến tình yêu. Tôi không yêu được.”

Trái tim Meg bắt đầu tăng tốc, rồi đập mạnh đến mức cô nghe thấy được. Cô phải chạy, phải trốn, hay làm bất cứ điều gì ngoài việc ở với người đàn ông sắp sửa xúi giục cô làm những việc quá sức chịu đựng. Giờ đây Gianni có nói gì thì cô cũng đã lạc lối. Nghĩa là cô sắp giao trọn cả lương lai mình cho anh. Cô ngược mắt lên nhìn anh như bị thôi miên, không biết nên cười hay bỏ chạy trong khi cô vẫn còn đủ sức.

Gianni tiếp tục nói bằng chất giọng trầm lắng, “Trong thế giới của riêng tôi, hôn nhân chỉ là một thủ tục pháp lý khô khan, liên quan đến thừa kế và tiền nong mà thôi, chứ chẳng hề dính dáng đến chuyện đàn ông cần đàn bà. Hôn nhân luôn được quyết định một cách lạnh lùng. Khi tôi kết hôn, Megan, thì đó là hành động vì dòng họ và tham vọng, tôi sẽ cưới một phụ nữ Ý, người sẽ mang thêm sự giàu sang và địa vị xã hội cao đến cho gia đình Bellini. Một người đàn ông như tôi thường tìm niềm vui ngoài thứ tập quán lâu đời đó.” Giọng anh yếu dần như tiếng thì thầm. Meg rướn về phía anh, cô lắng nghe những gì anh đang nói. Gianni nhích tới sát cô. Tay phải anh đưa lên má cô vỗ nhẹ nhẹ, cái chạm ấy mềm mại, nhẹ nhàng tựa bông kế. “Nói cách khác, tôi có khả năng tìm kiếm tình nhân ở phạm vi xa hơn. Và tôi đã chọn cô, Megan à.”

Hắn là cô đang nằm mơ. Gianni vuốt ve mái tóc cô, thích thú khi chạm vào làn tóc mượt mà như lụa ấy. Sợ rằng anh sẽ dừng tay lại nếu mình nhúc nhích, cô đứng im như một pho tượng. Chỉ khi Gianni tiếp tục thám hiểm xuống phía dưới, chạm vào thắt lưng cô và kéo cô vào sát thân thể anh, cô mới dám nghĩ chuyện đang xảy ra là sự thực. Việc áp chặt vào thân hình cường tráng và ấm áp của anh khiến Meg cảm thấy thật khoan khoái.

“Ngày đầu tiên cô đến đây, cô đã cho tôi thấy rằng cô là người phụ nữ mạnh mẽ,” Gianni nói tiếp, “và tôi trân trọng điều đó. Nhưng nếu cô định cưỡng lại tôi, Megan, thì tôi báo trước rằng chưa có phụ nữ nào thành công cả.” Meg ngược mắt lên, nhìn anh không nháy mắt. Cô sẵn lòng tin điều đó. Cô chờ đợi, và nhận ra rằng anh cũng đang chờ đợi. Lời anh vừa như mời

mọc vừa là thách thức đối cô cưỡng lại. Cô không thể làm được, cứ khổ sở chìm đắm hồi lâu trong ánh nhìn sâu thẳm của Gianni. Cả hai nhận ra ngay rằng khoảng cách bé nhỏ giữa họ đã không còn, và cũng không quay trở lại được nữa.

“Chưa không có nghĩa là không bao giờ,” Cuối cùng Meg cũng thốt nên lời. Giọng cô chỉ như thì thầm. Gianni hạ thấp hàng mi dài đen nhánh và chậm chậm cúi đầu xuống. “Song trái cấm bao giờ cũng ngọt ngào,” anh nhắc nhở cô.

Meg đột ngột nhìn lên. Gianni đã đoán được bí mật của cô và thấu hiểu ẩn ý trong lời cô nói. Nụ cười tinh quái xuất hiện trên môi anh như góp ý với anh rằng cuộc khám phá đó sẽ làm cô càng thêm khao khát.

“Anh muốn em, Megan,” Gianni thì thầm.

Những lời đường mật của anh chảy khắp thân thể Meg như dòng nước ấm. Tay cô giữ chặt cánh tay anh. Đúng lúc ấy, môi anh quấn lấy môi cô. Một nụ hôn cuồng nhiệt như chiếm hữu, một cảm giác được chở che xoa tan bao nỗi sợ hãi khiến cô lâng lâng ngây ngất. Meg biết sự việc này thật điên rồ, mạo hiểm và hoàn toàn sai trái, nhưng chỉ một lần trong đời thôi nên cô chẳng quan tâm. Cô đê mê trong vòng tay Gianni và để đam mê của anh nhấn chìm mình. Cảm giác ấy tuyệt vời đến mức không thể cưỡng lại được, nhưng cô biết là cô phải kiên quyết.

“Mình không thể làm thế, Gianni. Tôi không thể.”

Gianni vuốt ve chiếc cằm xinh xinh của Meg và nâng mặt cô lên. Đầu tiên anh đặt một nụ hôn lên chóp mũi cô. Rồi cơn thèm muốn được hôn cô lần nữa dâng trào trong anh. Meg hoàn toàn bất lực, mất hết khả năng chống cự. Gianni nhẹ nhàng dứt môi ra khỏi môi cô, thì thào, “Tất nhiên

mình có thể làm được. Khi anh cho em nếm thử xem cảm giác ấy tuyệt đến thế nào thì em sẽ không bao giờ muốn người đàn ông khác nữa đâu.”

“Tôi biết...ôi, tôi biết...” Giọng cô như lạc hẳn đi trong những giây cuối cùng còn tự chủ được, nhưng có một điều Gianni cần phải biết. “Nhưng Gianni... tôi không thể, thật đấy. Tôi không biết làm chuyện này thế nào cả. Tôi mới có một mối quan hệ nghiêm túc, nhưng nó đã kết thúc vì lí do anh ta cứ cố can thiệp công việc của tôi. Tôi đang cố nói cho anh biết là... tôi không biết gì về tình yêu.” Meg vội vàng giải thích. Gianni cứng đờ người và bắt đầu thả Meg ra. Nhưng cô bấn loạn ghì chặt tay anh, nên anh dừng lại.

“Ý em là em sợ chuyện này hả, Megan? Anh làm em sợ phải không?”

“Không! Sự thật không phải vậy.”

Gianni lại dịu dàng ôm lấy Meg trong vòng tay mình. Lần này anh nâng niu cô như thể cô là món đồ làm bằng sứ quý giá nhất. “Thế thì điều gì ngăn cản chúng ta có những giây phút tuyệt diệu nào? Em không cần lo lắng về tình yêu, anh nghĩ thế. Anh cũng chẳng hiểu từ ấy có nghĩa gì. Chắc chắn là anh chưa bao giờ thấy nó một cách sống động cả.”

Meg áp má mình vào chiếc áo sơ mi trắng bảnh bao và ấm áp của Gianni để che giấu nỗi xấu hổ trên gương mặt. Cảm giác hôn anh thật tuyệt, nhưng tất cả những chuyện này đều sai trái. Cô là một trinh nữ, chẳng có chút kinh nghiệm gì để làm hài lòng một người đàn ông lão luyện bậc nhất thế giới. Cô chẳng xứng đáng để ân ái với anh một lần thì làm sao dám đồng ý trở thành tình nhân của anh chứ! “Chuyện này thật tuyệt, Gianni à, nhưng đi xa hơn nữa thì... tôi không có chút kinh nghiệm nào cả...”

“À...” Gianni thì thầm, tay anh bắt đầu chậm rãi vờn múa trên lớp váy lụa mịn màng của Meg. “Vậy là em còn trinh à?”

“Hơi cổ hủ, tôi biết thế, tình dục là chuyện tôi chưa từng nếm trải.” Meg khó nhọc thú nhận. “Tôi luôn bận rộn quá mức... Tôi từng có một người bạn trai lâu năm, nhưng cứ mỗi khi anh ta chen vào chuyện học hành của tôi, thì tôi tránh xa anh ta.” Cô thì thầm như đang xưng tội trong vòng tay anh.

“Vậy thì anh cũng nên dừng lại bây giờ, *mio dolce*,” Gianni nhỏ nhẹ nói.

Thật là bất ngờ, thật là đau khổ khi thấy anh từ bỏ ý định.

“Không! Tại sao thế?” Cô nhìn anh một cách thiếu nã.

“Em không việc gì phải quyết thay đổi cuộc đời mình trong vài giây như thế,” Gianni cảnh báo, nhưng Meg vẫn dứt khoát. “Giá mà anh biết được, Gianni à, rằng em đã chờ đợi rất lâu rồi để được trải nghiệm và em đã bỏ qua bao nhiêu là cơ hội. Em luôn chú tâm vào những vấn đề khác, nhưng bây giờ em phải quyết định. Em muốn biết chuyện này thế nào và sống bình thường như bao nhiêu người khác. Khi em nhìn thấy anh bên cạnh những phụ nữ, tất cả dường như là những thành viên của một xã hội bí mật tuyệt vời. Em luôn bị nhốt bên ngoài cái xã hội ấy. Em cần biết cuộc sống thực sự như thế nào, Gianni à! Em đã mất nhiều năm tập trung cho công việc. Bây giờ em muốn một người đàn ông cho em nếm trải những gì em đã bỏ lỡ bao năm qua.”

Gianni im lặng vài giây, nhưng những ngón tay của anh nhẹ nhàng nhảy múa khắp lưng Meg.

“Em chắc chứ?” Cuối cùng anh hỏi.

“Chưa bao giờ chắc chắn hơn bây giờ, Gianni. Hãy đón nhận em đi.”
Meg thì thầm.

Bên ngoài trời tối đen, một con chim sơn ca đang dang hết tâm hồn cho một khúc ca say đắm. Hành động theo bản năng, Gianni gục mặt vào cổ Meg, môi anh lướt nhẹ quanh cổ cô, Meg thở hỗn hển, háo hức được nếm mùi vị ái ân. Đó là lời mời gọi không thể khước từ. Gianni muốn kéo dài, muốn trì hoãn để được thưởng thức sự mong mỏi khát khao, nhưng cơn khoái cảm quá dạt dào. Đột nhiên, anh hôn cô mãnh liệt và say đắm, một cảm giác Meg chưa bao giờ biết đến. Lưỡi anh cuồng nhiệt tìm kiếm lưỡi cô. Cô để anh thám hiểm với niềm hân hoan đã được hình thành từ giây phút gặp gỡ đầu tiên. Cảm giác này thật hạnh phúc. Lần đầu tiên sau nhiều tháng, nhiều năm, Meg nghĩ đến bản thân mình trước. Cô đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi. Cảm giác thèm muốn, khao khát rộn rã hoà lẫn niềm phấn khích. Meg lần tay lên đầu Gianni, bám chặt vào mái tóc anh và kéo anh lại gần hơn nữa, thèm khát những nụ hôn và những cái vuốt ve ân cần. Những ngón tay Gianni như bóng cháy qua lớp vải lụa mỏng tanh của chiếc váy, vòng quanh lưng cô, trượt lên, xuống khắp hai bên sườn bằng sự chiếm hữu ngọt ngào. Meg dập dờn bên dưới anh cho đến khi làn da trắng xanh mịn màng phía trong bắp đùi của cô cọ xát vào chân anh. Nó làm những cái vuốt ve mơ ước của anh càng thêm dồn dập và bất loạn khi cả hai hoà vào vũ điệu yêu đương. Giờ là khoảnh khắc họ có thể để những đam mê bị dồn nén thoát ra, cuồng nhiệt và hoang dại. Meg ngửa đầu ra sau trong tiếng thở gấp gấp. “Ôi, Gianni...” cô gọi tên anh, và Gianni ở ngay đây để đáp lại tiếng reo hân hoan của cô.

“Cảm giác tuyệt thật, phải không?” Anh rót vào tai cô, giọng âm vang trầm ấm thật mê ly khiến cô chỉ muốn nuốt hết từng lời của anh.

“Đừng dừng lại... làm ơn, đừng dừng!”

“Đừng lo, *mio tesoro*, anh sẽ không dừng lại đâu...” Bàn tay anh rong chơi khắp cơ thể cô. Những nụ hôn của anh lướt từ khe ngực của cô lên đến cổ.

“Và bây giờ... để chắc chắn rằng em thực sự khao khát anh như đã nói, hãy cởi đồ anh nào.” Gianni vùi mặt vào tóc cô, nói thì thầm đầy xúc động.

Meg luống cuống lần tay lên những hạt nút áo ngực trai bé xíu. Khi nó bật mở ra, mùi hương ấm áp của thân thể anh mời gọi cô, tay cô luôn vào trong, vòng qua thắt lưng anh. Cô nép đầu sát vào khuôn ngực anh, cảm nhận những sợi lông ngực mượt mà mơn man trên má mình. Cả hai không nhận ra mình đã dính chặt vào nhau thật lâu trong màn đêm tĩnh mịch điểm tuyết vài đốm sáng. Gianni đưa tay kéo váy Meg, khi chạm vào gấu váy, anh nắm lấy và nhanh chóng kéo nó qua khỏi đầu cô. Nét e thẹn cuối cùng biến mất cùng chiếc váy. Meg kiêu hãnh đứng trước mắt anh không có gì ngoài mảnh vải bé xíu và những sợi dây áo ngực. Gianni mỉm cười.

“Em đẹp quá!” Anh thở mạnh.

Meg đập tắt ý nghĩ rằng có bao nhiêu phụ nữ đã được nghe những lời này. Đêm nay, Gianni thuộc về cô. Những chuyện ngày hôm qua của anh giờ trở thành vô nghĩa. Meg tập trung vào khoảnh khắc này, trôi bồng bềnh cùng thời gian và giữa những lùm cây nhiệt đới kiêu sa. Cô không quan tâm đến bóng đêm nữa. Hàng ngàn đốm sáng li ti đầy sắc màu rực rỡ đang rọi sáng đời cô. “Đây sẽ là điều tuyệt vời nhất...” Gianni thì thầm bằng chất giọng sở trường của mình. “Em sẽ hoàn toàn thuộc về anh.”

Mắt Gianni ngập tràn thỏa mãn. Anh đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ trong đời mình, nhưng chưa ai tự nguyện dâng hiến một cách khao khát và mãnh liệt như cô. Anh thầm mỉm cười đầy tự hào. Những gì họ chia sẻ tối nay sẽ tô hồng phần đời còn lại của Meg. Cô sẽ lấy anh làm chuẩn mực để so sánh với bất cứ người đàn ông nào đến sau này.

Thoáng cau mày bỗng hiện trên gương mặt anh. Vì một lý do lạ lùng, Gianni không thể chấp nhận nổi cảnh Megan nằm trong vòng tay người đàn ông khác. “Em sẽ mãi chỉ là cô nhân tình bé bỏng của anh thôi, nhớ nhé!” Gianni vừa nhắc vừa vuốt ve mái tóc mềm mại của Meg. “Sẽ chẳng có ràng buộc nào nữa đâu.”

“Em không hình dung nổi là có người nào đó ràng buộc được anh.” Meg chặc lưỡi, giọng cô chắc nịch.

Niềm phấn khích bùng cháy trong đôi mắt cô khiến thân thể anh bùng lên ham muốn.

“Em nên tin như thế đi,” Gianni gừ gừ trong họng, người anh căng cứng lên trước thách thức. Trêu như môi cô bằng đôi môi quyến rũ của mình, anh làm Meg thỏa mãn cơn ham muốn. Cô ôm chặt lấy thân hình anh, khao khát chiếc lưỡi điêu luyện của anh. Chiếc lưỡi mà cô háo hức chờ mong ấy cuối cùng cũng len lỏi vào được bên trong mềm mại, khoá chặt tiếng rên xiết vì sung sướng. Trong lúc hôn, tay Gianni rong ruổi sau đầu Meg, luồn vào mái tóc dày mượt mà của cô. Meg cảm thấy huyết quản mình căng phồng lên, đập rộn ràng giữa hai người. Đây là anh, là cô, là cả hai, dính chặt vào nhau trong cơn kích thích tột cùng. Đầu nhẹ hẫng, đê mê, cô cọ sát vào thân thể anh trong cơn khao khát ngất ngây. Gianni đáp lại cảm xúc ấy bằng cách vuốt chậm rãi xuống bờ vai mềm, hai tay anh chạm vào đôi nhũ hoa, ngón tay cái xoa nhẹ núm vú cô, một cơn co thắt xuất hiện dưới bụng Meg khi cô kéo một hơi thật sâu vào phổi. Cô khao khát anh. Đưa tay xuống dưới, cô đáp lại những cái mơn trớn của anh bằng cách vuốt ve vật cương cứng của anh qua lần vải. Nằm lấy tay Meg, Gianni dịu dàng đặt cô xuống giữa những bông hoa trên tấm thảm rêu mịn màng. “Đây là giây phút ân ái trên thiên đường,” anh nói nhỏ, giọng trầm đục, rồi buông cô khỏi vòng tay mình. “Anh sẽ dìu em đến chốn thần tiên.”

Gianni cởi phăng chiếc áo sơ mi và vứt sang một bên. Hành động đột ngột ấy khiến những lọn tóc xoăn đen mềm mại của anh rối tung. Không tài nào cưỡng lại được, Meg vươn tay chạm vào mái tóc anh. Gianni lập tức áp má mình vào bàn tay cô, hôn lên nơi cườm tay một cách trù mến. Rồi anh cởi hết những mảnh vải còn lại trên người, Meg được dịp chiêm ngưỡng phần nam tính hùng dũng vươn lên từ bờm lông sum sê mềm mại, mắt cô lấp lánh phấn khích.

“Bây giờ thì em là người mặc quá nhiều đấy, *carissima!*” Gianni buông những lời êm ái. Meg run rẩy cả người, những ngón tay cô luống cuống cởi ra, nhưng Gianni ngăn lại. “Không, anh thật vui sướng được làm việc này.”

Nở một nụ cười trêu chọc, anh luồn những ngón tay mạnh mẽ màu nâu răn chắc vào giữa làn da cô và dây áo ngực, rồi kéo chúng qua bờ vai, để lộ đôi bầu vú gợi cảm. Meg ửng hồng trong ánh mắt thích thú của Gianni. Khi anh ghé vào môi cô lần nữa, cô nhích sát vào anh, háo hức đợi những vuốt ve. Khi những ngón tay anh lạc xuống vùng dưới, chạm vào đường viền chiếc quần lót, Meg thở gấp. Hết sức dịu dàng, Gianni vuốt ve quanh đường viền chiếc quần lót và hai bên hông cô. Cuối cùng, những ngón tay anh luồn vào giữa làn da và lớp vải, Meg thở hỗn hển, cơn hưng phấn rộn lên giữa hai bắp đùi. Cô rên lên khi Gianni kéo chiếc quần lót xuống, để cô khóa thân hoàn toàn trước mặt anh.

“Phải ngừng đùa giỡn thôi...”

Từng centimet trên làn da Meg bùng lên ham muốn. Thân thể cô toát ra nỗi mong mỏi thuần túy khi những ngón tay Gianni trượt khắp hai bên sườn và mơn trớn khe sâu giữa hai bầu ngực mềm mại của cô. Hơi thở Meg như bị khuôn ngực anh che lại, không thoát ra được. Bị cuốn theo bản năng của con người Meg hầu như không nhận biết mình đang làm gì, cô đưa tay

khum lấy vật cương cứng của Gianni rồi liên tục vuốt ve cho đến khi anh rùng mình sung sức không cưỡng nổi, giống hết cảm giác của cô lúc này.

“Chưa được đâu,” Gianni nói nhỏ, kéo tay Meg ra. Cô cọ người mình vào anh, thềm thường điên dại. Đáp lại, Gianni ép chặt cả thân hình mình lên tấm thân trần truồng của Meg, khiến cô thở dốc trong cơn ham muốn khuấy động.

“Em phải chắc chắn nhé, kéo sau này lại hối tiếc,” Gianni cảnh báo.

“Không đâu. Miễn là anh cũng muốn.”

Gianni hơi kéo người ra phía sau, một vẻ khoái trá lạ thường nhảy nhót trong mắt anh.

“Tất nhiên rồi. Có lẽ anh phải hỏi em một câu tương tự!” Anh tiếp tục mân mê đầu vú săn cứng. “Mặc dù phản ứng của cơ thể em đã trả lời tất cả những điều anh muốn biết...”

Tay anh trượt xuống vùng nhạy cảm của Meg, và cô rên rỉ trong sung sướng. Khi Gianni tìm thấy âm vật của cô và nhẹ nhàng vân vê cái đỉnh bé xíu cứng cứng bằng những ngón tay điêu luyện, triệu vì sao như bùng nổ quanh phần da thịt hồng hào thanh tú ấy. Meg rướn sát mình lên để đón anh, bám sát theo những cú đụng chạm. Cô bị giam chặt trong ánh mắt cho cô nhiều hy vọng của anh. Tập trung hết mức, anh xoa tay lên xuống khắp bụng cô, anh dừng lại ở đó và tay kia anh nâng mặt cô lên và kéo sát vào anh, tặng cô một nụ hôn dài, dây dưa. Cô quần quai dính chặt vào anh, thềm khát sự cọ xát của thân hình anh lên từng centimet da thịt cô. Một cảm giác rùng mình khoái cảm khi những nụ hôn của anh lướt dọc cổ cô và xuống đôi bầu vú trắng ngần mềm mại. Dục vọng sôi trong thanh quản và bùng lên trong từng mạch máu cho đến khi cô mềm nhũn ra. Trong lúc lười anh vờn quanh núm vú, trêu nhử cho đến khi nó săn lên, cô luồn tay vào tóc

anh và ôm ấp đầu anh vào bầu ngực mình. Hơi ấm tỏa ra từ bàn tay anh bao trùm khắp thân thể cô, cô cảm thấy hai chân mình dọng ra, mời mọc anh. Những sợi lông xoắn tít rậm rạp và mềm mại che khuất bộ phận nhạy cảm của cô đang nằm trọn dưới lòng bàn tay anh. Cô đã biết đến những khao khát tình dục trước đây, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này. Cô chìm ngập trong cảm giác ham muốn trần trụi. Ngón tay cái của Gianni lại tiếp tục cọ xát quanh âm vật khiến cô rên la thích thú. Mắt anh bùng bùng như ngọn lửa hùng hực như đam mê cháy bỏng trong cô. Rên ư ử trong niềm khoái lạc đến căng cứng cả người, cô run lên từng cơn theo từng cái vuốt ve. Cơn khao khát dữ dội khiến cô quẫn quại, buông thả trên tấm thảm rêu đầy hoa.

Gianni thật sự bị kích thích. Meg không giống như những phụ nữ khác mà anh từng biết. Cô thật thuần khiết, và những phản ứng hoang dại của cô là nguồn cảm hứng của anh. Nó khiến cô trở nên hoàn hảo trong mắt anh và hoàn hảo dưới thân xác anh. Ngón tay anh tìm kiếm phần nhô cao mềm mại của bộ phận nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng xoa xoa nó cho đến khi khoái cảm trong cô bùng nổ.

“Anh muốn thấy, thấy toàn bộ mọi thứ trên thân thể em...” Giọng trầm đặc, Gianni nhắc hai đùi Meg đặt lên vai mình. Để những sợi râu thô ráp của mình sượt trên làn da mềm, anh liếm láp, tận hưởng nơi nhạy cảm nhất của cô. Cảm giác tuyệt vời khôn tả. Anh phải khám phá cô bằng tất cả những giác quan của mình, mùi hương tỏa ra từ nơi ấy kích thích dữ dội khiến vật đàn ông của anh dựng đứng. Anh cúi xuống để đầu lưỡi của mình chạy khắp bộ phận nhạy cảm đang sưng phồng ham muốn của cô. Khao khát dâng đầy, toàn thân Meg căng ra háo hức dưới những cái vuốt ve, mơn trớn của Gianni. Xúc động mãnh liệt, những tiếng rên rỉ bật lên, thoát ra khỏi họng khi cô van nài anh đưa cô lên đỉnh. Trong cơn ham muốn mãnh liệt, khao khát được thâm nhập vào bên trong Meg bủa vây Gianni. Anh nhẹ nhàng luồn một ngón tay vào trong, cảm thấy những cơn co thắt liên tục vì sung sướng thít chặt ngón tay mình. Anh kiềm nén cảm xúc ồ ạt dâng

lên trước ý nghĩ rằng cô sẽ sợ phần nhạy cảm nhất của anh nếu anh thực hiện những động tác mạnh mẽ. Tim đập như trống hội, anh thấy kiệt sức, mồ hôi bóng nhầy túa ra khắp thân thể, nhưng anh muốn kéo dài thêm chút thời gian nữa. Rút ngón tay dài, thon thả ra mặc dù Meg như cố ghì chặt nó lại, Gianni luồn tiếp ngón thứ hai vào trong cơn khao khát dâng hiến của cô. Chưa có phụ nữ nào đáp lại anh nồng nhiệt đến thế. Hồng cô ấn mạnh ngược chiều với động tác ngón tay anh một cách nhịp nhàng, anh nóng lòng được hoàn thành bản nhạc ái ân này. Meg rên la đầy phấn khích, ưỡn người chuyển động nhịp nhàng bên dưới thân hình Gianni khi anh kéo cô sát vào mình. Anh gồng người kiềm chế cảm xúc, buộc mình phải chậm rãi, nhẹ nhàng để kéo dài khoái cảm cho cả hai. Khi bộ phận căng cứng tới mức đầy tự hào của anh cuối cùng cũng vào được bên trong mềm mại, ấm áp của cô, anh cảm thấy những vòng cơ mở ra rồi thít lại trong khoái cảm tột bậc. Đột nhiên, cuồng dại, sự thâm nhập thôi vẫn chưa đủ, anh muốn làm tất cả, nhiều hơn nữa. Meg xứng đáng được hưởng tất cả những điều tuyệt diệu từ anh. Với ý nghĩ ngây ngất, cuồng dại ấy, anh rót hết đam mê có thể vào cô. Meg hưởng ứng bằng những tiếng kêu rên cuồng nhiệt, khiến Gianni thêm hưng phấn đến độ không chịu đựng nổi. Giây phút tuyệt vời nhất là đây, và khi anh ôm chặt cô trong tay mình, anh biết cô đã sung sướng tột cùng.

Bảy

Khoảnh khắc ấy, sự sống trong Gianni như đã được tái sinh. Anh từng có cả thế gian. Giờ đây, với Meg là tình nhân, không có gì trên thế gian này ngoài tầm tay anh. Cô trinh nữ bé bỏng, xinh đẹp mà anh đã khao khát giờ đã là của anh. Ý thức trách nhiệm khiến anh thỏa mãn không khác gì cảm giác lúc xuất tinh. Khi cô lả đi trong vòng tay anh, anh bế cô lên và băng qua vườn, đưa cô vào tòa biệt thự yên ắng và cẩn mật, nhẹ nhàng đặt cô lên giường mình. Rồi cả hai lại quấn lấy nhau cho đến khi ánh dương vẽ những màu sắc tươi đẹp trên bầu trời.

Meg trở thành niềm yêu thích chính của Gianni. Trước đây chưa có phụ nữ nào mê hoặc được anh. Xác thịt cô đúng là kỳ diệu. Kể từ hôm ấy, anh và cô ái ân bất cứ lúc nào có cơ hội. Anh mang cô vào giường mình mỗi đêm, mặc dù đôi lúc anh hầu như không ngủ. Thậm chí ngay cả khi cô ngủ, anh thức giấc cả chục lần mỗi đêm, chỉ để với tay chạm vào cô khi cô nằm bên cạnh anh. Khi những lời khen tặng và những mệnh lệnh trôi tuột đi mất sau đêm tiệc xa hoa ấy, Gianni để cho đội quân trợ lý của anh tự xoay sở lấy. Lần đầu tiên trong đời anh, những việc thường nhật bị quên bống đi. Chẳng có gì được phép xen vào giữa Gianni và niềm vui tột cùng của anh.

Một sáng nọ, cả hai nằm trên giường, ôm ấp nhau trong hơi ấm sau màn mây mưa cuồng nhiệt. Những ngón tay Gianni mân mê, chậm rãi vẽ những vòng tròn trên vai Meg trong khi cô nhìn đăm chiêu ra cửa sổ kiểu Pháp đang mở. Không khí ban mai ấm áp dịu dàng xua tan làn sương trắng mờ mỏng manh buông rèm bên cửa sổ, làm hiện ra bầu trời trong xanh và những đồi núi mờ ảo phía xa xa. Tiếng chim nhạn tụ tập trên những sợi dây

điện cong oằn, đung đưa trước gió là âm thanh duy nhất khi cô nằm trong vòng tay ấm áp như mơ của Gianni. Meg thở ra.

“Chuyện gì thế, *tesoro*?”

“Không có gì, thật ra... em chỉ đang nghĩ đến những điều anh nói về cuộc sống của anh, cuộc sống khiến anh giống những chú chim kia. Chúng không bao giờ ở yên một chỗ. Trước khi đến lâu đài Castelfino này, em chưa bao giờ bước chân ra khỏi nước Anh. Chân em như mọc rễ trên mảnh đất quê nhà, chưa bao giờ mong mỏi những cánh quạt đầu tiên khi xuân về để rồi nhìn ngắm chúng chuẩn bị bay đi khi trời sang thu, giống như hôm nay.”

Gianni ngừng vuốt ve cô. Ngẩng đầu lên, anh nhìn cô trêu chọc, “Ý em là nữ quản lý hoa viên quốc tế mới của anh chưa bao giờ đến nơi nào đẹp hơn Tuscany hả?.”

Meg lắc đầu. Nở một nụ cười hạnh phúc, cô nhắm mắt lại và vòng tay qua ngực anh, ôm thật chặt. “Mà em cũng không cần. Em có mọi thứ em muốn, ở ngay đây.”

“Phải...”

Gianni có vẻ trầm tư. Meg mở mắt ra. Từ duy nhất ấy có dấu hiệu không ổn. Từ khoảnh khắc đầu tiên nhận được nụ hôn nồng say của anh, tâm trí cô mệt mỏi với bao nhiêu ảo tưởng và những thứ cô cho là có thể xảy ra và giờ đây một sự thật tuyệt vời là trở thành người tình của anh. Nhưng cái danh phận tình nhân ấy rồi cũng có ngày phải kết thúc. Dù có lạc giữa mê cung thế nào đi nữa cô cũng không nên bỏ qua dấu hiệu thời gian của cô đã hết. Đi giữa ranh giới của niềm vui và đau khổ, cô dần trở nên nhạy cảm với từng tâm trạng của anh.

“Miễn là cả hai ta thấy vui với sự sắp đặt này.” Cô nói, cẩn thận tỏ vẻ cứng cỏi như Gianni vẫn làm. “Em phải thuyết phục những khách hàng quốc tế của anh và thể hiện cho họ thấy những kỹ năng của em...”

“Còn anh thì thuyết phục em” anh nói ngắn gọn, hôn thật kêu lên đỉnh đầu cô.

Meg mỉm cười. Gần như là vậy. Cô nhận thấy Gianni làm thế vì bộc phát, cô không thể nhìn thấy biểu hiện gì trên gương mặt anh. Anh luôn luôn tỏ ra nồng nàn, say đắm trong bóng tối hơn là giữa ban ngày. Và khi cô áp gương mặt mình vào khuôn ngực của anh, dựa vào sự rung động của những cơ hoành trên người anh, cô phát hiện ra anh đang nhin cười. Cô ngẩng đầu lên thật nhanh, nhưng Gianni là chuyên gia trong lĩnh vực che giấu cảm xúc. Gương mặt anh chẳng thể hiện điều gì ngoài sự thỏa mãn đã trở thành nhãn hiệu của anh kể từ đêm đầu tiên của hai người giữa những bông hoa nhiệt đới.

“Anh cười nhạo em đấy phải không?”

“Không đời nào có chuyện đó,” Cách nói của anh không làm Meg tin được. “Mặc dù em phải thừa nhận rằng, *mio dolce*, một chuyên gia về giống cây trồng nhiệt đới, dù có học giỏi thế nào đi nữa, cô nàng ấy có hoàn thành xuất sắc bài vở đến mấy đi chăng nữa thì cũng phải tự sải cánh trước khi tự nhận mình có kinh nghiệm...” Gianni kéo dài mấy âm tiết với vẻ khoái trá rõ rệt, rồi anh xua tan cái cau mày của Meg bằng những nụ hôn, Meg không thể không mỉm cười bất chấp nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng.

Bên ngoài, một con diều hâu nhanh như chớp bổ xuống đàn chim nhạn, làm chúng gào thét bay tứ tán. Meg giật mình, nhưng bàn tay của Gianni nhẹ nhàng làm tan biến nỗi sợ hãi trong cô. “Đó là lý do tại sao anh muốn đưa em thoát khỏi chỗ này một thời gian. Quần đảo Madeira sẽ có

mọi thứ mình cần. Sự xa hoa, lộng lẫy. Mọi thứ đều được bao bọc trong một vùng hoa cỏ. Em nghĩ sao?”

Một hòn đảo thiên đường, cùng cơ hội có được Gianni một thời gian mà không bị những công việc điên đầu của anh phá đám ư? Chỉ có một điều cô có thể nói lúc này thôi. Ngửa đầu ra sau, cô tặng anh một nụ hôn dài không dứt rồi nói khe khẽ.

“Thật tuyệt diệu. Chờng nào mình đi?”

Nhưng niềm vui của cô chỉ kéo dài được vài tiếng đồng hồ. Trong khi Gianni đang tắm, cô mượn laptop của anh và lướt web. Trang đầu tiên cô mở là Madeira đập dờn sóng biển với đầu đề giới thiệu nó là “hòn đảo trắng mật tuyệt vời”, một đầu đề chỉ có một nghĩa duy nhất đối với cô, đó là: thảm họa. Meg ngồi sụp xuống ghế ngó màn hình trừng trừng. Với lời quảng cáo như thế chốn này chắc chắn đầy rẫy những đôi lừa. Những cặp kết hôn. Những chuyện Gianni không muốn biết. Meg đóng máy lại, chậm rãi băng qua phòng ngủ, tiến về phía nhà tắm. Gianni đang ở trong phòng ướt nhẹp. Thay vì chui vào vòi tắm cùng anh, cô dừng lại phía bên ngoài, nghĩ ngợi. Chỉ khi anh tắt vòi hoa sen mà cả hai yêu thích, anh mới nhận ra cô đang nhìn mình. Anh chặc lưỡi. Âm thanh nho nhỏ nhưng đầy vẻ nam tính, gợi tình, như châm ngòi cơn hưng phấn của cô khi anh hỏi khẽ, “Em không thể đợi anh được sao, cô em xinh đẹp?”

Gianni bước tới và choàng tay quanh người Meg, ép chặt thân hình còn ướt dẫm lên chiếc áo ngủ mỏng manh của cô, chẳng mấy chốc người cô cũng ướt nhẹp. Meg nhận ra phần đàn ông của Gianni đang bùng lên nhựa sống một cách sung sức dưới vùng bụng phẳng lì mịn màng của cô, cô run lên. Thật thoải mái và thích thú khi tạm thời quên đi thực tại và để anh bế cô vào giường lại, nhưng cô cảm thấy cần phải hỏi anh trước đã.

“Gianni... anh đến Madeira lần nào chưa?” Cô hỏi giữa muống và nụ hôn của anh.

“Ừm...nhiều không đếm xuể,” Gianni thì thào trong làn tóc cô.

“Và anh thích nó chứ?”

“Ừm,” câu trả lời của anh ồm ồm, nhưng những cái vuốt ve thì khác hoàn toàn. Meg như tan ra khi anh nhắc cô lên, ôm chặt trong vòng tay mình. “Em sẽ hoàn toàn có cảm giác như đang ở nhà, *tesoro*. Với em, đó sẽ là nơi rất giống khu rừng hoa ẩm áp và những cơn mưa như ở Anh quốc.”

“Ở đó không có gì làm anh phải... bận tâm chứ?” Meg nhấn mạnh, nghĩ tới những đôi lứa hợp pháp hạnh phúc bên nhau. Gianni cẩn thận bế cô về phòng ngủ của anh. “Không, không hề. Nếu mưa có cản bước ta ra ngoài, thì ta sẽ tìm được thú vui khác ở trong nhà thôi...”

Sau một hồi lâu, khá thoải mái, anh thể hiện cho cô thấy chính xác anh muốn nói gì. Meg quên bém nghi hoặc và hoàn toàn chìm đắm trong màn vuốt ve mơn trớn đầy thích thú của anh. Cuối cùng khi thiếp đi trong vòng tay anh, cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Lát sau, cô thức dậy, nghe tiếng động của nhân viên trong phòng ăn phía xa phòng ngủ. Meg vươn tay tìm Gianni và thấy mình nằm một mình. Nghe giọng nói phát ra từ phòng chính, cô để chân trần bước ra cửa phòng ngủ. Một xe đầy đồ ăn sáng rỗng không đang được đẩy đi, Gianni đang đứng phía cuối phòng khách trên lầu, xoay lưng ra cửa chính. Bóng in trên ban công chan hoà ánh nắng, anh đang cười khoái trá trong điện thoại đi động.

“Tớ chắc là cô ấy sẽ đích thân kể cho cậu nghe. Cô ấy tốt nghiệp đầu danh sách đấy,” Meg nghe anh đang nói chuyện với ai đó bên kia điện

thoại.

“Chẳng có gì ngăn nổi cô ấy. Cứ nhìn tớ mà xem, tớ chưa bao giờ tham gia thi cử lần nào trong đời mình. Nhưng chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì. Nỗi ám ảnh của cha tớ đã dẫn đến sự việc này. Lỗi cũng tại ông ấy. Ừ, tớ biết, tớ biết! Thật không thể tin nổi phải không?”

Meg hầu như không tin vào tai mình. Gianni đang nhạo báng cô. Tệ hại hơn, anh lại nhạo báng chuyên môn của cô, sau lưng cô, với một người xa lạ.

Cơn giận dữ sôi sùng sục trong mạch máu Meg. Từ nụ hôn đầu tiên giữa hai người, cô đã chuẩn bị tinh thần là sẽ mất anh vì một phụ nữ khác. Đây thật quả là một sự phản bội không ngờ. Anh không tôn trọng nghề nghiệp của cô. Anh chế giễu công việc của cô. Chính xác là thế. Vậy là hết.

Meg lao tới như cơn bão để giáp mặt anh, hỏi cho ra lẽ. Nghe tiếng động, anh quay lại, cười toe toét.

“A, *scusi* [*Xin lỗi (tiếng Ý)*], Chico, có người lên... một người rất quan trọng...” Gianni cố ý nói thêm. Ánh mắt tán dương nhìn khắp người cô, từ dưới lên trên khi cô tiến lại. Đến khi nhìn được vào khuôn mặt cô, nụ cười trên môi anh vụt tắt.

“Ciao [*Chào (tiếng Ý)*].” Gianni buông một tiếng cộc lốc vào điện thoại rồi tắt máy và quăng nó sang một bên. “*Cara mia* [*Em yêu (tiếng Ý)*], sao thế? Có chuyện gì không ổn à?”

“Là anh đó! Tôi đã nghe thấy anh hạ nhục tôi!” Ánh mắt cô tóe lửa.

“Hồi nào?”

“Trên điện thoại ấy, mới tức thì đây thôi!”

“Ôi, ra là chuyện đó.” Gianni mỉm cười thoải mái, nhún vai bước tới ôm cô vào lòng, nhưng Meg không định chiều ý anh, cô lùi lại. Gồng người lên vì giận dữ, cô siết chặt nắm đấm một cách bất lực.

“Sao anh dám nói về công việc của tôi như thế chứ?”

Gianni không định đôi co với cô. Anh bắt đầu đi về phía ban công. “Bàn ăn đã dọn ngoài này. Đến đây ăn sáng dưới ánh nắng mặt trời đẹp đi.” Giọng điệu hoà giải của anh chỉ làm Meg điên tiết thêm.

“Đừng có đánh trống lảng! Tôi lo liệu mọi thứ trong vườn hoa và đã gặt hái được thành công kể từ khi tôi đến đây. Anh vẫn thường nói với người ta về công việc của tôi như thế nó chẳng là cái thá gì hết vậy sao?.”

Mắt anh đỏ ngầu như hai ánh đèn laser. “Chính cô mới là người vội vàng nói như thế. Tôi chỉ lặp lại những gì chính miệng cô đã nói, nói thường xuyên trước đây.”

Meg cố hít mấy hơi thở thật sâu và đều đặn. Nhưng vô hiệu. Những lời nói của cô vang lên run rẩy trong cơn giận bị kìm nén.

“Tôi không để mất từng ấy năm trời ở đại học mà chẳng được gì.”

“Cô được đấy chứ, như cô luôn muốn nhắc nhở tôi rằng cô đã học để lấy được cả mớ bằng cấp và cả dây huy chương thành tích gắn tên cô,” Gianni thản nhiên đáp lại.

“Chính những thứ đó đã mang tới cho tôi công việc này đấy!”

Vẻ mặt Gianni không hề nhượng bộ, anh lắc đầu. “Không, cô có việc này vì đã gây ấn tượng với cha tôi. Lúc ấy cô biết cô đang nói gì và cô có tầm nhìn xa. Đó là thứ duy nhất đảm bảo cho cô công việc, Megan à. Có thể trình độ cô cũng chẳng khá gì hơn tôi cả. Nhưng mình có cùng mục tiêu, tôi và cô. Đó là nhìn thấy mảnh đất Castelfino trở nên trù phú và mang lại lợi nhuận nếu khả thi. Tôi muốn đạt được mục tiêu bằng cách mở rộng kinh doanh rượu. Cô tiếp cận nó ở một khía cạnh khác. Tôi đã không hề nghĩ đến mặt tiêu khiển và khách tham quan cho đến khi cô bắt đầu tái thiết kế khu vườn. Một việc làm, mà nếu tôi không muốn bắt tay với cô thì xin nhớ cho rằng nó đã lụi tàn theo cái chết của cha tôi và châm hết rồi.”

“Vậy là anh đã thừa nhận,” Meg nổi đóa. “Anh chẳng hề tôn trọng tôi. Anh cười cợt tôi, từng phút từng ngày. Tôi ở trên giường như một chiến tích tình trường của anh, rồi ra ngoài vườn để anh đùa vui. Tất cả chỉ là chơi thôi chứ chẳng có ích gì, phải không? Đến lúc anh lấy vợ, thì tôi lại biến thành một trong những nhân viên lao động tay chân của anh, một người thừa đất giá!”

Meg cuống điên băng qua Gianni và bắt đầu chộp lấy mớ áo quần, giày dép vứt lung tung suốt đêm ân ái. Gianni giơ tay lên ngăn cô lại, cố làm cô hạ hỏa, trong khi ấy Meg điên tiết mặc áo quần vào. “Em phải bình tĩnh lại, Megan. Mình cần có thời gian suy nghĩ kỹ trước khi nói ra những điều sẽ khiến mình hối tiếc. Để anh đi pha nước cho em tắm và đốt vài ngọn nến hoa hồng oải hương đặc biệt của em...”

“Đừng làm tôi bực mình. Anh sẽ không có cơ hội dùng những lời đường mật đó để lôi tôi vào giường anh nữa đâu, Gianni. Chấm hết. Tôi đi đây!”

Gianni trân trối nhìn cô, không tin nổi những điều vừa nghe. “Em muốn đi khỏi lâu đài Castelfino, bỏ lại tất cả những gì mình đã có với nhau

sao?” Meg lao ra cửa, tay anh nhanh như cắt ôm chặt cô lại. “Em thật là điên.”

Meg cố giằng khỏi tay Gianni, điên cuồng vùng vẫy để thoát ra. Cô muốn trốn chạy thật xa khỏi anh để những kỉ niệm về khoảng thời gian tươi đẹp bên nhau sẽ không thể len lỏi vào tâm trí cô và làm cô thay đổi ý định.

“Em làm sao vậy hả, *donna* [*Quý cô (tiếng Ý)*]?” Gianni thả cô ra cùng những lời giận dữ. Anh bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, nhìn cô trừng trừng. Chẳng phải vì cơn giận dữ của anh bị khơi mào mà vì khao khát muốn dứt khoát với anh để tâm hồn được thanh thản buộc cô phải tuyên bố rõ ràng.

“Vấn đề của tôi xưa nay vẫn vậy,” Cô trả lời ngang bướng. “Tôi đến đây để làm việc chứ không phải làm nhân tình của anh. Tôi không muốn về nhì trong cuộc thi nhan sắc lịch sử ở lâu đài Castelfino này.”

“Tôi không hiểu ý cô. Có thứ gì tốt hơn cuộc sống cùng tôi và rừng rinh tiền như hiện nay?” Gianni nhún vai. “Đúng là đàn bà! Tất cả đều cùng một giuộc. Nhưng đặc biệt không ai qua được bà ấy.” Anh trở tay về phía tấm chân dung to bằng kích thước người thật treo trên tường dãy phòng của anh. Đó là bức hình của cha anh khi ông còn trẻ, đứng bên cạnh một phụ nữ đẹp nhất mà Meg từng thấy. Bà có đôi mắt mời gọi của Gianni và mái tóc đen nhánh mà anh đang sở hữu. Thân hình bà phủ đầy vàng và kim cương lấp lánh. “Choàng lên người đồ của Dior, oản mình vì những thứ châu báu của dòng họ Bellini, mang bầu lồi... thế mà bà vẫn thấy chưa đủ. Cha tôi cung phụng bà la mọi thứ mà bao nhiêu phụ nữ khác ao ước. Nhưng đáp lại, bà ta biến cha tôi thành một gã ngu ngốc, làm ông điên dại, làm ông đau đớn về thể xác lẫn tinh thần. Thế thì làm sao tôi có thể nghĩ rằng cô khác loại phụ nữ ấy? Tiếp đi, hãy nói đi! Cô còn muốn thứ gì nữa từ tôi nào, Megan Imsey?”

Meg cảm thấy mạch máu não của mình căng ra. “Thứ duy nhất mà anh không thể mang lại cho tôi,” Meg nói khẽ. “Sự tôn trọng và sự đảm bảo”

“Ôi trời ơi! Đây là thế kỷ XXI rồi, cô ơi!” Gianni quay ngoắt đi, đứng trước dãy cửa sổ với vẻ mặt tức tối thấy rõ. “À nào cũng muốn điều đó cả. Đối với tôi thì chắc chắn họ càng muốn có nó. Cô có thân xác tôi bất cứ khi nào và bất cứ nơi đâu cô muốn. Không có gì khác nữa. Ngay từ đầu tôi đã nói rõ cho cô biết rồi mà. Sự thỏa thuận ấy có gì không ổn nào? Cô là người kinh doanh dày dạn kia mà, Meg. Hẳn là cô đủ sức nhận ra mình đang đang vứt đi một cuộc sống tốt đẹp hơn cả mong đợi mà không nơi nào có được ngoài nơi này. Trở thành tình nhân của tôi, cô sẽ có tất cả từ tôi. Tin tôi đi.”

Không. Không phải là tất cả! Meg gào thét trong lòng, tim cô tan nát. *Em muốn anh sống thực với chính mình, trở thành một người không bao giờ anh chấp thuận trở thành - thuộc về em, chỉ riêng em mà thôi.* Ý nghĩ đó như những mũi gai nhọn tước xé lời cô. “Cuộc sống này cần nhiều thứ quan trọng hơn là vui vẻ hưởng thụ, Gianni à!”

“Vui vẻ hưởng thụ như chúng ta chia sẻ đây á?” Nhận ra giận dữ cũng chẳng làm Meg thay đổi ý nghĩ, Gianni dịu giọng ra vô nuôi tiếc. Thay vì bực bội đi đi lại lại, anh nói bóng gió. “Anh không nghĩ vậy, mà em cũng không nghĩ vậy, em biết rõ sự thật là như thế Em là tình nhân của anh, Meg. Đó là một ân huệ mà bao nhiêu phụ nữ mơ ước. Hãy nắm bắt cơ hội sống hạnh phúc trong khi em có thể làm được!”

“Không... không... em cần sự một sự đảm bảo. Em không giống như anh - em không nên chỉ nghĩ đến bản thân mình.” Meg nói, run rẩy vì cố giữ giọng bình thường. “Cha mẹ em ở quê nhà phụ thuộc vào em. Em không thể làm họ thất vọng, Gianni. Họ tự hào về em và cách làm việc của em. Còn anh thì không, không một chút nào, đừng cố làm gì để rồi giễu cợt. Nghe cách anh nói chuyện với bạn anh cứ như công việc của em chẳng

khác nào cái thú làm cho mình bận rộn những lúc không làm ấm chăn chiếu của anh. Em không thể ở đây khi biết rằng anh nghĩ như vậy. Em sẽ mất hết lòng tự trọng nếu tiếp tục ở đây.”

Ánh mắt muôn vàn cảm xúc của cô chạm vào anh. Sau một thoáng do dự, Gianni vòng lay ôm vai cô và siết chặt như dỗ dành. Như vậy là quá đủ rồi. Cơn cuồng nộ vẫn còn trong lòng, Meg bật khóc nức nở, khóc vì giận dữ và nhục nhã.

Giọng Gianni trở nên hoà nhã và đầy cảm dỗ. “Không, không phải như thế đâu. Mình làm việc tốt với nhau mà Meg. Mục đích và phương thức của chúng ta sẽ bổ sung cho nhau. Nó sẽ phù hợp như những mảnh ghép trong bộ ghép hình. Anh sẽ cố gắng hết sức và làm bất cứ chuyện gì để em được hạnh phúc và để giữ được em ở đây. Ra giá đi - sao cũng được. Anh không muốn mất em.” Anh đặt tay lên vai Meg và nhìn cô, khe khẽ gật đầu nhấn mạnh lời nói. Không có dấu hiệu nào đáng ngờ về sự nghiêm túc ấy trong đôi mắt anh. Đây quả là một cú sốc cho Meg, cô cố ngăn những giọt nước mắt chực tuôn ra và ngó anh trừng trừng.

“Anh không muốn mất ư?”

“Tất nhiên là không! Em là nhân viên ưu tú nhất ở Castelfino.” Tinh thần cô phần chần trở lại. Nhưng niềm hoan hỉ ấy chẳng được bao lâu khi anh để thêm một câu khó ưa “ Và em nhận được rất nhiều lợi lộc nữa, *tesoro!*”

Meg như chết cứng, gượng dậy và nói lỏng vòng tay anh ra, “Nhân viên ưu tú rồi thành tình nhân tuyệt vời, phải không?”

“Hiểu sao cũng được,” Gianni nói, kèm theo một nụ cười khêu gợi. Khi thấy Meg vẫn không nép vào người anh như lẽ ra cô phải thế, anh kéo

cô vào lòng, rồi đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh không muốn mất em,” anh dịu dàng lặp lại.

“Với tư cách gì?” Meg hỏi, giọng đanh thép và lạnh lùng.

“Để anh nghĩ xem...”

Những ngón tay Gianni mơn trớn đôi gò má Meg rồi lần xuống cổ, như vô tình lọt vào giữa đường viền cổ áo ngủ mỏng manh và làn da của cô. Ngay lập tức, Meg nhích xa ra, rời khỏi vòng tay của anh. “Anh cứ ở đó mà nghĩ ngợi tiếp, tôi đi thay đồ đây. Sau đó tôi sẽ đi thông báo cho mọi người biết quyết định ra đi.” Giọng cô lạnh lùng, không chút tình cảm. Gianni không cản cô, nhưng giật mình tỉnh lại ngay tức thì. “Sao em phải vội như thế?”

“Bởi vì nếu ở lại đây, anh sẽ cố tìm cách làm tôi thay đổi ý định. Tôi không muốn điều đó xảy ra. Tôi muốn chữ ký của anh để tôi đi, càng sớm càng tốt.”

“Ồ, cô biết rõ về tôi thế!” Gianni bật cười.

Lúc đó, Meg biết rằng không thể thay đổi ý định được nữa. Cô đã thuyết phục anh lần cuối rồi, và sẽ không bao giờ cho phép mình đề cập chuyện này với anh một lần nào nữa. Nếu để anh phá vỡ thành lũy của cô một lần nữa, cô sẽ mãi mãi đánh mất bản thân. Chuyện đó không thể xảy ra được.

“Tạm biệt, Gianni.” Meg nói, tay đã đặt trên nắm xoay cửa.

Gianni băng qua phòng chỉ với hai sải chân, anh vịn chặt cửa lại, không cho cô mở.

“Không, em phải ở lại.”

Có gì đó gào thét trong Meg. Sao Gianni lại có thể kéo dài sự tra tấn đối với cô như thế chứ? Anh không khác gì một con mèo đang vờn chuột, cho cô hy vọng để rồi giật phăng nó đi.

“Em làm điều này là tốt cho anh thôi, Gianni.”

Gianni phá lên cười, tiếng cười vang dội khắp phòng. “Đừng cố hủ như vậy chứ, *tesoro!* Anh hy vọng là em không mong đợi sẽ có lại cuộc sống với cha mẹ mình như trước kia. Em luôn nói với anh rằng công việc làm ăn của họ đang phát đạt từng ngày. Thành công ấy ắt hẳn có được là bởi họ vẫn tiếp tục những kế hoạch kinh doanh mà em đã vạch ra cho họ. Nhưng họ không cần em ở đó nữa. Hãy ở đây với anh, Meg à! Mọi thứ ở Anh đã thay đổi. Cha mẹ em là những người đã trưởng thành, họ tự xoay sở được mà không cần đến em từ thuở em chưa chào đời kia. Họ sẽ chẳng hài lòng khi phải đón em trở về sống chung đâu, bởi họ nghĩ em đã có một cuộc sống mới ở đây rồi.”

Những lời nói đáng kinh ngạc ấy lẫn át cả nỗi sợ lìa xa, Meg nhìn anh sửng sốt. “Sao anh có thể nói như thế hả?” Giọng cô nhỏ như tiếng thì thầm nhưng đầy băng giá. “Đúng là cũng không có gì ngạc nhiên khi anh chỉ thích chơi bời, bởi anh luôn nghĩ cha mẹ như là một thứ gì đó sẽ chấm dứt khi con cái đã đủ lông đủ cánh. Nếu cha anh nghe được chắc không thể ngậm cười nơi chín tuổi vì có đứa con nối dõi này đâu.”

“Đừng động chạm đến cha tôi!” Anh nạt. “Ông ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này cả. Mỗi quan tâm duy nhất của ông ấy dành cho tôi là liệu tôi có cưới được cô vợ trung thành và đáng tin cậy, khác với người phụ nữ ông đã chọn cho mình không thôi. Nhưng tôi thấy ả nào cũng đào mỏ cả.” Những lời sau cùng của Gianni nghe bất cần và cay đắng. Lúc trước giọng

nói của anh làm Meg sợ hãi, nhưng bây giờ uy lực đó không còn nữa. Meg chậm rãi lắc đầu.

“Vậy thì tôi thật sự tiếc cho anh, Gianni. Thảo nào anh ‘dị ứng’ với phụ nữ như vậy. Chắc hẳn cuộc đời anh đã bị hủy hoại theo một cách nào đó, từ rất lâu rồi.” Cô nhìn anh chăm chăm, cố gắng hết sức để củng cố niềm tin rằng cô sẽ hạnh phúc hơn khi từ bỏ cuộc sống có anh mà không có gì là chắc chắn. Giọng anh đầy vị đắng chát, vị đắng của những trái ô liu non khi anh phóng tia nhìn nanh nọc về bức chân dung gia đình mình. “Đấng sinh thành của tôi đã làm tôi không còn khả năng yêu thương ai đó và làm cho mình được yêu.” Anh như cố ý xoáy mũi dao vào lương tâm cô.

“Em đi đây, Gianni!” Meg nói, cố giữ giọng nói bình tĩnh.

“Làm như vậy là phạm sai lầm lớn đấy.”

Meg buộc tim mình cứng rắn và đặt tay lên chốt cửa. “Đó là những gì anh nói thôi. Nhưng em thà phạm sai lầm mà được tự do trong một thế giới thực còn hơn là bị nhốt trong một thiên đường khô khan như thế này.”

“Megan... Meg...”

Tiếng gọi hối tiếc của Gianni giờ nghe sao xa lạ, Meg phải xcm xét liệu nó có chất chứa sự chân thành trong ấy không? Nhìn ngấm anh chỉ làm cô thêm đau đớn, suy sụp. Trong chốc lát, có gì đó le lói trong ánh mắt anh đủ để cô nhận ra đây là nỗi thống khổ. Rồi anh lùi bước, thở dài trong nỗi tuyệt vọng.

“Tốt, đi đi. Làm những gì cô thích, chỉ có điều đừng nói lời tạm biệt với tôi, Meg.” Ánh mắt anh cho thấy rõ ràng anh thật sự muốn thế. “Bởi vì giữa hai ta không thể nào có chuyện *au revoir* [*Tạm biệt (tiếng Pháp)*].”

Chúng ta là của nhau. Nếu tách ra chúng ta sẽ là hai nửa. Chúng ta chỉ là một khi ở bên nhau.”

“Nó chỉ ở trong tâm trí của anh, có lẽ thế.” Meg nói khẽ, và nói thêm với chính mình, nhưng không phải trong trái tim anh...

“Đây không phải là nơi tốt nhất sao?” Dựa vào tường, Gianni lơ đãng nhìn cô mở cửa. “Đây là nơi trú ẩn bí mật, cuộc sống có ngọt ngào hay không là ở nơi ấy.” Meg cúi đầu và bỏ chạy. Cô chạy thẳng về ngôi nhà nhỏ trong vườn hoa, không cần biết ai nhìn theo. Cô không dám dừng lại bởi lo sợ cơn sóng cảm xúc trong lòng sẽ kéo cô trở về vòng tay anh.

“Đừng lo, Meg à. Em luôn luôn được đón nhận ở đây” Giọng Gianni còn văng vẳng bên tai, theo cô ra sảnh trên và xuống tận những bậc thang lát đá hoa. “Em sẽ quay về, và anh sẽ ở đây. Đợi em...”

Giọng nói của anh thật quyến rũ. Khi nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ được nghe lại lần nữa, Meg đau đớn như rời từng khúc xương. Nhắm nghiền đôi mắt chống chọi nỗi thống khổ, không muốn mình mềm yếu, cô tiếp tục chạy.

Tám

Meg phải liên tục nhắc nhở bản thân rằng cô đã hành động đúng, để chống cự bản năng đang thôi thúc cô ở lại. Cô biết việc trở thành tình nhân của Gianni thất bại ngay từ đầu. Rồi thế nào nó cũng kết thúc, ngay khi anh tìm được cho mình một cô vợ. Cô đã không nhận ra chẳng có gì là tốt đẹp khi tự mình dấn vào nghiệp chướng, về đến ngôi nhà trong vườn, cô viết đơn xin thôi việc. Đây không chỉ là công việc, mà còn là cả cuộc đời cô, nhưng giờ đều kết thúc cả. Cô vốn không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ mất Gianni, nhưng khi nghe được anh xem thường cô thế nào, cô thấy dễ dàng quyết định hơn, mặc dù chỉ là hơi dễ.

Meg muốn đi ngay tức khắc, nhưng không nỡ bỏ rơi đồng nghiệp khi công việc còn bẽ bộn. Cô làm hết khả năng của mình để tặng lời Gianni. Nhưng gần như vô vọng. Anh đã chuyển hầu hết những thú vui trong công việc của mình vào văn phòng trong lâu đài, vì vậy anh hiếm khi rời khỏi Castelfino trong những ngày này. Anh đã thấy được niềm vui ở nhà với Meg hơn là rong ruổi khắp chốn, cho đến khi cô quyết định thôi việc. Nếu như mỗi quan tâm công việc không giữ chân được anh thì cô đã hoàn toàn thất vọng. Meg đã biết tương lai anh không thể nào đảm bảo được cho cô. Giá mà cô anh chấp nhận thì cô đâu có yếu mềm và đâu phải cố gắng để tránh né anh. Phải nấp qua một bên hay vội vã bỏ đi mỗi khi nghe tiếng bước chân anh thật là tồi tệ. Nhưng mỗi lần làm như vậy, cô lại tự tra tấn mình bằng cách lén nhìn anh cho đến khi anh mất hút.

Ngày 12 tháng Mười một là ngày làm việc cuối cùng của cô. Meg đánh dấu nó bằng cách khoanh một vòng tròn màu đỏ trên bất kỳ cuốn lịch nào trong tầm mắt. Nó nằm chình ình trên trang giấy như một con nhện đang chực chờ nhào xuống. Cô cố nhìn nhận nó như là ngày đầu tiên trong

cả cuộc đời đang sang trang mới của mình. Nhưng vô vọng. Nó chỉ báo hiệu cho kết thúc chuyện tình hạnh phúc ngắn ngủi của cô và Gianni. Ý nghĩ đó làm thời gian như trôi nhanh hơn. Lúc nào thân thể cô cũng trong trạng thái điên cuồng. Cô sống trong tình trạng ham muốn không ngừng, khao khát Gianni nhưng lại sợ kết cục không tốt đẹp. Rồi một ngày những chuyện không hay cũng đến. Hôm ấy, Meg đang cắt hoa, vì thao thức gần hết đêm để nghĩ về Gianni, cô mệt mỏi và không còn tỉnh táo để cảnh giác. Gianni tha thân đi, đến sau lưng Meg mà cô không hay biết gì. Điều đầu tiên cô nhận ra là cảm giác tuyệt vời của đôi tay vòng qua eo mình. “Megan...”

“Không!” Meg nhảy sang một bên như con linh dương. Muốn tránh những cái vuốt ve của anh phải cần đến một hành động quyết liệt. May sao tay cô bện ôm cả đồng hoa cúc vùng Monte Cassino, cô nhanh chóng giở đồng hoa vào giữa hai người.

“Sao vậy?” Khó chịu trước phản ứng của Meg, Gianni cau mày. Nhưng thái độ của anh cũng chẳng thể xoá tan cơn sóng khao khát trong lòng Meg.

“Kh... không có gì. Anh làm tôi giật mình, thế thôi.”

“Nghĩa là chúng mình lại có thể làm bạn với nhau đúng không?”

Với nụ cười chết người nở ra môi mọc trên môi Gianni bắt đầu tiến về phía cô.

“Không! Em xin lỗi... điều này thì... làm ơn đừng, Gianni...”

Phải chiến đấu với bản năng để không lao vào vòng tay Gianni, Meg kéo bước chân lui lại và tránh xa anh ra. Muốn tâm hồn mình được bình yên, cô không nên rơi vào cạm bẫy đầy cám dỗ của anh lần nữa. Mặc dù từ

Gianni toát ra hình ảnh một người đàn ông hiện đại lý tưởng, nhưng từng sợi cơ, thớ thịt trên người anh đều có nguồn gốc quý tộc. Khi nào Gianni quyết định đã đến lúc cần người nối dõi, Meg biết anh sẽ xem cô không khác gì một chương ngại vật.

“Chúng mình cần gì phải như thế này chứ, Meg!” Gianni nói, bóng mây thất vọng giăng ngang mắt anh.

“Không, cảm ơn anh. Mọi sự thay đổi rồi. Anh đã cho thấy rõ ràng mọi cảm nhận về tôi cũng như vai trò của tôi ở đây. Và chẳng, biết đâu khi tôi quay về thăm cha mẹ, cha tôi phải vào bệnh viện lần nữa, mẹ tôi phải chăm sóc, thì họ sẽ cần đến tôi. Hãy thử nghĩ xem anh có cảm giác như thế nào khi không gặp được cha mình lúc ông nằm viện.”

Trước lời nói đáng sợ ấy, mặt Gianni tối sầm lại, anh lùi ra xa cô.

“Vâng, tất nhiên rồi.”

Từ ánh mắt Gianni, Meg cố phân tích để nhận ra mình đang ở trong tình huống nào. Qua những chuyện đồn đại, cô biết được một thực tế rằng giới quý tộc thường có mối quan hệ nhân ngãi với nhân viên của mình. Gianni đã nhạo báng cô về dự án vườn hoa bởi thực ra anh chỉ muốn dụ cô lên giường thôi. Giờ thì cô hiểu rồi. Nhận thức ấy còn đau đớn hơn phải chịu đựng cơn giận của Gianni. Thế nên cô cần thoát khỏi nơi này, trở về nước Anh càng sớm càng tốt.

*

* *

Tuần thứ hai của tháng Mười một, thu sang. Gianni đứng xoay lưng lại với bàn làm việc, tay chống nạnh, nhìn ra bầu trời. Hôm nay thời tiết tốt. Những đám mây như màu nước cuộn cuộn bay ngang đỉnh đồi xa xa trên

vùng đất Castelfino. Đã bao đời gia tộc anh đón những ngọn gió từ phương bắc. Gianni, Bá tước vùng Castelfino chưa bao giờ biết sợ hãi. Nhưng bây giờ anh lại khiếp nhược khi nghĩ đến mùa đông, nó khiến tim anh lạnh lẽo. Ngọn gió lạnh giá từ dãy núi Alps tràn xuống không còn là điều duy nhất trong tâm trí anh nữa. Anh thông thả quay lại bàn nhìn vào tờ giấy mở toang nằm trên bàn làm việc. Nét chữ tròn trịa, rõ ràng của Meg phủ đầy trang giấy. Đó là đơn xin thôi việc của cô. Đọc lại một lần nữa, anh gần như mỉm cười. Thay vì kiên quyết chia tay, cô lại thêm vài lời cảm ơn về tất cả những sự giúp đỡ và ủng hộ cũng như những kinh nghiệm tuyệt vời mà cô có được trong thời gian làm việc ở lâu đài.

Gianni liếc sang điện thoại, chớp lấy nó một cách máy móc. Nhưng rồi anh nghĩ lại và ngồi sụp xuống ghế, vẽ suy tư. Những nhân viên khác rất hạnh phúc dù chẳng ai được anh quan tâm đặc biệt, lại sao Meg không thể nhận thấy điều đó khi cô có nó trong tay chứ? Anh đã gợi ý rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì để giữ cô bên mình. Anh dụ dỗ cô thế nào cũng chẳng được. Cô vẫn làm việc cật lực như mọi khi thay vì cố biến mất khỏi nơi này. Bóng dáng của cô vẫn còn ở mọi nơi, trong những bình hoa nghệ thuật trang trí ở các phòng và trong cả chiếc giường lạnh lẽo của anh khi đêm đến. Anh đã vài lần ép bản thân đi một vòng khu vườn để tìm cô. Anh nói với nhân viên của mình rằng, anh làm như thế là vì anh cần phải chắc chắn cô đã có kế hoạch rõ ràng cho người tiếp quản. Chẳng phải là anh không nỡ đăng tin quảng cáo tìm người cho vị trí này mà bởi vì anh biết rằng chẳng ai làm được như Meg cả. Những người làm vườn của lâu đài Castelfino có thể sẽ thấy chán nản và tất cả những mối quan tâm của anh cũng chính là những gì họ khao khát. Vườn hoa nhà kính và những luống hoa sẽ trở thành những kỉ niệm đau đớn về Meg ngay khi cô ra đi. Có vài lần, sau khi tìm đồ con mắt, anh cũng gặp được Meg, nhưng cô không bao giờ ở một mình. Cô không giải tán nhân viên và cứ giữ khoảng cách an toàn đối với anh. Mỗi lần cô chỉ cho anh tất cả những hồ sơ và dữ liệu trong máy tính mà không có một chút cảm xúc gì, Gianni không thể nào phá bỏ rào cản cô dựng lên, không thể nào làm cho cô hiểu được rằng cô đã sai. Dùng chiêu quyến rũ

cô giờ không còn tác dụng nữa. Dù anh cố thả một câu nhận xét thật chậm rãi hay nhướn đôi mày trên chọc nhằm tìm kiếm một nụ cười thì anh cũng chỉ nhận được một phản ứng duy nhất: Meg đã trở thành một cô gái có gương mặt vô cảm cùng những ngón tay lạnh như băng.

Một đàn bồ câu trắng tung cánh bay ngang sườn đồi phía xa trong sắc thu vàng. Gianni hầu như không chú ý gì đến chúng. Giờ phút này anh chỉ biết ôm chiếc điện thoại, tra dầu cho những bánh xe thương mại và nâng niu từng phút trong công việc. Dù anh đang lãng phí thời gian với một bức thư mà chỉ cần viết trong hai giây và có thể vứt đi một cách dễ dàng. Chộp lấy lá thư, anh đưa nó vào máy hủy giấy - nhưng có gì đó ngăn anh lại. Anh cần phải kết thúc chuyện này. Nó không phải là điều dễ dàng diễn đạt bằng lời trên một trang giấy trắng bình thường. Từ sâu thẳm trong lòng mình, anh cần rửa sạch vết thương niềm kiêu hãnh của anh do Meg gây ra. Nó không được phép mừng rỡ. Chỉ còn 24 giờ nữa là anh sẽ bay qua Đại Tây Dương và khoảnh khắc này sẽ tan biến.

Gianni lại đứng lên, đi khắp phòng trong cơn giận dữ. Những chiếc kệ đầy đồ vật trang trí hấp dẫn cũng chẳng thể nào thu hút được anh. Anh nhắc đồ chặn giấy bằng thủy tinh với muôn vàn hoa li ti lên, vân vê những đường nét uốn lượn trên một bức tượng nghệ thuật hiện đại, nhưng những thứ xinh đẹp này cũng không khơi gợi được hứng thú. Tất cả những gì anh có thể nghĩ lúc này là khoảng trống mà Meg đã để lại trong lòng anh khi cô rời bỏ anh. Hệ thống liên lạc của anh vang lên, nhưng anh dập tắt ngay lập tức. Anh thả hai bàn tay lên bàn làm việc một cách bực dọc. Meg gần như đã phá tan tành mọi thứ, không khác gì mẹ anh trước kia. Nhưng Meg là một phụ nữ thông minh, sao cô không thấy được một công việc bền vững ở đây cùng lợi ích từ việc là tình nhân của anh sẽ mang lại cho cô một cuộc sống đầy đủ vật chất mà cô không thể tìm được ở nơi khác chứ?

Chỉ vì cái ý nghĩ về sự ràng buộc lạc hậu kia mà cô sẵn sàng vứt bỏ tất cả...

Gianni đứng dậy, hai tay buông thõng với vẻ tức tối. Cuộc đời chỉ mới có một phút suôn sẻ thì Meg đã làm cho tượng đài kiêu hãnh của anh tan hoang và để lại những tàn tích khắp nơi. Buộc tội anh không có khả năng thực hiện những ràng buộc là một chuyện đã đành, lại còn buộc tội anh phá hỏng cuộc đời, những lời ấy như làm tiêu tan khả năng gượng dậy của anh. Thậm chí cô còn không cho anh quyền được trả lời nữa. Kể từ dạo ấy, cứ mỗi lần anh đến gần để nói chuyện là y như rằng không phải lúc. Anh luôn quay bước đi cùng với niềm an ủi của cô rằng mọi thứ đều tốt đẹp, kể cả những phản ứng của anh. Anh thấy mình như bị cô lôi kéo mà không biết được chính xác cô đã làm như thế nào.

Niềm an ủi về sự hiện diện liên tục của Meg bên anh lại là hạnh phúc ngọt ngào xen lẫn đắng cay khó quên. Anh nhăn mặt, không hiểu làm thế nào cô lại tìm thấy điểm mềm yếu và nhân nhượng trong anh kia chứ? Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại sở hữu phẩm chất đó. Đây là lần duy nhất anh ngừng tìm kiếm một người khác để thực hiện một cuộc chinh phục mới. Anh muốn người mà anh chưa chinh phục được. Được sống một cuộc đời vương giả, tiền bạc rủng rỉnh cùng với một phụ nữ thông minh, chỉ biết nghĩ đến công việc sẽ cho Gianni một cuộc sống trọn vẹn. Anh không vội gì phải buông xuôi.

Hôm sau, anh chuẩn bị ra sân bay, kiên quyết tự lái xe đến đó mà không gì ngăn cản được. Anh sẽ phải lái hai mươi dặm. Anh giật phanh tay của chiếc Ferrari, tiếng ken két làm mấy con bồ câu giật mình bay khỏi ngọn cây, anh băng qua lối xe chạy vào ngôi nhà nhỏ trong vườn làm sỏi kêu rào rào. Chưa có phụ nữ nào rời bỏ anh khi tình cảm đang còn mặn nồng. Megan Imsey sẽ không đánh dấu lần đầu tiên trong đời anh được đâu.

Chiếc ô tô thuê của cô đậu ở bên ngoài. Phải kiểm chế tò mò muốn xem xét mấy vết móp méo trên chiếc xe, anh tiến thẳng về cửa trước, nhắc

vòng sắt gỗ cửa màu đen nặng trĩch lên, rồi đập mạnh xuống.

Không thấy động tĩnh gì. Gianni cảm thấy sau gáy mình nóng ran bởi hàng tá cặp mắt tò mò đang rình mò theo dõi từ trong nhà cho đến ngoài sân. Anh không quan tâm. Bao nhiêu nhân viên của anh nhìn thấy chuyện này cũng không thành vấn đề. Anh mà có làm gì thì chuyện đó sẽ lan đi khắp lâu đài chỉ trong vài giây. Mà nó cũng có nghĩa chuyện đó sẽ được điền thêm vào danh sách niềm vui chiến thắng của cô Megan Imsey nữa.

Anh định nhắc cái vòng sắt gỗ cửa lên lần nữa thì bỗng một tiếng như sấm nổ vang lên khi cánh cửa bị giật tung ra khỏi tay anh. Meg mặt sưng mày sía nhìn anh đăm đăm, hai tay khoanh lại.

“Lẽ ra giờ này anh phải đang trên đường đến California chứ!”

Mặt cô trắng bệch tương phản với màu đỏ tươi của một vết máu đang chảy giữa hai ngón tay.

“Em bị đứt tay rồi!.” Gianni nhìn cô trân trân, con quay hồi chuyển của cơn giận dữ trong anh như không thể bám nổi trên sườn dốc trơn trượt.

“Cảm ơn anh. Tôi biết. Lẽ ra tôi đã đi làm sạch vết thương nếu không phải ngừng lại và ra mở cửa.”

Vẻ bất cần của Meg hoàn toàn trái ngược với cảm xúc của cô. Niềm vui thấy anh đứng trước cửa bị kìm nén lại vì sự ngờ vực rằng anh đang mong cô sẽ quy lụy như một phụ nữ thời Victoria. Nhìn thấy cảnh máu me, nhất là của mình luôn khiến cô choáng váng. Cô thấy một phần bản tính phụ nữ yếu đuối trong mình đang lớn dần lên, nhưng cô cắn răng thật chặt. Chắc chắn từ “xiu” gần như không có trong bản mô tả công việc của cô. Gianni rõ ràng tỏ vẻ đồng tình. Thấy mình phải có trách nhiệm trước tình huống này, anh đẩy cô vào nhà và đóng sầm cửa lại.

“Em nên ngồi xuống.” Anh nắm cùi chỏ Meg, dẫn cô vào bếp. “Ngồi đi rồi mình sẽ nói chuyện.” Anh rút lá thư xin thôi việc của cô ra, phe phẩy nó trong tay.

“Ôi Gianni, tôi không có thời gian để bàn việc đó. Nhìn đồng bừa bộn này xem ...” Meg dang tay ra, dáng vẻ thất vọng. Những giọt máu chảy lan ra đầy ngón tay cái của cô.

“Anh sẽ nói và em hãy nghe trong khi anh xem xét vết thương,” Gianni quá quyết, chụp lấy tay Meg và kéo nó về phía anh. Meg hơi do dự.

“Anh sẽ không làm em đau.”

“Có đấy. Và cái cọ sẽ chẳng khiến anh trở nên chu đáo đâu.”

“Vết thương không có lỗi với em hay anh. Đây là vấn đề sức khỏe và sự an toàn.” Gianni đảo mắt nhìn mấy vật dụng làm vườn nằm tung tóe khắp kệ bếp. “Em vừa làm gì thế?”

“Tôi muốn mang theo một vài ki vật về khoảng thời gian làm việc ở đây. Tôi đang chuẩn bị vài dụng cụ cắt tỉa thì bị con dao sượt qua tay.”

Gianni nhặt con dao nhíp để trên kệ bếp lên và thử liếc lưỡi dao trên da mình một cách thận trọng. “Lần cuối cùng em mài con dao này là lúc nào? Dao bén thì sẽ ít nguy hiểm hơn.”

Meg nhìn đi chỗ khác. “Chỉ tại tôi cố làm cho nhanh thôi.”

“Ờ, nhìn xem nó đã gây ra điều gì.”

“Tôi chỉ muốn vài món đồ kỉ niệm thôi mà,” Meg lầm bầm.

Gianni thả con dao nhíp xuống và nhìn cô trừng trừng. “Em sẽ không cần đến bất cứ món kỉ niệm nào nếu đồng ý ở lại đây tiếp tục công việc. Em không phải đi đâu hết, Megan à! Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Nếu anh có chỗ nào không hay không phải thì cho anh xin lỗi. Em thấy chưa, cái thứ chết tiệt này là do em gây ra cả đấy.” Anh nói một cách đắc thắng.

“Trí nhớ anh tệ thật. Ngay từ đầu anh đã không hề muốn thuê tôi. Bây giờ anh lại muốn hợp đồng lao động kèm theo việc tôi trở thành tình nhân mà lại ra mặt phản bội khi nói với bạn bè anh về tôi. Hay không cho tôi thấy bất kỳ một sự đảm bảo nào rằng chuyện này sẽ kéo dài trong bao lâu - và chúng ta không chỉ đang nói đến chuyện nghề nghiệp thôi đâu. Tôi cần một tương lai đảm bảo, bền vững hơn những gì anh đang đề nghị với tôi, Gianni.” Giọng cô reo vui cùng với lá đơn xin thôi việc của một người biết rõ những gì mình đang đối mặt. Lần này Gianni thôi nhìn chòng chọc vào cô. Hộp cứu thương đang mở trên bàn, Meg đẩy nó sang phía anh. Gianni nhìn xuống tay Meg, còn Meg trân trối nhìn xuống đỉnh đầu anh trong khi anh cúi xem vết thương trên ngón tay cái của cô.

“Tôi thật sự bất lực khi cố quán băng tay phải bằng tay trái.” Meg nói, bỗng dưng thấy vui khi Gianni hiện diện và nắm quyền ở đây.

“Anh đang tự hỏi không biết em có nên đi khâu một hay hai mũi ở chỗ này không...”

“Cái gì?” Meg như bừng tỉnh khỏi cơn mê. Cô ngưng bật, không thể tiếp tục nói được. Anh chẳng nghe cô nói gì ngoài việc chăm chú xem ngón tay cái của cô.

“Nó sẽ lành thôi,” Meg nói, cố thuyết phục bản thân.

“Em đã tiêm phòng uốn ván chưa?”

“Thực ra nó được viết trong bản mô tả công việc của tôi rồi.”

Gianni lau sạch ‘dấu vết tai nạn’ bằng kỹ năng của một thầy thuốc. “Cô có chắc là không muốn tôi chở cô vào thị trấn để khám vết thương này chứ? Trông cô nhợt nhạt quá.” Anh nhìn kỹ gương mặt cô khiến cô phải quay đi.

“Cảm ơn, nhưng tôi không nên trì hoãn thời gian của anh nữa. Đến lúc anh phải đi rồi đấy,” giọng Meg chắc nịch và lạnh lùng.

“Ngồi yên đi,” Gianni nói gọn. Meg tuân theo. Gianni bắt đầu lấy keo, gạc và băng ra. Meg nhìn anh. Chẳng ai nói gì. Meg không còn muốn quyến luyến với chuyện tình này nữa và thấy nói cũng đủ rồi, không còn gì để bàn thảo nữa. Gianni thì cần lắm một lời sau cuối và luôn nghĩ mình đúng. Meg đã để lại một vết nhân trên cuộc đời bằng phẳng của anh. Anh không thể để yên như vậy được. Anh đã gặp cô, mong mỗi cô cuối cùng rồi cũng sẽ nằm trong vòng tay anh và làm anh thỏa mãn đúng như hành động của những cô nàng khác. Meg mím môi. Sao anh có thể tự nhận mình có ý nghĩ tấn tiến trong khi anh muốn có một tình nhân như tổ tiên của mình đã từng làm kia chứ? Nếu Meg để cho bản năng thẳng và lao vào vòng tay anh, cô sẽ quay về điểm bắt đầu. Đồng hồ sẽ đếm ngược thời gian cho đến ngày anh dọn dẹp những vật cản trên đường để cưới vợ và có một gia đình hợp pháp. Điều đó sẽ làm hỏng những ảo tưởng cuối cùng về anh. Mình sẽ không rơi vào bẫy của anh ta chỉ để xoa dịu cảm giác tội lỗi của anh ta đâu, cô nghĩ ngợi. Khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, Meg lại hồi tưởng cảnh cô và Gianni ở trong nhà kính nơi anh dùng những cái vuốt ve mơn trớn đầy nhục dục suốt đêm, và anh đã biến những mơ mộng hoang đường của cô thành hiện thực. Đêm đầu tiên tuyệt diệu ấy anh đã khắc tên mình trong trái tim cô.

Anh muốn em thấu hiểu những gì anh dành cho em, Megan. Đó không phải là hôn nhân.

Chỉ với vài lời ấy anh đã kéo cô vào con đường dẫn dắt đến một cuộc sống mà chỉ đem lại đau đớn cho con tim mà thôi. Cô nhìn xuống, anh vẫn đang cầm cúi trên tay cô. Tất cả những gì cô có thể làm là dùng để những ngón tay của bàn tay lạnh lạnh còn lại luồn vào những lọn tóc xoắn dày, đen nhánh của anh. Bởi điều đó sẽ khiến đẩy cô vào vòng tay anh và vào giường anh. Meg ngọ nguậy trên ghế. Cô chỉ thực sự cảm nhận được cuộc sống khi tận hưởng sự vuốt ve từ những ngón tay Gianni và những nụ hôn hạnh phúc của anh, nhưng cô không bao giờ dám đẩy mình vào nỗi đau đớn, khổ sở khi phải chứng kiến anh cưới một phụ nữ khác. Cô không thể để con tim mình tổn thương thêm một lần nữa vì để mất anh.

“Anh đã cầm máu rồi. Em cảm thấy thế nào, em yêu?”

“Khá hơn nhiều, cảm ơn.”

Trong lúc khiếp sợ, Meg nhận ra mình đang mỉm cười. Cô đã sợ đến phát khiếp nhưng Gianni đã xoay sở được làm cô thấy khá hơn. Những kỹ năng đầy sức quyến rũ của anh thật khó cưỡng. Cô biết anh có thể cuốn cô đi trên đôi cánh khát khao, và nâng cô lên những đỉnh cao ngất trời. Cô và anh cùng chia sẻ điều gì đó hơn cả những khao khát và những cảm xúc nóng bỏng. Đó là sự hoà hợp của hai tâm hồn... nhưng là người lúc nào cũng nhạy cảm và thực tế, Gianni sợ phải trao hết con tim cho cô. Cô biết anh sẽ không bao giờ để bản thân lầm đường lạc lối.

Meg theo dõi khi Gianni băng bó xong vết thương ở tay cô. Một phần trong cô cầu nguyện cho anh đi ngay tắp lự, nhưng những phần khác vô cùng khao khát anh ở lại.

“Anh sẽ thấy vui hơn nếu em xem lại vết thương khi xong xuôi công việc ngày hôm nay.”

“Đúng là một ông chủ chu đáo.” Meg thở dài “Nó sẽ trở thành những điều đáng nhớ về nơi đây, vì sự đối xử cao thượng này.” Cô giơ bàn tay bị băng bó lên bởi nhìn vào bất kỳ thứ gì cũng dễ dàng hơn phải nhìn gương mặt Gianni. Anh chồm về phía trước, cố soi vào đôi mắt cô.

“Uống một tách trà đậm cho bình tâm lại nhé?”

Đôi mắt đẹp của Gianni như nhảy múa. Meg cảm thấy tim mình bắt đầu tan chảy, và cô phải nhìn sang chỗ khác. Gianni đổ nước vào ấm và bật công tắc lên rồi nhặt lại con dao nhíp. “Lưỡi dao cùn bao giờ cũng nguy hiểm,” anh nói, cầm lấy mảnh thép nhỏ mà cô đã sử dụng một cách vội vàng ấy, bằng những động tác nhanh nhẹn, anh mài cho đến khi nó bén như dao cạo.

“Thật ấn tượng,” Megan nói. “Mặc dù tôi hy vọng là anh nhận thấy tôi có thể tự làm được.”

“Nhưng em đã không làm, đúng không?” Gianni gặng hỏi cô bằng một cái nhìn khiến cô không thể cãi lại được. “Và thế là tai nạn xảy ra.”

Meg lấy tay rờ lên trán. Cô đã muốn làm mấy việc và chẳng màng ăn sáng, mặc dù đói là không phải là lý do khiến đầu cô choáng váng. Cô đang cố hết sức thể hiện như một người lớn trước tình huống này, nhưng Gianni vẫn lên mặt. Không thể nào chịu nhục như thế được.

“Em thấy thế nào rồi?”

“Toi sẽ thấy khỏe trong vài phút nữa khi biết anh an toàn trên đường đi, Gianni à.”

“Anh sẽ không đi đâu cả cho đến khi em ăn chút gì đó.”

Gianni lượn quanh kệ bếp và mở tủ lạnh ra. Anh cũng không có ý định đi khỏi chỗ này trước khi được biết câu trả lời cho một số câu hỏi. Qua cách cô cố sức cưỡng lại khao khát ngắm nhìn anh, Gianni biết rằng những kỉ niệm họ từng chia sẻ vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí cô cũng như anh. Gianni đã quen với những phụ nữ gục ngã trước sự quyến rũ của anh và những người không né tránh ánh mắt nhìn của anh.

Giờ anh bắt đầu ngờ rằng có khi Megan chỉ dùng anh để lấp khoảng trống những lúc không phải làm việc. Đó là một sự sỉ nhục đối với bản lĩnh đàn ông. Anh phải bỏ mặc cô mãi mãi. Nhưng không hiểu sao anh không thể làm thế. Anh tự nhủ không có gì quan trọng hơn hình ảnh những vết máu và vẻ sợ hãi của búp bê bóng này, đôi mắt cô mở tròn như hai viên bi trên gương mặt trắng bệch. Ý định ấy bất thành.

Không thể nào, Meg nghĩ. Gianni đang nhìn cô như thể anh đang dẫn đo nên quyết định cần xem phần nào trước. Cô liếc sang chỗ khác, phân vân không biết anh đang làm như vậy để trêu tức mình hay chỉ đơn giản là gương mặt anh vốn chất chứa ánh mắt không thể thỏa mãn ấy.

“Anh sẽ phải đi thôi, Gianni. Thung lũng Napa xa lắm đấy.”

“Anh biết, nhưng họ sẽ không dám bắt đầu cuộc họp nếu thiếu anh.”

Meg chu miệng lên nhăn nhó. Phản xạ Gianni nhanh như tia chớp.

“Gì vậy?”

“Vết thương hơi đau, chỉ thế thôi. Nó nằm ngay chỗ thật bất tiện, giữa ngón cái.”

“Nên có lẽ lần sau em sẽ cẩn thận hơn,” Gianni lầm bầm, lại mở hộp cứu thương ra và tìm cho cô hai viên thuốc paracetamol. Quay về chỗ cô với ly nước và mấy viên thuốc trong tay, anh ngó lơ sang chỗ khác khi cô lia ánh mắt nhìn anh.

“Vâng, tất nhiên rồi. Cám ơn vì những chuyện anh đã làm cho tôi, Gianni.” Meg nhặt mấy viên thuốc từ tay anh, cảm nhận lòng bàn tay ấm áp và mềm mại dưới ngón tay mình. “Đây là lần đầu tiên tôi bị dứt tay như thế đấy.”

Lưng quay về phía Meg, Gianni đến bận bịu trong gian bếp bé xíu. Anh cắt một lát bánh mì nướng kiểu Ý chính xác như tia laser, trong khi ấy Meg cầm nước để uống mấy viên thuốc. Lãng xãng trong phòng như thể đã làm những điều tương tự hàng trăm lần rồi, Gianni thấy nhẹ miếng bánh mì lên đĩa và cho thêm vài lát thịt heo xông khói.

“Ăn đi. Em cần phải giữ sức khỏe. Trông em gầy đi nhiều đấy.” Gianni nói mà không cần một câu hỏi nào hết.

Meg mở ngăn kéo bàn lấy cái nĩa. Gianni cũng thò tay vào lôi ra một vài muỗng nĩa, dao ăn cho bản thân, họ suýt chạm vào nhau nếu Megan không nhanh chóng rút tay ra.

“Anh ở lại ăn sáng luôn hả?” Cô buột miệng hỏi, và nhanh chóng nhận ra những từ ấy có thể bị hiểu sai ý.

“Tôi không tài nào cưỡng nổi cái món thịt heo xông khói Castelfino này,” Gianni nói với vẻ hồ hởi thật sự, rồi đôi mắt anh trở thành hai mũi ghim nhọn buộc tội Meg. “Hơn nữa, tôi muốn chắc chắn rằng cô đang ăn những gì tôi đưa chứ không phải cái thùng rác sinh học Bokashi kia.” Anh ngồi lên ngạch cửa sổ rộng và thấp trong gian bếp, bóng in lên lớp kính,

trông y hệt người đàn ông trong những giấc mơ của cô. Meg vội đảo mắt sang nơi khác. Cô không nên để cho mình bị quyến rũ. Gianni cũng kiên quyết làm theo ý riêng không khác gì cô cả. Và sự quan tâm bất thường của anh chỉ là một chiêu dụ dỗ mà thôi. Yêu cầu anh ra khỏi chỗ ở của cô sẽ là trận khiêu khích cuối cùng. Meg cảm thấy mình không dám liều lĩnh làm chuyện đại dột ấy. Nên cô giữ cho cuộc đàm thoại nhẹ nhàng và không mang tính gây hấn.

“Thật nhẹ nhõm được trở về Anh sau khi đã thưởng thức tất cả những món ăn giàu sang và một cuộc sống thoải mái.” Meg đùa.

Trán Gianni nhăn lại, răng nghiến chặt.

“Chỉ có người Anh mới biến những thứ tốt đẹp của cuộc sống thành những thứ bất lợi mà thôi,” anh nói mà không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, nhìn những dây thừng xoắn đỏ mùa thu đập lên tấm cửa sổ. Thời gian giữa hai người như đang căng ra, mềm dẻo nhưng dễ đứt. Hai người, không ai có thể phá vỡ sự yên lặng và kết thúc mọi thứ. Meg chờ đợi, lắng nghe tim mình đập nhưng lại cố dập tắt những gì nó đang cố nói với cô.

“Hãy ở lại...”

Một khi Gianni thốt ra lời ấy, thì có nghĩa anh hầu như không thể chịu đựng được nữa. “Em không thể... em không thể!” Thả chiếc nĩa xuống, Meg dụi dụi mắt, tuyệt vọng. “Em không muốn làm tình nhân của anh nữa, Gianni! Em đã quen với việc kiểm soát được mọi chuyện, em không thể đứng nhìn anh cưới một người khác được! Như thế thì bao nhiêu nỗ lực của em sẽ trở thành công cốc.”

“Hoá ra lý do chính của mọi chuyện là ở chỗ này!” Gianni tặc lưỡi, đến bên Meg và vòng tay ôm vai cô, “Đừng có ngốc thế...”

“Lần cuối đây, hãy thôi cái kiểu hạ cố với tôi đi!” Meg nổi đóa. Nhận thấy mình đã tính sai đường, Gianni ghìm cương. “Tôi đến lâu đài Castelfino để làm việc cho anh. Nhưng làm việc đằng hoàng bằng cách nào khi cứ bị mời chài trở thành tình nhân của anh chứ? Tôi bị giăng xé giữa hai thế giới, Gianni! Anh thực sự mong tôi được hạnh phúc với cuộc sống trên cực quỹ đạo của anh không? Một ngày không xa anh sẽ có những người quan trọng trong gia đình bé nhỏ của anh, và tôi sẽ lọt ra ngoài thế giới lạnh lẽo, chẳng khác gì một người ngoài cuộc thỉnh thoảng có ích cho anh. Đó có thể là chân dung một cuộc sống hài lòng và hạnh phúc đối với anh, nhưng không phải đối với tôi. Tôi không muốn đóng vai phụ trong gia đình Bellini. Kể từ phút này, gia đình của *riêng* tôi sẽ là thứ duy nhất tôi quan tâm.”

“Công ty của ba mẹ em đang ngày một thành công. Như anh đã nói, *họ* không cần đến em lúc này,” Gianni lên giọng.

“Tất nhiên là họ cần. Làm thế nào họ xoay trở được nếu cha tôi phải nằm viện chứ?”

Gianni quắc mắt, “Anh sẽ cho người sang đó để lo liệu cho cả hai. Anh muốn có em. Hãy ở lại đây với anh!”

“Tôi không thể. Tôi phải trở về thôi. Tôi không ở lại đây.”

Gianni khịt mũi chế nhạo. “Trở về với mẹ và cha yêu hả? Khi đã nếm trải xong cuộc sống với anh? Sau những thứ này, cuộc sống quê nhà sẽ chẳng khác gì một gánh nặng đầu, *tesoro*. Cha mẹ em có thể sống tận tiền, sao em không thể nhỉ? Những hạn hẹp của lối sống lỗi thời kiểu Anh sẽ khiến em phát điên. Em không thể đi mua sắm một cách nhanh chóng ở Florence mỗi khi cao hứng. Em sẽ không còn làm chủ bản thân mình được nữa. Cảm giác sẽ ra sao khi em vứt bỏ cuộc sống thoải mái tự do cùng anh?”

Sự thoải mái khi bị tan nát con tim mỗi khi nhìn thấy anh cùng với cô vợ mới của mình à? Meg giận dữ trong lòng. Dồn hết nỗi đau vào những lời nói tiếp theo, cô cố để mình không thấy ăn năn bởi sự thật trong những lời nói ấy.

“Anh hoàn toàn chẳng biết cuộc đời tôi sẽ như thế nào đâu ngay khi tôi bước ra khỏi nơi này, Gianni ạ.”

“Anh thừa sức đoán được cuộc đời dành cho em sẽ như thế nào bên ngoài những bức tường bao mảnh đất này. Anh có cảm giác như mình biết rõ mọi thứ hoàn toàn trái ngược với cuộc sống mà em đang có ở đây. Cuộc sống đó sẽ không bao giờ làm em hài lòng. Em đã được giới thiệu với những địa chủ nổi tiếng thế giới, họ đã có cơ hội chiêm ngưỡng công trình của em. Em sẽ không bao giờ có lại một mối quan hệ làm ăn ẩn tượng như thế đâu!”

Mặt nóng bừng, nhưng Meg không có ý định thua cuộc. “Tôi sẽ có những thứ quan trọng hơn nhiều ở quê nhà. Một mái ấm thật sự, một gia đình yêu thương và ủng hộ tôi. Tôi không thể tìm được điều đó ở nơi đây.”

Gianni băng qua phòng đi đến cửa, giọng vô cảm. “Đừng có đổ lỗi cho tôi nếu như những thứ về cha mẹ cô không còn thú vị như trong trí nhớ của cô nữa. Cô ra đi khi cô là trụ cột của vườn ươm Imsey. Công việc vẫn trôi chảy khi không có cô, và nó còn khá hơn nữa là đằng khác.”

Meg đang cố làm mọi cách để quên đi con tim tan nát, nhưng Gianni khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng bằng những lời nói đó.

“Làm sao anh biết được? Những thuộc hạ của anh bấm báo à?” Phần nộ trong cô sôi sục. Cô càng điên hơn trước cái vẻ ngoài điềm tĩnh của anh,

đặc biệt khi cô nhìn vào đôi mắt anh, thấy rằng anh cũng đang vật vã chống lại những căng thẳng bên trong.

“Nói năng cho cẩn thận một chút.” Những lời của anh đầy giận dữ. “Sao cô lại nghĩ tôi giống như những kẻ khác, hờ hững trước những gì cô đọc cho tôi nghe từ những lá thư của cha mẹ cô hay kể cho tôi nghe về những lần cô trò chuyện cùng họ qua điện thoại? Tôi nghe hết những gì cô kể. Đừng nhìn lại nữa. Hãy bắt đầu quan tâm đến tương lai đi. Rồi xa tôi ngay bây giờ, cô sẽ mất tất cả. Khi cô về đến mái ấm ấy, hãy tin tôi đi, rằng cô sẽ thấy mình chẳng khác gì một nàng tiên cá bị nhốt trong một cái ao vẹt ở ngôi làng hẻo lánh nước Anh.”

Meg không tin vào tai mình. Hơn hết thấy những thái độ khác, sự kiêu căng, hống hách của Gianni làm cô thấy mình bị lãng nhục. Anh ta tưởng cuộc đời làm tình nhân của Gianni Bellini là lột đẹp nhất, ngoài ra đều là thứ bỏ đi. Anh ta tưởng chỉ mình Gianni Bellini mới đủ sức khiến Meg hạnh phúc. Anh ta không đủ khả năng nhận thức để thừa nhận rằng Meg có thể sống ngoài vòng quyền rũ của Gianni Bellini. Hất cằm lên thách thức sự kiên quyết của anh, Meg mỉm cười.

“Rồi tôi sẽ phải làm đến hao mòn thân xác để vươn tới một cái ao vẹt lớn hơn phải không nào?”

Chẳng nói lời nào, Gianni quay gót và bước ra khỏi cuộc đời cô.

Chín

Meg đứng đậy và lặng nhìn anh đi. Chỉ có lòng kiêu hãnh mới khiến cô không lao theo níu chân anh, van xin anh ở lại. Úp hai tay lên mặt, Meg nhắm nghiền đôi mắt, ngăn cản không cho mình gào thét gọi tên anh. Anh là người đàn ông duy nhất mà cô yêu. Cô không thể lộ với anh bởi vì anh không thể yêu cô.

Chiếc Ferrari gầm rú chạy xuống lối đi, tiếng bánh xe ré lên trên nền đường rải sỏi. Meg vội vàng chạy đến cửa trước đang mở toang, chỉ thấy một màn khói bụi mịt trời. Nó che khuất toàn bộ dấu vết Gianni, và chẳng cô cũng không nhìn thấy anh được nữa bởi mặt đã nhòe lẹ. Dập cánh cửa lại, cô chạy lên gác và nằm úp mặt xuống chiếc giường đơn lẻ loi, lòng tự hỏi sao một cuộc chia tay để tìm lối thoát lại xảy ra dễ dàng đến vậy. Nhận ra rằng nỗi đau khổ khi thật sự mất anh còn hơn cả sống trong địa ngục, cô khóc lóc, đến khi bóng ngả dài trên vách. Nhu cầu cấp bách thu dọn đồ đạc và thoát khỏi nơi này vực cô dậy được vài giờ đồng hồ. Lúc nào tay cô cũng sờ vào miếng băng mà Gianni đã quấn cho cô. Mía mai thay kỉ vật cuối cùng về anh lại là một vết buộc chặt cứng. Những ý nghĩ rồ dại về việc không bao giờ tháo nó hết chui vào rồi lại chui ra khỏi tâm trí Meg khi cô cố bám chặt vào kỉ niệm về anh. Tất cả những gì cô có là miếng băng quấn này để nhắc nhở cô. Bởi vết đứt trên ngón cái của cô có thể sẽ không thành sẹo như trái tim cô.

*

* *

Meg quay về Anh trong tâm trạng rối bời. Cô xuống xe buýt, trước quán rượu địa phương và đi bộ nốt quãng đường còn lại của hành trình vài

trăm dặm. Đã đến lúc giữ bỏ nỗi buồn khỏi tâm trí và trở về trạng thái tự chủ. Cô cần phải tìm ra một vài chiến lược để đối mặt với việc mất Gianni, và để nói cha mẹ cô rằng cô đã quăng mất một công việc tốt nhất mà cô có khả năng tìm được. Đi trên con đường làng về phía căn nhà, cô nghĩ một việc làm cuối cùng rồi cũng sẽ đến để giải cứu cô. Cô mỉm cười, đây là lần đầu tiên cô cười trong những ngày qua. Đó là một nụ cười yếu ớt và không mấy tươi tắn nhưng đó là một sự tiến bộ. Cô bắt đầu mong ngóng gặp lại mẹ trong tâm trạng mừng cuống quýt. Sau khi họ cùng nhau uống một ấm trà ngon, ăn một vài món ăn nhẹ, rồi Meg sẽ chui vào nhà kính và chìm ngập trong hàng triệu công việc linh tinh mà chắc chắn đang chất đống từ khi cô sang Ý.

Con đường làng đầy ổ gà trước kia chạy thẳng đến nhà cô giờ đây đã được tu sửa, tráng nhựa trơn tru. Tâm trí Meg tràn ngập bao nhiêu ý nghĩ nên cô không để ý đến điều này. Chỉ khi rẽ sang khúc cua cuối cùng cô mới nhận ra Gianni đã nói đúng. Mọi thứ chắc chắn đã thay đổi từ khi cô đi.

Cảm giác bàng hoàng khiến cô đứng chết trân. Quá ngạc nhiên, hai tay cô buông thõng và hành lý của cô rớt mạnh xuống mặt đường nhựa. Vườn ươm Imsey giờ đã có cổng mới và có cả một bãi đậu xe nơi đây từng là cái nhà kho cũ kỹ. Một cái máy đào màu vàng nhạt đang làm việc sau mấy nhà kính mà Meg đã buồn rầu quyen luyến khi ra đi. Nó đang đào bới dọc ngang mảnh đất trước kia thuộc về người hàng xóm - nhưng giờ không còn của họ nữa. Càng không tin nổi khi Meg nhìn thấy thông điệp trên bảng điện tử bên cạnh cổng vườn ươm. Đó là lời xin lỗi khách hàng vì không thể phục vụ trong giai đoạn một của dự án mở rộng vườn ươm.

Những lời của Gianni quay lại ám ảnh cô khi cô đến cánh cổng chính. Không chỉ là một cái cổng được dựng lên mà là một cái cổng đã khoá chặt.

Cô bị nhốt bên ngoài căn nhà của mình.

Rút điện thoại di động ra, Meg gọi số điện thoại bàn. Cô sửng sốt, một người hoàn toàn xa lạ trả lời điện thoại.

“Có chuyện gì vậy? Bà Imsey đâu?” hoảng hốt, Meg quăng mấy cái vali vào cổng và bắt đầu leo vào.

Một giọng nói cứng rắn đầy uy quyền vang lên.

“Tôi e là bà Imsey không rảnh lúc này. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Để cứu nguy cho Meg, mẹ cô đột ngột xuất hiện ở cánh cửa ngôi nhà gỗ một tầng và vẫy vẫy tay chào cô. Thả chiếc điện thoại xuống, Meg chạy vào lối đi nhưng người phụ nữ đang ào ra chào cô hoàn toàn khác lạ.

Thứ nhất, bà Imsey đang mặc váy. Và bà chỉ vòng một tay ôm cô con gái, bởi bà đang bận tắt cái điện thoại di động đang gọi bà. Đó là chiếc PDA, trông nó ấn tượng không khác gì điện thoại của Gianni. “Megan! Bé yêu đây rồi!” Bà ôm chặt cô bằng một cái ôm đàng hoàng, gần như muốn vắt hết cuộc sống trong thân hình của Meg - cho đến khi điệu nhạc không thể nhầm lẫn của Percy Grainger vang lên trong điện thoại.

“Xin lỗi con yêu, cuộc gọi này từ phòng thiết kế. Con tự xoay xử một chút nhé? Vài món ăn đã làm sẵn và một ít món ăn vặt để trong tủ lạnh ấy...” Bà nói rồi nhận điện. Meg phải đứng và đợi cho đến khi mẹ cô xong cuộc đàm thoại. Có lẽ cô đang đứng giữa lối đi của cha mẹ cô nhưng cô thấy mình giống như đang đứng trước biển, hoàn toàn lạc lõng. Trừ trường hợp gia đình tổ chức kỉ niệm gì đấy, cô chưa bao giờ thấy mẹ mình mặc thứ gì khác ngoài quần yếm và mang ủng. Bà Imsey giờ đây không chỉ mặc áo thun, mang giày thể thao mà còn dùng điện thoại di động nữa. Còn cái bài hát “Country Gardens” líu lo mỗi khi có ai gọi nữa chứ... Meg biết là mình nên lấy làm vui mừng, nhưng khi nghe nói đến thức ăn nhanh cô cảm thấy

ngờ ngợ. Mẹ cô hẳn đã dùng nó không một chút do dự trong mấy tháng qua. Cô cảm thấy bị giằng xé giữa niềm vui và sự lo lắng. Không cần phải hỏi thêm chuyện gì đã xảy ra từ khi cô xa nhà. Những lời của Gianni vang vang trong đầu cô như tiếng chuông báo tử. Cha mẹ cô đã thực sự tận tiến. Giờ đây chỉ có Meg mới là người sống trong quá khứ mà thôi.

“Con sẽ đi xuống nhà kính tìm bố,” Cô nói với mẹ nhưng không thành tiếng. Ban đầu, cha cô khó tiếp thu những ý kiến cải tiến của Meg hơn mẹ cô. Meg háo hức muốn gặp lại biết bao. Ông sẽ là nơi nương tựa cho cô giữa những thay đổi này.

Mẹ cô vẫy vẫy tay loạn xạ rồi lấy tay bịt điện thoại lại, chỉ tay về phía căn nhà. “Cha con đang ở trong phòng làm việc ấy, đang cài đặt một vài phần mềm trong máy tính xách tay. Nếu con muốn mua một vài thứ đặc biệt ở siêu thị, ông ấy sẽ cập nhật quây hoa thực phẩm để đặt hàng, nhưng con nên nhanh nhẹn lên đây.”

Meg há hốc miệng. Khi cô còn ở trong căn nhà này, cha cô chỉ rời khỏi mấy cái nhà kính yêu quý khi đến giờ ăn và lúc trời sụp tối, thậm chí ông còn không muốn đi nữa kia. Cô đã cố hàng trăm lần để giúp ông làm quen với cái máy tính sắp về hưu. Bỗng dưng Meg cảm thấy mình tụt hậu kinh khủng. Nhìn mọi thứ hối hả, vội vàng ở nơi từng là căn nhà nhỏ yên ắng, cô phân vân không biết cha mẹ có quên mất cô không.

Meg chuyển đồ đạc vào phòng ngủ trước kia của mình, nhưng Gianni đã nói đúng. Đây không còn là nhà của cô nữa. Cuộc sống cùng anh đã làm cho cô trở thành một dân du mục, không còn đường thoái lui nữa.

Cô đã trưởng thành, mặc dù áo quần để lại trong tủ giờ vẫn rộng thùng thình so với cô. Chuyện trở về này được ví như một dây thường xuân Boston bị nhét vào một chậu hoa chỉ có nửa gang tay. Meg muốn trốn thoát nhưng không biết phải làm thế nào. Cha mẹ cô không cần cô nữa. Cô được

tự do ra đi, nhưng cô lại là người muốn nán lại. Cuộc đời cô mang một khoảng trống có hình dáng Gianni mà không thứ gì, dù là gia đình hay bạn bè lấp được. Trong cơn tuyệt vọng, Meg lao vào làm việc ở vườn ươm. Học hỏi hết những hệ thống mới và gặp gỡ hết nhân viên như là một cách ẩn náu để quên đi mọi chuyện. Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Cô cần Gianni giữ thăng bằng cho cô. Không có anh, cuộc đời cô trở nên chông chênh. Mặc dù tuyệt vọng nhưng cô lại thấy tự hào. Lục tìm các báo thương mại để xem anh có đăng tin quảng cáo vị trí Quản lý vườn hoa quốc tế hay không chỉ khiến cô đau khổ, tuyệt vọng thêm. Thế nên cô nghĩ cách tự tạo một công việc mới cho mình. Để lấy lại thành công mà cô có được ở Chelsea hồi đầu năm, cô thiết kế và gắn thêm một toa vào chiếc xe của mình, chuyên dùng để chở cây tới buổi triển lãm hoa quốc gia. Nó không khác gì một hành động di dời điên rồ. Tập trung vào công việc ở vườn ươm làm cô không còn lo lắng gì về những khó khăn của tương lai mà cô đã đánh mất... cho đến khi có gì đó đang len lỏi vào trong tâm nhận thức của cô. Cô bắt đầu cảm thấy trong người khang khác. Ngược cô trở nên mềm hơn, và cô không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình có kinh nguyệt là lúc nào. Điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên bởi tâm trí cô lúc nào cũng đầy ắp hình ảnh của Gianni - nhưng nó là điều đáng lo. Cô không còn sống hết mình mỗi ngày nữa. Tất cả những gì cô làm là để tồn tại. Thức dậy trước khi mặt trời mọc và làm việc suốt ngày, cô làm không khác gì bị bắt buộc phải làm. Cô bắt đầu mở cửa làm việc vào buổi sáng và đóng cửa là việc cuối cùng khi đêm xuống. Khi cha mẹ cô thuyết phục cô rằng cô phải nghỉ ngơi thì cô vào phòng của mình. Ở đó, cô viết lại những gì cô đã làm được trong thời gian làm việc ở lâu đài Castelfino. Ít ra, đó cũng là những gì cô có ý định làm. Cô ngồi vào bàn giấy mà cha mẹ cô đã mua cho cô vào hôm sinh nhật 16 tuổi. Cô đã nhìn ra cánh đồng và những hàng rào kia cả cuộc đời mình. Nhưng chỉ có hôm nay cô mới nhìn thấy những thứ mới mẻ và thú vị của khung cảnh nơi đây. Hình ảnh những đôi cánh màu đỏ bay đến tít tưng trên những cây táo gai thường có tác dụng nhắc nhở cô bắt đầu liệt kê danh sách những thứ cần phải mua cho mùa Giáng Sinh. Hôm nay, cô nhìn trân trân vào đàn chim quang quác mà không nhìn thấy gì cả. Tâm trí cô đang

chu du đi nơi khác, bên kia dãy núi Alps. Tuyết sẽ rơi trên những ngọn núi đó nhưng chúng có thể mong đợi mùa xuân đến. Còn Meg thì không thể. Kể từ bây giờ, cô sẽ không còn hăng hái, sôi nổi nữa. Trái tim cô đã băng giá như mùa đông. Cô đã hy sinh mọi thứ, và cô nhận được gì?

Thôi đi, cô tự nạt mình. Trái tim mình không còn chịu đựng được nữa, nhưng đó là lỗi của mình chứ chẳng phải của ai cả. Mình đã quyết định chấm dứt tình trạng tồi tệ này và trốn chạy khỏi Gianni. Nếu không vì niềm kiêu hãnh ngu ngốc này thì mình đã có thể ở lại, ít ra cũng kéo dài được thêm chút đỉnh. Bây giờ mình phải sống với hậu quả của việc ra đi. Đó là do mình chứ không phải những người mình đang sống và làm việc cùng. Họ xứng đáng được có những thứ khác tốt đẹp hơn là nhìn thấy mình thờ thần quanh quẩn nơi đây.

Bằng một hơi thở thật mạnh và thậm chí bằng một nỗ lực, cô chống hai tay lên mặt bàn và nâng người lên. Bên ngoài, cuộc sống vẫn tiếp diễn mà không cần đến cô. Có lẽ cô đã không còn tồn tại trong thế giới này nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là những người khác phải chịu đựng. Bên ngoài thế giới sâu thẳm của cô, mặt trời rực rỡ như một quả cầu lửa, rải những tia nắng vàng xuống những cánh đồng. Cô đứng dậy, nhưng đột nhiên cảm thấy choáng váng. Cô phải vịn chặt vào chiếc bàn giấy trong chốc lát để đứng vững. Chỉ là một cơn choáng. Rồi cô nhớ ra mình chẳng thể ăn được gì suốt ngày trừ mấy cái bánh quy, bởi cô cứ cảm thấy buồn nôn.

Một nỗi nghi ngờ đáng sợ bắt đầu nhen nhóm trong tâm trí cô. Nhưng đó cũng có thể là hệ quả của việc quá buồn rầu khiến cô thấy chán ăn, nó làm cô thấy mệt mỏi liên miên và phát bệnh khi nghĩ đến thức ăn, nhưng mặt khác...

Thật là kì cục, tất nhiên cô không thể nào mang thai được. Gianni đã rất thận trọng trong chuyện phòng ngừa. Cô không thể nào mang thai được.

Không thể nào! Meg nhìn chăm chăm vào bóng hoàng hôn, cô nghĩ cho ra. Nhưng không tài nào hiểu được. Chỉ còn có một cách làm cho tâm hồn cô nhẹ nhõm mà thôi. Nhặt cái ví lên, cô đi thẳng vào thị trấn, Nhà thuốc vẫn còn mở.

Những ngày kế tiếp trôi qua âm ảm. Nếu không vì bản kế hoạch treo tường dày đặc nét mực màu tím và những tin nhắc nhở cứ bật lên trong máy tính thì Meg sẽ chẳng thể nào làm được việc gì. Như thường cô làm những việc thường ngày một cách máy móc, chọn cây cỏ, bỏ vào toa xe và đi thẳng đến London để mở một gian hàng triển lãm những loài hoa tuyệt nhất của vườn ươm Imsey. Đó là một cơn ác mộng. Những con đường đầy rẫy những phụ nữ mang thai. Chen lấn nhau để có một chỗ trên lối đi bộ. Trẻ con ở khắp nơi. Trước kia Meg chưa bao giờ để ý đến điều này nhưng giờ đây cô nhìn thấy tất cả nhưng chỉ có một trong số đó quan trọng đối với cô. Đứa con của Gianni đang lớn dần trong bụng cô. Cô không thể nghĩ được điều khác. Thường thì viễn cảnh làm gian hàng trưng bày ở Hiệp hội hoa viên Hoàng gia tổ chức hàng tháng khiến cô lo phát khiếp nhưng giờ đây thêm một điều này khiến tâm trạng cô rối bời bời cô có một điều quan trọng hơn nhiều, nó khiến cô lo lắng vô cùng. Những người cô nhìn thấy hay bất cứ nơi nào cô trông thấy đều là một phần của gia đình. Lẽ ra cô phải thấy vui mới phải. Nhưng ngược lại, trái tim cô ngày càng nặng. Hình ảnh hoàn hảo của cha, mẹ và những đứa con sẽ không bao giờ có phần trong cuộc đời cô. Còn không có chỗ dành cho bất kì người đàn ông nào ngoài Gianni. Một người mẹ đơn thân nuôi con một mình sẽ cực khổ vô cùng. Tất cả trách nhiệm sẽ thuộc về cô - chăm sóc em bé, kiếm tiền để nuôi con, áo quần, nhà cửa... và lúc nào gương mặt bé bỏng ấy cũng nhắc cô về người đàn ông cô đã rời bỏ.

Meg đến hội trường nơi tổ chức triển lãm hoa mùa đông hơi sớm. Tâm trí cô chưa bao giờ thôi nghĩ đến Gianni, nhưng công việc cần phải làm cho xong. Những chậu hoa lan của cô vẫn còn đẹp hoàn hảo và cô không có ý

định bán rẻ chúng. Cô hầu như thức trắng đêm, chèn những cuộn bông cho từng cái nụ và bảo vệ từng nhánh hoa. Bây giờ tất cả những miếng băng dính và vỏ bọc phải được tháo bỏ. Đây là một việc làm khó bởi nó đòi hỏi tính cẩn thận và tỉ mỉ, nhưng Meg biết rõ cô sẽ phải làm gì. Những ngón tay thoăn thoắt của cô đã hoàn thành xong việc và cô sẽ sớm bưng từng chậu hoa đặt vào gian hàng Imsey. Chiếc bàn của cô đã được chuyển vào khu rừng thu nhỏ từ lâu rồi. Khi đang thầm mừng vì vẫn còn nhiều thời gian trước khi cuộc triển lãm khai mạc thì một bóng người đổ xuống người cô.

Giác quan thứ sáu ngay tập tức báo cho cô biết đó là Gianni.

Cô đã đúng. Xoay người lại, cô nhìn lên gương mặt mà cô đã, đang và vẫn khao khát được nhìn ngắm, được vuốt ve và hôn không dứt. Hàng triệu ý nghĩ nhảy múa trong tâm trí cô, nhưng cô sẽ không làm bất cứ điều gì để khiến mình trở thành một con ngốc. Gianni không đi một mình. Anh được tháp tùng bởi một người đàn ông mặc áo khoác đen, cùng một thiếu niên tay cầm chiếc máy chụp hình kỹ thuật số nhìn có vẻ rất đắt tiền.

“Chào cô, Megan. Đây là các nhà báo. Họ đã viết một bài đặc biệt cho báo Chủ nhật về công trình mà chúng ta đã cùng nhau hoàn thành trong dự án Castelfino...”

“Công trình anh đã làm,” Meg cắt ngang. Hai người đàn ông cười với Gianni một cách tự mãn. Anh phớt lờ họ, và phóng một tia nhìn sang Meg. Anh đặng hăng.

“Tôi tình cờ tham gia một hội nghị ở Anh, và muốn xem qua bản thảo của họ trong khi đang ở đây. Đó là một điều tốt mà tôi đã thực hiện. Tôi không muốn bài viết này có mục đích kiếm lợi ở thị trường Giáng sinh mà lại nói có một nửa sự thật. Họ bỏ qua công lao, đóng góp của cô và một số hình ảnh, và họ cần đến tầm ảnh hưởng của tôi để dẫn họ đến đây trước khi

khai mạc.” Gianni giải thích khi Meg chưa kịp hỏi tại sao anh lại bỏ thời gian ra để đi với họ. Những lời nói của anh nhanh như những viên đạn vọt ra khỏi khẩu súng. Meg thấy ngay rằng Gianni không có ý định để cho các nhà báo đề cập đến những chuyện mà dân chúng tò mò.

“Tôi không biết...” Meg bắt đầu một cách ấp úng. Thái độ và ánh mắt Gianni điều khiển cô một cách ý tứ, cô hiểu rằng đây không phải là cách anh muốn làm ở London. Có vẻ như nỗi đau không chỉ của riêng cô nữa. Phải chiến đấu với cơn thúc giục lao vào vòng tay anh và van xin anh tha thứ, Meg cố hình dung ra cảnh mình là anh thì sẽ xử sự ra sao. Anh đang cư xử rất đúng mực, mặc cho thái độ của cô thế nào đi nữa. Cô thấy mình cần đền đáp lại bằng cách giả vờ tự tin và nói những gì anh muốn. Vì vậy cô mỉm cười và trả lời tất cả những câu hỏi của nhà báo. Sau khi thận trọng không đề cập đến chuyên môn xuất sắc của mình, cô bị một phen hoảng hồn khi người phỏng vấn nhắc đến vấn đề này. Nhanh mắt liếc sang Gianni đầy ẩn ý, cô trả lời nước đôi để che đậy. Cứ như những điều anh từng nói trước đây, rõ ràng anh không muốn nhắc đến bằng cấp của cô nữa. Thợ chụp hình vẫn chụp trong khi Meg nói, vì vậy toàn bộ cuộc phỏng vấn khiếp đảm này cũng không quá dài. Khi các vị khách đi hết, cảm xúc bị đè nén trong Meg được dịp vỡ tung ra trong tiếng rên rỉ về đau khổ bất chấp những tiếng ồn ào, om xòm của những người tham gia triển lãm xung quanh cô. Gianni nghe thấy, anh dừng lại và để hai nhà báo đi trước, anh nhanh chóng quay lại gian hàng Imsey.

“Có chuyện gì vậy, Megan?”

Những người đi cùng anh hướng ra phía cửa chính, Meg đã mong Gianni mỉm cười. Bởi anh luôn mỉm cười khi hỏi cảm giác của cô.

Nhưng hôm nay thì không.

Meg căng thẳng nuốt nước miếng. “Không có gì - tôi ổn. Chỉ hơi bất ngờ về cuộc phỏng vấn. Tôi không quen với những chuyện như vậy, bị hỏi mà không có sự chuẩn bị làm tôi vô cùng căng thẳng.”

“Thế nên tôi mới đứng cùng với họ. Phòng trường hợp cô cần tôi ủng hộ tinh thần,” Gianni nói ngắn gọn.

Meg nghĩ đến nhân cách của anh, nghĩ đến đứa con của cô. Đặt trường hợp Gianni không muốn có đứa con này, thì anh sẽ chẳng thích nó tí nào. Cô quyết định trong tích tắc rằng anh biết càng ít thì uy quyền của anh đối với cô càng ít.

“Tôi cho rằng anh chỉ đứng đó để chắc chắn rằng tôi không nói xấu về anh với mấy nhà báo đó thôi.” Cô nói một cách bình thường. Gianni có vẻ sốc, gương mặt lạnh lùng thoáng biến sắc.

“Không phải thế. Tôi biết cô là người rất chuyên nghiệp, không thể nào xử sự thế được. Tôi cũng biết cô sẽ khiêm tốn khi trả lời phỏng vấn. Tôi chỉ đến đây để chắc chắn rằng công lao của cô được nhìn nhận mà thôi.”

“Chỉ có vậy thôi à?”

Anh không trả lời.

“Thế thì cảm ơn anh, Gianni,” cô nói khẽ. “Khi nào thì bài báo đó được đăng?”

“Ngay thời điểm quảng cáo rầm rộ mà tôi đang thu xếp ở Anh. Đó là lý do tại sao tôi có mặt ở đây,” anh đáp, dập tắt ngay ý nghĩ rằng anh từ bên kia châu Âu sang để chinh phục cô lần nữa. Meg biết rằng cô đã có quyết định đúng đắn. Cô không thể để anh biết về đứa bé. Cô sẽ không chịu nổi

dù anh ghét bỏ hay thương hại. Cô cần thấy anh tiếp tục mang vẻ mặt cứng rắn, lạnh lùng.

“À, dù sao anh cũng đang ở đây, tôi sẽ cung cấp cho anh một bệ hoa cỏ để anh tặng đoàn ‘cung nữ’ mới tuyển của anh nha?”

Câu nói đùa của cô như tắc nghẽn trong họng, nhưng bằng cách nào đó nó cũng thoát ra được. Nở một nụ cười sẽ mang lại một viễn cảnh khác, nhưng thật vô vọng. Meg nhanh nhẹn bện bện gom mấy miếng bông cuối cùng còn sót lại và nhét vào một cái túi nhỏ mang hình dáng của một trái tim héo úa.

“Không cần nhiều thế đâu. Tôi chỉ cần một bó thôi.”

Máu trong mạch cô dường như đông lại. Chỉ có một cách hiểu duy nhất để diễn tả thành lời.

“Chỉ một thôi à? Anh cũng không mất nhiều thời gian để kiếm cho mình một cô tình nhân lấp chỗ trống nhỉ.” Meg chỉnh sửa độ nghiêng của từng nụ hoa lan và chiếc lá bóng mượt, động tác nhẹ nhàng nhưng bất cần và run rẩy trên đám râu mềm mại. Gianni lắc đầu. “Qua cách cô nhắc nhở tôi về năng lực của mình, tôi thấy hơi ngạc nhiên là vì sao cô không nhận ra cô là người không thể thay thế được hả Megan? Nói cho cô biết, tôi không còn tìm kiếm tình nhân gì nữa. Không phải bây giờ, cũng không bao giờ nữa. Giai đoạn đó trong cuộc đời tôi đã kết thúc.”

“Vậy là...” Meg nhìn các loài hoa cỏ khắp gian hàng trưng bày đầy nghệ thuật của mình. Chúng nằm thành từng cụm. Chỉ có cô là người đơn độc, lúc này và mãi mãi. “Điều đó có nghĩa là anh đã tìm được vợ rồi.”

“Có thể. Những chi tiết cuối cùng vẫn còn bỏ ngỏ.”

Meg nhìn đi nơi khác để Gianni không thể bắt được nỗi đau trong đôi mắt cô. “Anh khiến nó giống chuyện làm ăn quá!”

“Còn tùy vào việc có đạt được thỏa thuận không. Đây là đêm cuối cùng tôi ở London. Tôi muốn cô mang bó hoa đến cho tôi tối nay.” Gianni lôi chiếc PDA của mình ra, nhấn vài cái, liếc nhìn màn hình và xem đồng hồ đeo tay.

“Tôi sẽ rảnh sau 7 giờ tối.”

Nghe có vẻ lạnh lùng. Meg nhìn anh chăm chăm, biết rằng đây sẽ là lần cuối hai người gặp nhau.

“Vợ sắp cưới của anh có ở đó không?” Cô rụt rè hỏi.

Miệng anh nhàn ra vẻ phật ý khi nghe mấy từ này.

“Tôi rảnh vào lúc 7 giờ. Thế thôi” anh nói rồi bỏ đi.

Mười

Meg không muốn tỏ ra nhỏ mọn hay tiểu nhân khi chọn những nhánh hoa mà Gianni đặt. Cô chọn những nhánh mà cô thích nhất ở quầy trưng bày. Đó là những bông hoa đẹp nhất, những cánh hoa trắng muốt được phủ một lớp hồng tươi, làm tôn lên vẻ đẹp dịu dàng, mong manh của những cánh hoa màu vàng. Cô gói lại một cách cẩn thận. Giấy kính bóng này sẽ bảo vệ những cánh hoa trong tiết trời se lạnh của tháng, trong khi cả thước dây ruy băng màu hồng cô uốn xoắn để trang trí làm cho những nhánh hoa trở thành một món quà mà cô rất muốn bản thân mình được tặng.

Địa chỉ của căn hộ Mayfair mà Gianni ở đã khắc sâu vào trái tim cô ngay lần gặp đầu tiên. Nên cô không cần phải quan sát mới nhận ra nó. Một anh gác cổng trong bộ đồng phục mời cô vào. Tiếp tân gọi điện để xem cô có được phép lên phòng anh không. Meg nhanh chóng được thang máy nhắc lên một dãy phòng sang trọng và yên tĩnh ở trên cùng.

Bước ra khỏi thang máy, bước vào một thế giới toàn thảm nhung dày cộm và tiếng máy lạnh kêu rì rì, Meg đứng trước cánh cửa tròn tru không có đường nét gì đặc biệt. Không có tay nắm, cũng chẳng có vòng gõ cửa hay một dấu hiệu gì để cô biết ai đang ở trong ấy. Meg giơ tay lên nhưng chẳng kịp gõ. Một người hầu phòng trong bộ đồng phục lịch sự phủ tạp dề mở cửa ra. Cô ta đón lấy bó hoa lan từ tay Meg, nhưng bị cắt ngang bởi một chuyển động bên trong căn hộ.

“Cảm ơn, Consuelo. Cô có thể về sau khi xong việc đây,” Giọng Gianni khe khẽ như lời chào. Bất chấp tất cả, tim Meg nảy lên rộn ràng rồi gần như ngừng đập khi Gianni hiện ra trong tầm nhìn của cô. Phản xạ theo bản năng, Meg đưa tay lên sờ vòng eo của mình, rồi cô thả tay xuống. Hẳn

Gianni chẳng nghi ngờ gì. Tối nay, trông anh y hệt một người đàn ông không màng đến hôn nhân. Di chuyển thoải mái trong căn hộ rộng lớn, anh như đang ở trong sào huyệt của mình. Anh vẫn chưa thay bộ đồ công sở mà anh mặc trong cuộc họp với các nhà báo, mặc dù đã tháo cà vạt và áo khoác, đi chân trần. Anh cũng tháo luôn cả khuy măng sét bằng vàng, tay áo sơ mi xắn cao để lộ làn da nâu tuyệt đẹp. “Tôi đã không có cơ hội nói lời cảm ơn về mọi thứ khi cô ở bên tôi. Tôi muốn có dành chút thời gian để chúng ta nói chuyện với nhau,” anh nói với Meg khi cô hầu phòng tròng áo khoác vào và chúc họ có một buổi tối vui vẻ.

Có một điều có vẻ kỳ cục là Meg lại khao khát muốn biết hết những thông tin về người phụ nữ đã chinh phục được cuộc đời đầy ác cảm với hôn nhân của Gianni.

“Mình nói chuyện trong bao lâu đây?” Meg hỏi khi anh dẫn cô vào sâu trong căn hộ. Cô nhìn quanh, hơi căng thẳng. Điên cuồng muốn tìm thấy dấu vết của người phụ nữ kia, cô như phát bệnh với nỗi sợ hãi rằng cô có thể tìm thấy thấy một thứ gì đó. Nhưng chẳng thấy cái gì mang dấu hiệu của phụ nữ cả. Căn hộ của Gianni là sự pha trộn hài hòa đầy nam tính của những đường nét rõ ràng và nội thất đắt tiền. Những tấm màn bạc treo trên những sợi dây màu vàng rũ xuống tấm thảm trắng xa hoa. Phía sau là tấm cửa sổ rộng lớn chạy hết bức tường, London về đêm hiện ra như một bức tranh lung linh nhiều màu sắc huyền ảo.

“Tôi thích trò chuyện bao lâu cũng được,” Gianni trả lời. “Tôi cần phải giải thích với cô một điều, và chắc chắn mười mười rằng điều đó đang nằm trong đầu cô.”

Meg gật đầu ngây ngô. Đi đến bên chiếc bàn trà thấp làm bằng gỗ sồi chắc nịch, Gianni nhắc chai rượu cognac lên. Hai cái ly uống rượu đã được đặt trên khay bạc. Rót rượu vào mỗi ly, anh đưa một ly cho cô. Vẫn chưa thể nói nên lời, lần này Meg lắc đầu. Gianni nhún vai.

“Tùy cô, tôi sẽ để nó trên bàn, có thể lát nữa cô muốn dùng.” Giơ ly rượu lên trong ánh sáng dịu dịu tỏa khắp phòng của mấy ngọn đèn tường, anh thích thú ngắm nghía màu rượu vàng trong vắt rồi hớp một ngụm đầy, mỉm cười khi cảm nhận hương vị thơm ngon của rượu. Trước vẻ hài lòng mà cô thường thấy trước kia tái hiện trên mặt anh, Meg cũng mỉm cười.

“Anh đã sai, Meg à,” Gianni buột miệng nói khiến cô hoàn toàn bất ngờ. “Anh đã nghĩ rằng nếu để em giữ một vai trò trên mức tình nhân thì em sẽ chẳng khác nào mẹ anh. Bà ấy là một người vợ, và đã hủy hoại cuộc đời của cha anh. Anh nghĩ trao gửi tin yêu cho em tức là nhấn chìm hết tất cả những gì đặc biệt độc nhất và vô giá trong con người em dưới những lớp sóng tham lam. Em không thấy vậy sao? Anh không thể liều lĩnh để mình vướng mắc vào cảm xúc. Nếu em là tình nhân, anh có thể giữ em như một phụ nữ lý tưởng trong đời mình mãi mãi. Hôn nhân sẽ biến em thành vợ anh, nhưng Meg mà anh biết phải xứng đáng được nhiều hơn thế. Em dịu dàng, ngọt ngào và hấp dẫn - một người tình lý tưởng, hoàn hảo để anh nhìn ngắm sau một ngày làm việc mệt nhọc nơi công sở. Anh muốn gìn giữ em, chứ không phải những phụ nữ đánh đá luôn ám ảnh với những từ hội viên thể dục hay liệu pháp làm đẹp. Anh chẳng muốn thấy em biến thành những kỉ niệm tồi tệ mà anh có được từ mẹ.”

Lời thổ lộ dài lê thê ấy thoát ra từ đôi môi Gianni khi anh nhìn đắm đắm xuống ly rượu. Meg động lòng, bản khoăn không biết phải nói gì đây. Gianni vẫn chưa nói xong. “Những kỷ niệm đầu đời của anh là những trận cuồng phong. Mẹ anh gào thét suốt ngày, cha anh hò hét, và cảnh ấy tiếp diễn không dứt. Tuổi thơ của anh đánh dấu bằng tiếng bát đĩa vỡ nát trên nền nhà. Anh không muốn sống một đời như vậy. Và khi em bước vào đời anh, em muốn những thứ khác hơn là thân xác hay tiền bạc của anh.”

Mặc dù bối rối, Meg không thể bỏ qua chi tiết này.

“Em tưởng anh nói mẹ anh qua đời trong lúc sinh con chứ?” Cô thăm dò, chỉ trong chốc lát mà nét mặt cô biến đổi theo từng cảm xúc. Sợ hãi và bối rối đã qua đi, giờ cô thấy hoài nghi. Dùng những ngón tay xoa nhẹ nhàng quanh eo mình, cô chờ anh trả lời.

“Một đứa bé khiến mẹ anh qua đời, nhưng đó không phải là anh. Mà là em khác cha.”

Meg không thể nói nên lời, lúc này có nói gì cũng chẳng thích hợp. Cuối cùng, khi đôi vai của Gianni thoáng run lên, Meg vươn ra và đặt tay mình lên cánh tay anh. “Cuộc đời cha anh hẳn đã bị hủy hoại,” Cô nói nhẹ nhàng.

Lần này không có nụ cười giải thích nào hết, Gianni lắc đầu tuyệt vọng. “Em không hiểu được đâu.” Rồi một tràng tiếng Ý đầy cay đắng tuôn ra trong cơn giận dữ mà anh không thể nào che giấu được. Meg nhìn sang chỗ khác. “Hồi còn nhỏ, anh cho rằng trái tim ông ấy tan nát. Quả đúng thế nhưng tan nát vì mất niềm tin hơn là vì cái chết của vợ ông. Bà ấy ngoại tình hết lần này đến lần khác, cuối cùng thì có thai với một trong vô số các tình nhân. Cha anh không bao giờ kể với anh sự thật, nhưng ông tự giam mình trong tòa lâu đài. Anh được gửi đi học ở Anh. Chắc ai đó nghĩ rằng làm như vậy để anh không phải nghe những lời dị nghị, bàn tán nọ kia. Nhưng sao họ không nghĩ đến chuyện anh bị bắt nạt kia chứ? Trong thế giới cô đơn của mình, cả cha và anh rúc mình trong những vỏ bọc ngày một chắc như thép. Lúc anh rời trường học trở về nhà, hy vọng rằng cha con có thể nương tựa nhau, anh cố giúp nhưng vô ích. Cha không mảy may nhắc đến chuyện cũ. Ông khuyến khích anh ra ngoài và tận hưởng cuộc sống, hiểu rằng người phụ nữ mà cuối cùng anh chọn để kết hôn cũng chỉ là một món vật chất cho gia đình hoàn hảo Bellini mà thôi. Cha anh trải qua từng giờ, từng phút tiếc nuối cho chọn lựa sai lầm trong đời mình, và anh không muốn đi theo vết xe đổ đó.”

“Đây quả là một ví dụ tồi tệ điển hình trong cuộc sống hôn nhân” Meg chậm rãi nói, nghĩ đến tình cảm bình dị của cha mẹ mình. “Thảo nào anh không muốn bị ràng buộc.”

“Anh sẽ không để cho con tim dẫn dắt anh đến tai họa. Cha anh kết hôn vì tình yêu và đã bị lừa dối. Chính mẹ ruột của anh không thể chung thủy thì làm sao anh có thể tin được phụ nữ nào khác chứ?”

“Không phải ai cũng như vậy đâu.” Meg nêu quan điểm của mình một cách chắc chắn.

“Thật may mắn là mẹ em không giống mẹ anh. Ít ra là bà không tệ như thế trước khi em sang Ý....”

“Mọi thứ thay đổi rồi sao?” Gianni tặng cô một cái nhìn biết tởng.

Cô gật đầu.

“Anh đã bảo em rồi,” Gianni nói, nhưng với sự hối tiếc khiến Meg hiểu anh đang đồng cảm chứ không phải đắc thắng.

“Chẳng phải lỗi của ai cả, Gianni. Em đã bỏ anh bởi vì cảm giác đau đớn trong lòng. Khi về đến nhà, em mới nhận ra anh đã nói đúng. Thời gian đã thay đổi, ai cũng tân tiến. Lẽ ra em phải có đủ tự tin về khả năng của mình để bỏ ngoài tai những gì anh và bạn anh nói về công việc của em. Em biết cuối cùng rồi em cũng sẽ chứng minh được anh sai. Và nếu như em chín chắn thì giờ này mối quan hệ của chúng ta đâu có như thế này,” cô ngừng lại. Có cục gì tắc ngang trong họng đang đe dọa sẽ phản lại cảm xúc thật sự của cô. “Chúng ta phải chấm dứt mối quan hệ này, ngay bây giờ,” cô vội vàng nói.

“Tất nhiên rồi,” vẻ thoải mái của Gianni khiến tim Meg như vỡ thành trăm mảnh. Hẳn đây là chuyện thường ngày đối với anh. Một cô gái nước mắt long lanh, một lời chia tay trù mẫn, một sự giả vờ nuối tiếc...

Chuông điện thoại réo lên giậm dử ở đâu đó. Gianni đặt ly rượu xuống, sai bước đến chỗ chiếc áo khoác đang nằm trên ghế. Tìm được chiếc điện thoại trong túi áo, anh càu nhàu bực bội rồi tắt ngay, không thèm trả lời.

“Nhân đây em nhớ ra. Anh sẽ phải xóa hết thông tin liên quan đến em trong chiếc BlackBerry này,” Meg nói, hy vọng anh không để ý đến giọng nói run run của cô.

“Anh không thể,” Gianni nói thẳng, “bởi vì chẳng có thông tin gì của em trên chiếc điện thoại này cả.” Nỗi đau đã tra tấn Meg trong một thời gian dài tràn ngập đôi mắt cô. Phải gắng gượng để kiềm chế để đau đớn khỏi hằn trên gương mặt, Meg cố nhìn Gianni bằng ánh mắt không có gì ngoài vẻ thách thức. “Nhưng tất cả những số điện thoại quan trọng đều được lưu ở trong đó!”

Sửng sốt trước phản ứng đầy nước mắt của cô, Gianni nói thật nhanh.

“Nhưng không phải số của em. Ôi, đừng nhìn anh như vậy chứ, em muốn sao nào? Em thích nghe anh nói dối em rằng nó được lưu ở trong đó sao? Không, cảm ơn. Anh chỉ làm thế với những người giống mẹ anh thôi.”

“Gianni! Sao anh có thể nhẫn tâm như vậy hả?” cô cay đắng. “Em cho rằng anh chỉ vin vào những bài học của cha anh để khỏi phải kết hôn bởi vì anh quá ích kỷ. Em sẽ đánh cuộc là thực ra cha anh muốn được thấy anh có một cuộc hôn nhân hạnh phúc đến nhường nào.”

“Gì cơ?”

Những lời chế giễu của Meg khiến Gianni hoàn toàn choáng váng. Anh chòng chọc nhìn cô hồi lâu, hoàn toàn không còn khả năng tập hợp đủ tiếng Anh để đối đáp nữa.

“Trong khi anh loay hoay với tư tưởng nó tránh hôn nhân thì cha anh lại là người luôn quan tâm đến tương lai. Em đã có vài dịp nói chuyện với ông ấy, đủ để biết những truyền thống của gia đình Bellini khiến ông ấy kiệt quệ. Ông ấy đã sẵn sàng đổi thay. Em nghĩ ông sẽ vui sướng vô cùng khi thấy anh kết hôn, Gianni à. Ông ấy khao khát nhìn thấy anh kết hôn đến mức ông không còn quan tâm anh cưới người như thế nào nữa miễn là cô ấy yêu anh vì những lý do chính đáng, và anh chọn cô ấy vì thấy hợp cũng giống như khi hocmon của anh cuồn cuộn lên rồi thì anh cũng chẳng quan tâm gì nữa.”

“Em nói vậy là ý gì?” Gianni vặn vẹo, nhưng cơn sóng giận dữ của anh đẩy bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn ra ngoài. Anh cau mày. “Anh là người nối dõi của cha, tất nhiên ông phải quan tâm. Hồi tưởng những lần ông nhướng mày trong bữa ăn sáng mỗi khi tên anh được giật tít trên những tờ báo... khi ông ấy hỏi vì sao không bao giờ anh dẫn cô gái nào về nhà ra mắt, anh đã nghĩ cha chế nhạo anh. Và cả bữa tiệc tối dành cho những nhân vật danh tiếng được ông tổ chức ở New York hay Athens mà những khách mời đều dẫn theo các cô con gái rệu...” Giọng anh nhỏ dần, khi nó hoàn toàn tắt lịm, anh nhìn vào khoảng không như thể đang tìm kiếm những lời còn lại.

“Thế là sự chống đối hôn nhân của anh cũng bị hủy diệt. Ông ấy muốn anh tiến lên. Giờ thì anh không còn lý do gì nữa, Gianni. Hãy nói lời tạm biệt với em để anh có thể đi mà tặng món quà hoa lan em đã mang đến đây cho người phụ nữ cam chịu một đời, người sắp trở thành vợ của anh.” Những lời Meg nói khiến Gianni sức nhớ đến món quà. Anh nắm lấy tay cô, dắt cô băng qua phòng khách. Meg nghĩ anh sắp quăng cô ra khỏi căn hộ của anh đây, nhưng cô vô cùng sững sốt, thay vì lôi cô ra cửa chính,

Gianni dẫn cô vào phòng ăn sát bên. Một bữa tối dành riêng cho hai người đã được dọn sẵn. Giữa bàn ăn là bộ muống nĩa bằng bạc và đĩa sành Trung Hoa trang trí hoa văn chiếc lá bằng vàng tinh xảo. Ở giữa là bó hoa lan mà cô đã mang đến vẫn còn nguyên giấy bóng và ruy băng. Những ngọn đèn mờ mờ tạo cảm giác ấm cúng và dễ chịu cho căn phòng.

“Anh không muốn một cô gái Ý dòng dõi quý tộc,” Gianni nói khẽ, dẫn cô đi quanh bàn. Bức tường đầu bên kia gần như bị choán hết bởi tấm gương to đùng có khung mạ vàng nặng trĩu. Bên dưới là chiếc tủ đựng bát đĩa làm bằng gỗ óc chó sáng choang. Đến gần hơn, Meg thấy một cây chanh trong chậu đất nung đặt ở trên đầu tủ bát đĩa. Mọi thứ mờ mờ ảo ảo trong ánh sáng dịu nhẹ của hàng chục ngọn nến.

Trông Gianni vẫn quyến rũ như cảm nhận của cô. Mái tóc rối và chiếc áo sơ mi không cài nút ở cổ khiến anh có vẻ cầu thả nhưng kiểu cách này chỉ là bộc phát nhất thời.

“Đơn xin thôi việc của em thực sự làm anh thức tỉnh. Kể từ lúc đó anh đã dành từng giây từng phút xem xét những hành động của mình. Anh vẫn tin chắc rằng em đã làm điều dại dột, Meg à.”

“Điều đó cũng chẳng làm em thấy ngạc nhiên.” Những lời buộc tội ấy chưa kịp rời khỏi môi cô thì Gianni chộp lấy vai cô.

“Đợi đã! Hãy nghe anh nói - em cứ gạt bỏ hết những gì anh nói. Em có nghe thấy không? Cả đời anh làm việc để hướng tới cái mà anh nghĩ là tương lai của anh phải như thế. Anh muốn có một đứa con trai hợp pháp để mang họ của anh. Đó vẫn là mục tiêu của anh, nhưng em đã làm cho anh nhận ra anh tất cả những cách anh làm đều là sai trái.”

Meg nheo mắt lại. “Chính xác thì có bao nhiêu cách làm cho con tim phụ nữ tan nát hả?”

Gianni vung tay về bực bội.

“Anh tưởng mình là người có suy nghĩ cấp tiến lý tưởng, nhưng thực ra anh luôn hoài cổ. Anh bị vây hãm, ám ảnh bởi những mong muốn trong quá khứ và trách nhiệm của một Bá tước”

Meg chăm chú nhìn anh, ao ước đọc được ý nghĩ của anh qua nét mặt. Gianni đã làm cô thấy đau đớn không chịu đựng nổi, nhưng cô đã lường trước. Hai người không đơn thuần là ở hai đầu của một con đường mà là ở hai đầu của một châu lục. Những người mang dòng dõi quý tộc đã là một chuyện, mà quý tộc ngoại quốc lại càng bí ẩn, xa cách, khó hiểu hơn nữa. Cô đã quá đau đớn vì yêu anh, và cô sẽ làm gần như bất cứ chuyện gì chỉ để làm sao gỡ được ánh mắt này ra khỏi gương mặt anh. Điều duy nhất cô không thể chịu đựng nổi là phải hy sinh niềm kiêu hãnh của mình bằng cách hỏi anh liệu cô có thể làm được gì cho anh. Có thể Meg hiền lành, ngoan ngoãn, nhưng đóng vai trò như một tấm thảm chùi chân không phải là kiểu của cô. Cô lắc đầu. Lúc đó, anh chỉ vào cây chanh trong chậu trước mặt hai người.

“Vậy thì anh quyết định... Em nghĩ sao về cái này?”

Mỗi nhánh cây treo lủng lẳng một hộp nhỏ bọc nhung đỏ. Mỗi hộp được treo lơ lửng bằng sợi dây bằng vàng và sức nặng của nó làm cho nhánh cây bé nhỏ trĩu xuống và rung rinh trong làn không khí ấm áp.

“Trông nó giống cây thông Noel quá” Meg trả lời chậm rãi.

“Tất cả là dành cho em đó.”

Thoáng do dự, Meg bước tới một bước. Những món quà be bé như đang cầu xin được chạm vào, cầm lấy và mở ra. Không hiểu sao cô không

thể làm thế được. Hẳn Gianni đang cố mua chuộc cô. Với hình tượng xúc động, chúng đang mang dáng dấp những giọt máu của trái tim cô và chúng đang luôn trào vì yêu anh. Gianni ôm ngang eo cô, Meg chậm rãi lướt tay khắp lưng anh, thuộc lòng từng đường nét trên thân thể anh như biết rõ thân thể mình. Đây có lẽ sẽ là cơ hội cuối cùng để tận hưởng làn da láng mịn và săn chắc này. Những ngón tay rồi sẽ buông cô ra. Cô phải giải phóng anh, để cả anh và đứa con của anh được tự do, dù con tim cô như bị xé thành trăm mảnh.

“Tiếp tục đi, của em cả đấy,” Gianni nài nỉ. “Nếu em muốn.”

“Tất cả là dành cho em à? Tại sao vậy? Em không muốn nhận của anh thứ gì nữa, Gianni. Không phải lúc này.”

Gianni máy môi, nhưng Meg giơ tay ngăn lại. “Em chưa bao giờ mong là sẽ gặp lại anh, nhưng đã ở đây rồi thì em sẽ nói cho anh biết một điều. Em không thể giữ bí mật về nó được. Anh sẽ không thích nhưng em không thể không nói sự thật...”

“Khoan đã. Anh có một lời thú tội,” Gianni nhanh miệng cắt ngang. “Lẽ ra anh nên thú tội từ lâu rồi. Hãy để anh nói trong khi anh còn có thể. Giá mà anh thành thực ngay từ đầu thì anh đã không làm cho hai ta phải đau khổ đến thế?”

“Gianni...” choáng váng vì thiếu oxy, Meg gắng gượng để nói vài lời nhưng không thể nghĩ hay nói được gì.

“Khi lần đầu anh gặp em, anh đang tận hưởng cuộc sống của mình. Muốn đàn bà nào cũng được, tiền tiêu không hết - anh là người đàn ông có mọi thứ. Nhưng chỉ là vẻ giả tạo bên ngoài. Cả đời anh ngu ngốc tưởng rằng hạnh phúc có thể mua được. Anh đã sai lầm. Nó phải được kiếm tìm. Khi anh còn là một đứa trẻ, anh nhìn cha mẹ mình xâu xé nhau. Một mỗi

liên hệ giữa hôn nhân, giận dữ và thất vọng in hằn trong tâm trí anh. Cha anh cố làm những điều hay lẽ phải sao cho phù hợp với hình mẫu của đấng tổ tiên đã khắc sâu trong lịch sử xa xưa. Nhưng do lớn lên cùng những âm thanh gào thét và tiếng đập đổ bát đĩa, anh lập tức quay sang con đường đối nghịch.”

“Em nghĩ rằng chuyện đó có thể hiểu được.” Meg nói yếu ớt, ánh mắt nhìn không chớp. Cô không thể nào rời mắt khỏi Gianni - người đàn ông bí ẩn đối với cô, đang cố mở lòng mình cho cô hiểu.

“Anh từng nghe thấy mẹ anh trêu tức cha anh, cho đến tận phút chót. Bà có vô số tình nhân, thậm chí bà không thể dẹp được sự soi mói của giới truyền thông về chuyện đưa em cùng cha khác mẹ của anh.”

“Ôi, Gianni...” ngập ngừng, Meg vươn tay về phía anh. Gianni nhìn chòng chọc xuống nền nhà như thể đôi mắt anh có thể khoan đến tận giữa lòng đất. Nó khiến cô do dự, tay cô vẫn chưa chạm vào vai anh.

“Thế nên anh mới tự nhủ lòng sẽ không bao giờ kết hôn. Anh đã nhìn thấy nó như thế nào rồi, anh ở trong chần nên biết chần có rận.” Mặt anh rúm ró lại. “Nhưng... theo ý anh thì đàn ông mà ân ái với một trinh nữ thì phải tính đến hôn nhân. Anh nên cưới em làm vợ một ngày gần nhất. Vấn đề là... anh không thể đối mặt với khả năng cuộc hôn nhân đó sẽ biến chúng ta thành những con quái vật y như trong trí nhớ của anh khi còn nhỏ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh thất bại trong chuyện duy nhất có ý nghĩa trong cuộc sống - đó là tình yêu? Và đặt đứa con ngây thơ vô tội vào kiếp sống địa ngục mà anh đã từng chịu đựng ư - anh không thể làm thế. Tuy nhiên anh sẽ không mất em. Vì vậy anh tiếp tục với ảo tưởng rằng em sẽ luôn là tình nhân của anh nhưng sẽ không bao giờ là vợ của anh. Cứ mỗi lần anh nói với em về chuyện đó, nó khiến anh có cảm giác ray rứt.”

Mọi thứ rơi vào thinh lặng. Những giây phút như dài vô tận, cả hai không ai động đậy hay nói tiếng nào. Giận hờn đang cào xé trong cổ họng Meg, chực chờ thoát ra, nhưng cô kiên quyết không để cho mình yếu mềm trước mặt Gianni lần nào nữa. Anh đã thừa nhận rằng anh muốn cưới cô, nhưng không thể buộc mình thực hiện được. Nếu cô đề cập đến đứa bé bây giờ, anh sẽ nghĩ cô đang cố ép anh vào thế phải làm. Cô đứng trong bóng đêm im lìm, cay đắng và cô đơn, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa.

“Thế thì em sẽ nói lời chia tay.” Cô nói khe khẽ. “Anh đã trút được nỗi lòng của mình rồi, vì vậy dường như anh cũng chẳng còn gì để nói nữa.”

“Chia tay? Đó là những gì em thực sự muốn sao Meg?”

“Anh nghĩ sao?”

Lúc này, vai trò của hai người đã bị đảo ngược. Giọng Meg nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết. Gianni nói tiếp với vẻ miễn cưỡng một cách bất thường. “Lúc này em nói là em có điều muốn kể thật với anh. Anh đã ngắt lời em, *tesoro*.”

Sự dễ dãi trong giọng nói không mấy tự nhiên của Gianni khiến Meg mở to mắt.

“Đừng gọi em như thế. Anh đâu có ý như vậy.”

“Có mà. Tất nhiên là anh có ý như thế. Cả đời anh, anh không có ý gì khác ngoài sự chân thành.”

Meg nhìn anh trân trối. Bây giờ cô thật sự bối rối.

Có lẽ cô đang nghe thấy những điều đó thật sự. Cô cảm thấy xúc động đến mức hình dung ra những cái vuốt ve của anh...

Không, ít ra thì đó cũng là sự thật. Gianni xòe tay ra và đặt lên cánh tay cô. Cái chạm của anh nhẹ như cánh hoa lan.

“Hãy mở quà đi, Meg.”

Mệnh lệnh của anh đầy uy quyền. Meg nhảy phóc đến bên cây chanh kiếng bé xinh mà chẳng kịp ngăn mình, nhưng cô dừng lại ngay khi tỉnh ngộ.

“Mở quà đi. Em biết em muốn gì mà.” Gianni nói, giọng chậm và chắc nịch, nhưng Meg vẫn lưỡng lự. “Hãy nhận lấy chúng, em yêu. Nếu em không nhận thì chẳng có ai có cơ hội để có chúng đâu. Anh sẽ mang nó về nhà mà không mở ra, và sẽ quẳng nó xuống dòng sông Arno.”

Lại một lần nữa Meg bắt gặp ánh mắt anh ấm áp, long lanh đầy cảm xúc những lúc anh không chú ý. Hầu như không dám hy vọng, cô nhón một tay lên rồi dừng lại. Gianni hạ thấp cằm xuống và chậm rãi nhướn mày lên, thăm khích lệ cô.

Những ngón tay của cô hướng về món quà nhỏ nhất một cách máy móc. Gianni nhích đến như thể anh muốn ngăn cô lại, thoáng ngập ngừng nhưng rồi cũng quyết định bởi anh không thể nào quyết định cho cô chuyện này.

“Đừng - đừng lấy cái đó. Mở cái này ra trước đi.”

Cô chẳng nói gì, nhưng vẻ mặt của cô khi nhận gói quà khác bọc nhung đỏ như nói với Gianni tất cả những gì cô muốn biết.

“Hãy tin anh, nó chẳng phải là một kiểu ra lệnh của anh đối với em đâu. Có lý do tại sao em nên mở những món quà này theo thứ tự đấy.”

Anh di chuyển không được thoải mái dưới cái nhìn chăm chú của cô, và giọng nói như chuộc lỗi mà một người đàn ông như Gianni hoàn toàn có khả năng làm. Meg gần như mỉm cười, không dám làm anh buồn lòng.

Kéo nơ buộc bằng vàng ròng ra, cô mở chiếc hộp da đã mòn. Rõ ràng đây là hộp nữ trang, cô giật mình nhìn anh.

“Hắn đây là một trong những dịp duy nhất mà một phụ nữ nói rằng ‘anh không nên làm thế’ và những lời này xuất phát từ trong trái tim của cô ấy. Ôi Gianni, anh đã làm gì thế này?”

“Mở ra đi, rồi em sẽ thấy.”

Ánh mắt Gianni đăm đăm và không lay động, nhưng Meg nhận thấy những sợi cơ căng lên quanh cổ anh. Nó đang đập rộn ràng chẳng khác nào nhịp đập trái tim cô.

Ngoan ngoãn, cô nhìn xuống món quà và tập trung vào hộp nữ trang có khoá vàng bắt mắt. Khi nắp hộp mở toang ra để lộ những viên kim cương thật lớn nép mình trên nền nhung đỏ.

“Một chiếc vương miện.”

Nhanh như tia chớp Gianni nhắc nó ra và cài lên mái tóc của cô.

“Mặc cười quá...” cô cười bối rối.

“Em sẽ thấy quen thôi.”

“Không, em không thể, em không nên...”

Đưa một tay lên chiếc vương miện bằng vàng đính kim cương, Meg cố gỡ nó ra. Tay Gianni chạm vào tay cô và nắm lấy tay cô.

“Em có nhận ra nó không?”

“Nó giống chiếc vương miện mẹ anh đội trong tấm chân dung treo trên dãy phòng của anh.”

Tay anh áp lấy tay cô, Meg không có ý định rút ra nhưng cô lo lắng. Ánh mắt cô có vẻ căng thẳng khi cô nhìn lên cây chanh bé nhỏ. Cô đang cố nhớ xem còn gì khác mà bà Bá tước đã mang trong bức họa đẹp say đắm đó không. Cùng với chiếc vương miện bà còn đeo dây hoa tai, dây chuyền và lắc, nhẫn... Meg vắt óc ra nghĩ, tự hỏi không biết bà có đeo đồng hồ không. Đó là thứ duy nhất mà có lẽ cô sẽ nhận, nhưng những món quà trang trí trên cây chanh xinh xắn kia chẳng có vẻ gì là bình thường cả.

“Em không thể đội cái này,” Meg lặp lại.

“Nó dành cho em. Tất cả là dành cho em” Gianni thủ thỉ.

Đưa cho cô một túi quà thứ hai, nhỏ hơn, anh đặt nó vào tay cô để cô mở ra. Bên trong chiếc hộp cổ xưa là một cặp hoa tai tuyệt đẹp hợp với chiếc vương miện. Một dòng thác kim cương cắt hình hoa hồng đổ xuống từ một sợi dây chạm trổ làm bằng vàng 18 carat. Meg biết cô không thể nhận chúng.

Những món nữ trang thanh tú này rõ ràng là những phần thưởng trao cho những phụ nữ giống nhân vật trong truyện “Cô hầu hư hỏng” của Thomas Hardy. Những cô tình nhân. Nếu cô để Gianni mê hoặc lần nữa, cô sẽ đánh mất mình mãi mãi. Anh sẽ giày xéo trái tim cô, cuộc đời của cô sẽ không còn là của riêng cô nữa và những viên kim cương trên thế gian này sẽ chẳng bao giờ mang lại cho cô lòng tự trọng.

Cô hầu như không tìm được lời nào để nói. “Đây là đôi hoa tai đẹp nhất mà em từng thấy từ trước đến nay,” cuối cùng cô thở ra. “Nhưng em không thể nhận nó, cũng như bất cứ món nữ trang tuyệt đẹp nào trong số này được.”

“Anh sẽ đeo vào cho em,” Gianni nói, nhanh nhẹn tiến đến bên Meg. Cái nhìn của anh khiến cô nín bật trước khi cô kịp từ chối. Nhặt chiếc hoa tai đầu tiên ra khỏi tấm vải nhung đỏ, anh thành thạo xỏ vào tai cô, rồi đeo chiếc thứ hai vào tai còn lại. “Nếu em không thể đeo nó, Meg, thì chẳng phụ nữ nào trong thế giới lịch sử có được chúng. Chúng là của em. Em có quyền mang chúng.”

Meg nhìn Gianni, ánh mắt bắn khoản. “Gianni, ý em là, anh chẳng nợ gì em cả.”

“Em chắc chứ?” Gianni nhìn cô, vẻ nghi ngại.

Đây là lần đầu tiên Meg nhìn thấy anh trong bộ mặt hoàn toàn khác với vẻ tự tin tốt bụng thường ngày. Đột nhiên cô thấy sợ hãi. Từ khi cô phát hiện mình có thai, thế giới xung quanh bắt đầu quay cuồng không kiểm soát được. Thứ duy nhất đáng tin cậy còn sót lại là tính kiên quyết của Gianni. Nay tính kiên quyết ấy đã thay đổi, cô đắm hoảng sợ. Cả hai không thể cùng lên đên trên dòng nước hoang sơ và dữ dội được.

Tuyệt vọng, Meg cố trả mọi thứ về đúng trật tự tự nhiên. Nếu cô báo cho anh biết cái tin chẳng hay này, anh sẽ giận dữ giãy nảy lên.

“Nghe này, Gianni! Em nghĩ không điều gì có thể làm em phải tiết lộ bí mật, nhưng anh đã ép em...”

Ngay lập tức niềm kiêu hãnh của dòng họ Bellini quay về. Gianni rướn thẳng người lên và nhìn cô bằng đôi mắt hai mí tuyệt đẹp. Meg hít thật sâu, hầu như nín thở. Cô đã trải qua bao nhiêu giờ sợ hãi cơn thịnh nộ của Gianni, nghĩ cách phòng thủ và lặp đi lặp lại những điều cô sẽ phải nói. Giờ đây, thời khắc để nói đã đến, cô cảm thấy bình tâm lạ thường. Tưởng tượng ra khả năng anh có thể nổi cơn tam bành phần nào giúp cô chuẩn bị tình huống xấu nhất, khiến cô thêm tự tin rằng mình có thể đối mặt. Rốt cuộc thì hình ảnh Gianni giận dữ chẳng làm cô sợ như người đàn ông đang đứng trước mặt cô lúc này, cố che đậy cảm giác hồ nghi một cách bất lực.

“Anh không biết là tất cả của cái, tài sản của anh chẳng có ý nghĩa gì với em sao, Gianni? Vậy thì em sẽ nói nhé.” Lòng bàn tay ướm捏 mồ hôi, Meg siết chặt hai nắm đấm. Gianni liếc nhanh đôi tay rồi dừng lại trên gương mặt cô. Vẻ hoài nghi của anh khiến các sợi dây thần kinh của Meg như đông cứng lại. Đây là người đàn ông cô biết - ương ngạnh và cả quyết - một con sói đơn độc không hơn không kém. Và cần nhấn mạnh từ đơn độc, cô bồn chồn nghĩ.

“Thực ra, Gianni... Em rất thích làm việc ở Castelfino, quyết định ra đi là một việc không dễ chút nào, rất khó là đằng khác, em không biết làm thế nào mà em tồn tại được nữa.” Meg hít một hơi thật sâu, thu hết can đảm để tuôn ra sự thật kinh khủng, bàn tay lại sờ lên eo một cách máy móc, như nhắc cô nhớ đến trách nhiệm mới của mình. “Em sẽ dẹp bỏ niềm kiêu hãnh của mình để tìm lại công việc. Nhưng bây giờ có một điều khiến em không thể làm được, Gianni.”

Anh nhìn cô không chớp mắt đến độ máu trong mạch của cô chạy loạn lên và dồn ào ạt lên não.

“Đừng nói gì cả, anh biết ý em định nói mà. Em yêu anh. Nhưng anh liên tục khẳng định với em và với chính anh rằng anh không muốn ràng

buộc tình cảm, đúng không?” Không chịu đựng thêm được sự soi xét của anh, cô nhắm mắt lại và lắc đầu.

“Không, không phải thế.” Bằng tất cả nỗi đau của mình cô nghe thấy anh thở hắt ra. “Anh khó lòng tin nổi là em không yêu anh,” giọng anh tức tối.

Căng thẳng trong Meg như vỡ oà.

“Ôi Gianni! Chỉ có anh mới nói những lời như vậy trong thời điểm như thế này thôi. Tất nhiên là em yêu anh. Đó là lý do chính vì sao em ra đi. Em yêu anh, nhưng anh không bao giờ yêu em. Khi em phát hiện ra anh thậm chí không hề tôn trọng em, thì đã đến lúc phải kết thúc. Sau đó em phát hiện mình có thai...”

Meg thoáng rùng mình, không nói nữa. Sau khi cẩn thận dẫn dắt, đột nhiên sự thật được tiết lộ. Cô đã chuẩn bị ít nhiều trong đầu những cách báo tin nóng. Thế mà cuối cùng nó lại thành linh vọt ra.

Hai người nhìn nhau trân trối, cuối cùng Gianni phá vỡ sự yên lặng và nhìn đi chỗ khác.

“Anh, anh không biết em nói gì nữa.”

Anh thật sự không biết. Meg có thể thấy điều đó qua lời nói của anh, qua đôi vai chùng xuống trong phút chốc khi anh nhìn chăm chú vào thân hình tròn trịa của cô.

“Ôi, không, lẽ ra em không nên làm thế này.” Meg rên rỉ. “Em đã làm anh tổn thương, em không có ý như vậy. Em không mong một ngày nào đó sẽ gặp lại anh, vì vậy em đã nghĩ là không cần phải nói cho anh biết, cho nên chuyện xảy ra như thế này đây. Lẽ ra em cần phải giải thích cho anh rõ

hơn, ôi không, chuyện này thật là tồi tệ...” Meg lắp bắp, khoa tay múa chân, toát mồ hôi hột, và bật khóc, nhưng phản ứng của Gianni khiến cô ngưng bật.

“Không... không, không có gì tồi tệ cả” anh nói chậm rãi. “Đừng đổ lỗi cho bản thân, Meg à. Phải có hai người mới có con được. Mặc dù anh không biết là chuyện này có thể xảy ra...” Anh với tay tới chiếc ghế ở bàn ăn, kéo nó ra và nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống. “Em không nên đứng trong khi bụng mang dạ chửa,” anh thủ thỉ, hai tay đặt trên hông Meg, mắt nhìn sâu vào đáy mắt cô. Meg chờ đợi trong bầu không khí im lặng đáng sợ. “Anh đã sống một cách ngu ngốc trong một thời gian dài. Thực ra anh biết tất cả những buổi tiệc tùng, những cô gái và những thứ vượt quá giới hạn ấy chẳng thể giúp anh tìm được tình yêu. Khi em bước vào cuộc đời anh, anh bắt đầu nhìn nhận mọi thứ theo cách khác, Meg à, nhưng chưa đủ rõ ràng. Vào cái đêm tổ chức tiệc đó, thân thể anh lên tiếng chứ không phải tâm trí anh. Nó khao khát em theo một cách mà nó biết rằng em sẽ không thể nào cưỡng lại được. Một ràng buộc lâu dài là điều mà anh không muốn dính dấp. Vào thời điểm đó.” Giọng nói anh hoàn toàn không có điều gì đáng nghi ngờ lúc này. Khi anh nhìn vào mắt cô, bao nhiêu hoài nghi trong cô tan biến.

“Vậy là... anh không bực mình chuyện đứa bé?”

Rướn người ra trước, Gianni cụng trán mình vào trán Meg.

“Tình yêu của anh. Đó là những gì anh luôn luôn muốn - mặc dù em phải làm cho anh nhận ra nó. Anh muốn mang dành tất cả yêu thương mà anh chưa bao giờ được hưởng trong suốt giai đoạn trưởng thành cho đứa con của anh. Nếu bây giờ em bỏ anh, tất cả chúng ta sẽ mất nhau. Cả ba chúng ta.”

“Em sẽ không... em không thể... không, ý em là - em cần anh, và đứa bé này, hơn bất cứ thứ gì mà em từng ao ước trong đời mình, Gianni. Nhưng em không thể làm tình nhân của anh được nữa. Nếu em không gặp lại anh hôm nay thì em sẽ chẳng bao giờ tiết lộ bí mật của đứa bé này - và vợ sắp cưới của anh sẽ nói gì đây?” Meg bối rối.

“Anh không biết... em nói gì thế Meg?” Gianni mỉm cười, và khiến cô im lặng bằng một nụ hôn phớt nhẹ tựa lông hồng. Chẳng thể cưỡng lại được anh, mà Meg cũng không muốn cưỡng lại. Cả hai đắm chìm trong im lặng tuyệt vời thật lâu. “Lúc này anh muốn em hơn bao giờ hết. Anh nợ em niềm hạnh phúc mà em đã mang đến cho anh trong những tuần cuối cùng này. Em đã sưởi ấm trái tim anh tuyệt vời không kém gì sưởi ấm gối chăn anh.” Giọng anh trở nên khe khẽ, dịu dàng, anh vùi mặt vào mái tóc cô, nhưng Meg không thể buông tay để mắt lòng tự trọng vô điều kiện như thế được.

“Em không thể làm như thế Gianni. Thật đấy, em không thể. Em đâu phải là kẻ dày mặt đến thế chứ. Em không thể tiếp tục làm người tình của anh, và em không chịu nổi khi nghĩ đến việc anh cưới người phụ nữ khác. Hãy hình dung em sẽ đau đớn đến nhường nào khi mình trở thành người đứng bên lề của cuộc đời anh. Em sẽ bị cho ra rìa để anh còn chiều vợ anh, và vài năm sau khi những đứa con hợp pháp của anh chào đời và trưởng thành, con của em và em sẽ bị đẩy ra xa khỏi anh. Mẹ con em sẽ bị cấm và bị lãng quên...”

“Sẽ không như em nghĩ đâu.” Giọng nói anh vang vang khắp thân thể cô.

“Nhưng nó sẽ xảy ra y như thế! Nó sẽ như thế!” Đột nhiên Meg hoảng loạn và cố thoát khỏi vòng tay anh.

Trong bầu không khí ngột ngạt của phòng ăn, tiếng nữ trang cổ vô giá mà cô đang đeo kêu leng keng, ánh nến làm những ngôi sao trên đầu cô sáng lấp lánh.

“Không, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Hãy nghe anh, Meg!”

“Em đã nghe anh nói quá nhiều rồi, Gianni. Vô ích thôi! Em không thể làm tình nhân anh nữa.”

“Anh biết!” Gianni nạt, Meg lập tức im bật. Khi cô hoàn toàn dán mắt vào anh, giọng nói uy quyền của anh khiến tim cô gần như ngừng đập.

“Anh muốn em trở thành vợ của anh, Meg à” anh nói chậm rãi. “Anh muốn em là Bá tước phu nhân cũng như là người tình của anh, nửa còn lại của anh, là tri kỷ, là bạn tâm giao,” anh nói dịu dàng. Phải mất vài giây Meg mới nhận ra những gì mình đang nghe.

“Nhưng còn...” cô nhìn qua chiếc bàn ăn dành cho hai người cùng bó hoa xinh đẹp mà cô mang đến để làm món quà cho vợ sắp cưới của Gianni.

“Đàn ông trong dòng họ Bellini không van xin đâu,” anh nói cộc lốc. “Ngay giây phút gặp lại em hôm nay, anh biết là anh phải có em, và chỉ mình em thôi, Meg. Bây giờ và mãi mãi. Đặc biệt anh đã gói những báu vật của gia đình Bellini và treo nó lên, em tới vừa đúng lúc. Anh yêu em, Meg, không có em, anh chỉ là một nửa của một gia đình hoàn hảo mà chúng ra sắp có.”

Không ồn ào, hoa mỹ. Gianni chỉ nói tất cả những từ mà cô khao khát được nghe. Cảm giác như tình yêu quay trở về dù nó chưa một lần ra đi. Chậm rãi và dịu dàng, cô tiến dần về phía anh và nép vào ngực anh. Cô đã khao khát được cảm nhận nhịp đập chậm rãi và đều đặn của trái tim anh. Đó sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo cùng với cách anh dịu dàng vuốt mái tóc

cô và vỗ nhẹ đôi vai cô. Tuy nhiên, cô thật sự ngạc nhiên. Một cảm xúc rợn ràng đầy phấn khích chạy khắp thân thể anh.

“Em có thể tin anh được không, Gianni?” Meg thì thầm.

“Bằng sự sống của con chúng ta,” Gianni đảm bảo, đặt một nụ hôn lên chiếc vương miện lấp lánh kim cương trên đầu cô. Meg như tan chảy ra khi Gianni áp má mình lên má cô. Cô chìm ngập trong vòng tay che chở của anh, cố thở thật đều khi cô nghĩ đến nỗi đau mấy ngày qua. Tất cả những gì cô ao ước là được cảm thấy an toàn và đảm bảo trong tình yêu anh. Giờ đây cô đã có được lời hứa của anh, có nữ trang mà năm mơ cũng không thấy, nhưng những thứ ấy chẳng có ý nghĩa gì cả nếu không có sự chân thật. Một giọt nước mắt đọng trên mi mắt và lăn xuống má cô. Anh áp má mình vào má cô thật chặt, Gianni cảm nhận được khi giọt nước mắt ấy rơi xuống. Giật mình, anh ngẩng mặt lên, đẩy cô ra một chút và nhìn cô chăm chú.

“Em khóc!” Gianni hầu như không thể tin nổi. “Có chuyện gì vậy? Anh chỉ muốn làm em hạnh phúc thôi mà!”

“Thật không?” Mắt nhoà lệ, Meg nhìn anh nghi ngờ. “Nếu vậy thì tại sao lúc nào anh cũng giữ khoảng cách với em hết vậy? Thậm chí anh chẳng thèm lưu thông tin của em trên điện thoại của anh!” Cô sụt sùi, tiếng nói hầu như không nghe rõ.

Chặc lưỡi, Gianni kéo cô sát vào lòng anh.

“Bởi vì anh không cần phải làm thế. Nó ở đây rồi.” Anh dịu dàng nói, cầm lấy tay cô và ấn chặt lòng bàn tay cô vào ngực anh. “Mỗi lời nói của em đều khắc sâu trong trái tim anh, Meg à.”

Meg cảm thấy trái tim anh đập chậm rãi và đều đặn bên dưới bàn tay mình. Gianni cầm lấy tay cô và đưa lên môi mình và đặt một nụ hôn dịu

dàng lên đó.

“Thật vậy à?” Meg thì thầm.

“Thật đấy” Gianni gật đầu. “Meg, tình yêu của anh, em là người phụ nữ duy nhất dành cho anh, bây giờ và mãi mãi. Anh sẽ cưới em làm vợ của anh, là người tình và là bạn tâm giao của anh. Ngay từ giây phút mình gặp nhau anh biết rằng không có một phụ nữ nào có thể làm đối thủ của em. Anh đã mất cả đời tìm kiếm tình yêu, nhưng toàn tìm nhầm chỗ. Và khi mình tìm thấy nhau, anh lại suýt để em vượt mất tay mình. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Anh có thể hứa với em.”

Cô nép vào anh. Anh siết chặt cô vào lòng. Trước kia Meg sợ vô cùng nếu phải thừa nhận cô muốn một người nào đó mà cô có thể nương tựa. Giờ đây khi cô an toàn trong vòng tay của Gianni, cô có thể thấy mọi thứ rõ ràng hơn. Anh cần cô nhiều như cô cần đến anh. Cả hai bây giờ đã là một đôi. Không quan trọng ai là người giải quyết những chuyện vụn vặt hay những lo âu thường ngày của cuộc sống, miễn là chúng được giải quyết.

Như thể đọc được ý nghĩ của cô, anh kéo cô lại gần hơn và thì thầm: “Anh chưa bao giờ nghĩ rằng anh có thể tìm thấy một người phụ nữ đáng tin cậy. Em là tất cả những gì anh cần, tình yêu của anh. Em - và gia đình của chúng ta,” anh nói ngắn gọn trước khi những nụ hôn của anh cuốn cô đến một nơi mà chẳng có gì có ý nghĩa hơn.

HẾT

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)